

ดาวดวงน้อย พราวพราว ลอยละล่อง
เจ้าขนิษฐา รอนแรม ถึงหนไหน

เข็ญผู้เข็ญ

จรัสทวย

เข็ญ ผู้ เข็ญ

ธวัชทัญ

เพียงฝุ่นผง

ฉวีลหทัย

เขียน

เพียงผู้หนึ่ง

เรื่องและภาพ : ธวัชหทัย พัฒนาक्रमศิริ

วรรณกรรมเยาวชน แนวดราม่า - แฟนตาซี สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ อ. อนุสรา ดีไหว้

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ และ อ. ดร. พิชญานี นิลรุ่งรัตน

แต่บาดเจ็บแผลซึ่งหวังจะได้รับการเยียวยา

จากใจผู้เขียน

ในช่วงเวลาที่ทุกอย่างไม่เป็นใจ ช่วงเวลาที่อยากละทิ้งทุกอย่าง ข้าพเจ้าเฝ้าถามตัวเองว่า ‘เหตุใดจึงมีความปรารถนาที่จะเห็นแสงยามเช้าในวันใหม่’ ทั้งที่ไม่อาจข่มตานอนหลับลง ทั้งที่ไม่อาจหลีกหนีฝันร้ายในยามหลับและยามตื่น ทั้งที่ไม่อาจสุดหายใจได้เต็มปอดโดยไร้ความกังวล ทั้งที่อยากยอมแพ้เสียเหลือเกิน ข้าพเจ้าคิดเสมอว่า ‘การมีชีวิตคือความทรمان’ แต่ในความทรمانนั้น ข้าพเจ้ากลับมีความฝัน และมีความหวังอยู่เล็กๆ ๆ ที่จะได้เห็นสิ่งสวยงามซึ่งธรรมชาติบรรจงสรรค์สร้างให้เราชื่นชมและขอบคุณ

วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *เพียงฝุ่นฝัน* เกิดจากความสนใจในเรื่องศาสนา และความเชื่อ คติชาวบ้าน เวทมนตร์ ปรัชญา รวมถึงประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต ตลอดจนยี่สิบสองปีที่อยู่บนโลก ทั้งหมดล้วนเป็นผลให้ข้าพเจ้าเลือกจัดทำผลงานขึ้นดังกล่าวในรายวิชาการวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ เพื่อเผยแพร่สู่สาธารณะ เพื่อบอกเล่ามุมมองหนึ่งที่ข้าพเจ้ามีต่อบาดแผลในชีวิต รวมถึงเหตุผลที่ข้าพเจ้ายังหวังจะได้สัมผัสความอบอุ่นของแสงรุ่งอรุณ เพื่อชมความงดงามซึ่งไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง และร่วมค้นหาความลับที่ซุกซ่อนอยู่ในลมหายใจของจักรวาลต่อไป

เพียงฝุ่นฝัน จะไม่เกิดขึ้นเลย หากข้าพเจ้าตัดสินใจทิ้งพันธะทุกอย่างไว้บนดาวเคราะห์ดวงนี้เสียก่อน ยิ่งกว่านั้นคือการที่ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำ กำลังใจ และความช่วยเหลือจากคณาจารย์ในสาขาวิชาการวรรณกรรมสำหรับเด็ก เพื่อน ๆ

พี่น้องร่วมรุ่น ครอบครัว ผู้เกี่ยวข้องในแวดวงการศึกษาเวทมนตร์ และผู้อ่านทุกท่านที่บังเอิญหลงเข้ามาพบผลงานชิ้นนี้ ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดจะมอบให้ นอกจากคำว่า “ขอบคุณ”

จนกว่าจะพบกันอีกครั้ง

ธวัชหทัย

ผู้เขียน

กำเนิดความฝัน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เมื่อครั้งจักรวาลถือกำเนิด ผู้ให้กำเนิดจักรวาลเกรงว่า 'จักรวาลนั้นกว้างใหญ่เหลือเกิน และจักรวาลไม่ควรอยู่เพียงลำพัง' พระองค์จึงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว และดาวเคราะห์ทั้งหลาย ครั้นเห็นว่าจักรวาลไม่เดียวดาย ท้องฟ้าประดับประดาด้วยแสงสว่างแล้ว จึงสร้างผืนน้ำ แผ่นดิน พรรณพืช และสรรพสัตว์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า 'มนุษย์' ให้อยู่ในชีวิตและลมหายใจของพระองค์ รวมถึงจักรวาลเพื่อให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

ทว่าชีวิตของมนุษย์นั้นสั้นกว่าพลังอำนาจแก่นัก ชั่วพริบตาเดียวราวผีเสื้อขยับปีก มนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยความรักก็กลับคืนสู่ผืนดิน พระองค์จึงพูดคุยกับจักรวาล จะทำอย่างไรให้มนุษย์สืบสานเรื่องราวของพวกเขาต่อไปอย่างไม่รู้จบสิ้น เฉากเช่นกระแสเวลาซึ่งคงอยู่และไหลเวียนเป็นวัฏจักร

เมื่อพระองค์คิด จักรวาลก็คิด ในที่สุดจักรวาลก็บอกพระองค์ว่า 'ขอพระองค์โปรดประทานสิ่งที่จะช่วยขับเคลื่อนจิตใจของมนุษย์เพื่อให้พวกเขาเล่าเรื่องราวและสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ เหมือนที่พระองค์ทรงบันดาลให้ดาวสองดวงปะทะกันด้วยแรงอำนาจ จนดาวนั้นกลายเป็นฝุ่นเล็ก ๆ ในจักรวาล แม็ดวงดาวจะจากไป แต่ไม่ได้สูญหายไปพร้อมกับไม่เคยมีอยู่ เพียงแต่เปลี่ยนแปลงสภาพเท่านั้น ด้วยอำนาจที่พระองค์ทรงตรัสนั้นแล โปรดมอบสิ่งนั้นให้มวลมนุษย์ด้วยเถิด'

เมื่อสรรพสิ่งมีเกิดและดับแล้ว ดังนั้น พระผู้สร้างจึงตรัสให้ 'ความฝัน' ถือกำเนิด ความฝันซึ่งไร้รูปร่างแน่นอน สามารถเปลี่ยนรูปลักษณะเป็นสิ่งใดก็ได้ พระองค์ขอให้ความฝันร่วมเดินทางเคียงข้างสรรพสิ่งนับตั้งแต่เกิดจนดับสูญ มอบแรงบันดาลใจให้มนุษย์ผ่านนิมิตในยามหลับ ยามตื่น และยามพวกเขาต้องการกระทำบางสิ่งเพื่อตัวเอง หรือเพื่อผู้อื่น ราวกับมิตรสหายที่ช่วยชี้นำเหล่ามนุษย์ให้ถุกทอดสายใยชีวิตของพวกเขาสืบไป

ความฝันอยู่คู่มนุษย์มานานแสนนาน ผ่านเรื่องราวต่าง ๆ นับไม่ถ้วน เขามีเจตจำนงเสรี เชื่อในความสัจยชี้อ เขาเฝ้ามองมนุษย์ผ่านดวงตาซึ่งไม่มีวันปิดหรือตัดสิน ยามมนุษย์เข้าสู่นิทรา ความฝันจะแอบกระซิบถ้อยคำบางอย่าง แสดงคำพยากรณ์ที่พวกเขากระหายใคร่รู้ ไม่ว่าจะป็นอดีต ปัจจุบัน อนาคต กระทั่งเป็นกระจกสะท้อนจิตวิญญาณเบื้องลึกของคนผู้นั้น ความฝันไม่ได้กระทำการนี้เพราะเห็นว่ามนุษย์มีศักดิ์ด้อยกว่าเขา แต่ความฝันปรารถนาให้มนุษย์เผชิญหน้าความจริงเพื่อเดินหน้าต่อไป

เพียงฝุ่นฝัน

ความฝันก้าวตามมนุษย์เช่นเงาที่คอยย้ำเตือน บางครั้งก็เป็นเสมือนที่พึ่งพิงชั่วคราว อย่างไรก็ตาม มนุษย์ไม่ควรพึ่งพานั้นมากเกินไป เพราะมนุษย์ต้องเป็นผู้เดินนำหน้าความฝันเพื่อเลือกชะตาชีวิตตนเอง หาใช่ความฝันที่เดินนำหน้าพวกเขา'

ฉันนึกถึงเรื่องราวการถือกำเนิดความฝันที่เคยอ่านขณะเงยหน้ามองฟ้า ฟ้าซึ่งสงบ สว่าง สะท้อนผืนน้ำที่ฉันยืนอยู่ราวกับกระจกบานใหญ่ ชั่วอดีตใจหนึ่งที่ว่าตัวเองกำลังฝัน กระจกบานนั้นก็เกิดรอยร้าวและแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ แผ่นกระจกร่วงลงกระทบผืนน้ำสุดแรงราวฟ้าถล่มดินทลาย จนร่างของฉันร่วงลงสู่ความมืดมืดเกินกว่าจะหวังถึงแสงสว่าง

สำหรับฉัน ความฝันคือสถานที่ปลอดภัยที่สุด และอันตรายที่สุด

๑

แว่วเสียงปริศนา

สิ่งที่ฉันรับรู้ คือความมืดมิดที่โอบล้อมทุกสิ่ง มืด...จนกระทั่งไม่เห็นมือของตัวเอง ฉันไม่รู้วาทินีคือที่ไหน และทำไมฉันถึงฝันแบบนี้อีกแล้ว ไม่ว่าจะเดินไปที่ใดก็มีเพียงสีดำปกคลุมทุกหนแห่ง รวากับฉันเป็นคนพิการทางสายตาก็กำลังหลงทาง ฉันร้องขอความช่วยเหลือแต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดรอดออกจากลำคอ

เสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียงลมหายใจของตัวเอง ท่ามกลางความเงียบสงัด เสียงครวญปริศนาก็ดังแว่วมาจากที่ใดที่หนึ่ง ฉันยกมือปิดป้ายความว่างเปล่าไปมาขณะค่อย ๆ เดินตามทางเสียงร้องไห้ปริศนาด้วยความหวังว่าจะเจอที่มาของเสียงนั้น เสียงร้องไห้ซึ่งดังขึ้นทีละนิด ทีละนิด จนรู้ว่าเป็นเสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เธอเอาแต่ร้องไห้ รวากับเสียงร้องไห้ของเธอเป็นหยดสีซึ่งหยดลงในน้ำเปล่า เนื้อสีค่อย ๆ แดกกระจายในน้ำจนกลายเป็นสีนั้น เสียงร้องไห้ของเธอช่างร่ำรวนและบีบคั้นหัวใจของฉัน เสียงร้องไห้ซึ่งคืบคลานเข้ามาซ้ำ ๆ แทะเล็ม

ผิวกายของฉัน สูดเลือดเนื้อและกระดูกของฉัน กัดกินหัวใจและจิตวิญญาณของฉัน
ที่ละนิดจนสมบูรณ์ จนกระทั่งตัวฉันไม่ใช่ฉันอีกต่อไป

“เธอร้องให้ทำไม” ฉันอยากถามเธออย่างนั้น แม้จะรู้ว่าตัวเองพูด
ไม่ออกและแทบสิ้นสติสัมปชัญญะก็ตาม ฉันไม่ชอบเสียงร้องไห้ ไม่ใช่ว่าคนเราจะ
ร้องไห้ไม่ได้ แต่เสียงร้องไห้มักกระทบความรู้สึกบางอย่างในใจฉัน บางอย่างที่ไม่
ควรเปิดเผยออกมา

ฉันอยากบอกเธอว่า “อย่าร้องให้อีกเลยนะ ได้โปรด” ฉันอยู่ตรงนี้ และแม้
เสียงของเธอจะทำร้ายฉัน ฉันกลับอยากเข้าไปหาเธอใกล้ ๆ นั่งลงข้างเธอ
ปลอบโยนเธอจนกว่าเธอจะรู้สึกดีขึ้น แต่เสียงของฉันส่งไปไม่ถึงเธอ และในไม่ช้า
เสียงร้องไห้นั้นก็กลืนกินทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งเธอและฉัน เหลือเพียงอนธการอันมืดมน
และไร้ที่สิ้นสุด

“กานต์”

ฉันสะดุ้งโหยงทันทีที่ได้ยินเสียงเพลง เพื่อนร่วมชั้นเรียนกำลังสะกดไพล่
เบา ๆ เป็นเวลาเดียวกับที่เด็กทารกคนหนึ่งส่งเสียงร้องไห้ในขบวนรถไฟ

“ตกใจอะไร เราเรียกกานต์ตั้งนานแล้วนะ”

“ขอโทษที่ เรามัวแต่คิดอะไรนิดหน่อย” ฉันตอบเสียงค่อย สูดหายใจลึก
เพื่อเรียกสติ

ธวัชหทัย

“ไหวหรือเปล่า สีหน้าไม่ดีเลย” เพลงถามอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้ามองจอ แสดงชื่อสถานีถัดไป

“เมื่อคืนเรานอนไม่ค่อยหลับนะ”

“ฝันร้ายอีกแล้วหรือ”

“อืม” ฉันถอนหายใจก่อนพยักหน้ารับ เราไม่ได้พูดอะไรกันต่อ เธอมองหน้าฉันอีกครั้งหนึ่งเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่กลับเงียบ ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้ทันทีว่าเธอต้องการจะสื่ออะไร ฉันตบไหล่เธอเบา ๆ เหมือนที่เธอชอบทำ

“เราไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องห่วงนะเพลง ขอบใจมากเลย”

ฉันมองเธอเดินออกจากขบวนรถไฟพร้อมผู้คน เพลงหันมาโบกมือลา แล้วยื่นมองจากชานชาลาารถจนประตูรถปิดลงและเคลื่อนต่อไปในที่สุด

เพลง เป็นเพื่อนมหาวิทยาลัยที่เข้ามาพูดคุยกับฉันตอนที่ฉันย้ายเข้ามาเรียนในสาขานี้ ความจริงแล้วฉันรู้จักกับเธอตอนที่เรากลับมาเรียนในมหาวิทยาลัย หลังจากสถานการณ์ระบาดของไวรัสชนิดหนึ่ง เธอนั่งเรียนนิเวศวิทยาภาษาอังกฤษข้างฉัน เราทำงานกลุ่มด้วยกัน ไป ๆ มา ๆ ก็ดูเหมือนเราจะคุยกันได้เกือบทุกเรื่อง เธอเป็นคนที่รู้ว่าฉันมักนอนฝันร้าย และความฝันเหล่านั้นบั่นทอนร่างกายและจิตใจของฉันมาก

“เธอเครียดอะไรหรือเปล่า” เพลงเคยถามครั้งหนึ่ง ทว่าฉันไม่ได้ตอบคำถามเธอ เราต่างเข้าใจดีว่า แม้จะคุยกันได้โดยไม่ต้องปิดบังอะไร แต่ก็มีเส้นกันบาง ๆ ที่ไม่ควรล่วงล้ำเข้าไป และเธอก็เคารพพื้นที่ส่วนตัวของฉัน เช่นเดียวกับที่ฉันเคารพพื้นที่นั้นของเธอ ดังนั้นเวลาที่ฉันไม่สบายใจจากความฝันหรือเรื่องอะไรก็

ตาม เธอมักจะมองหน้าฉัน ตบไหล่เบา ๆ รวากับบอกว่า “ฉันอยู่ตรงนี้ ถ้าเธอพร้อม ถ้าเธออยากพูด ฉันก็จะฟังเธอ” แต่ฉันก็ไม่เคยพูดอะไรออกไป ฉันคิดว่าเธอไม่ควรต้องรับรู้เรื่องราวหนักอึ้งในใจ และไม่อยากให้เธอรู้สึกไม่ดีเหมือนกับที่ฉันเผชิญอยู่ มันคงดีกว่าหากฉันเก็บเรื่องเหล่านี้ไว้คนเดียว

ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองโชคดีหรือไม่ ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ฉันเจอแต่ผู้คนที่ผ่านมาและผ่านไป พวกเขาเข้ามาและจากไปเมื่อได้ผลประโยชน์บางอย่างเสมอ จนรู้สึกว่ บางครั้งมิตรภาพก็เปรียบเสมือนแอปเปิลอาบยาพิษ เป็นความหวานที่ซ่อนอันตรายไว้เพียงแค้กัดคำเดียว

เพราะไม่ว่าตัวเองจะเชื่อใจใครได้บ้าง ความกลัวทำให้ฉันเลือกเก็บตัวและไม่ไว้ใจใครง่าย ๆ เหมือนที่ผ่านมา แต่เพลงทำให้ฉันค่อย ๆ เปิดใจให้เธอเข้ามาในพื้นที่ของฉันอีกครั้ง ทำให้ฉันกล้าจะรับมิตรภาพใหม่ ๆ จากเพื่อนร่วมสาขา เพราะเธอรออย่างใจเย็น มิตรภาพแสนซื่อของเธอทำให้ฉันอยากเอื้อมมือไปจับไว้ แม้จะกลัว แต่ฉันกลับอยากลองเสี่ยงดู เธอแสดงให้ฉันเห็นว่าแอปเปิลผลนั้นของเธอไม่มียาพิษใด ๆ แบบที่ฉันเคยพบเจอมาก่อน

“กลับมาแล้วค่ะ”

ฉันเปิดประตูเข้าห้อง ไม่มีสัญญาณของสิ่งมีชีวิตอื่น ม่านสีดำที่ปิดบังแสงแดดยามบ่ายจนทั้งห้องมืดสนิท ฉันปิดประตูเบา ๆ กดสวิทช์ไฟห้องให้สว่าง วางกระเป๋า ก่อนล้มตัวลงนอนบนพื้นห้องรับแขก

ธวัชหทัย

ฉันพูดว่า ‘กลับมาแล้วค่ะ’ กับใครกัน ในเมื่อห้องนี้ไม่มีใครอื่นนอกจากฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น ฉันถอนหายใจยาวขณะยกมือก่ายหน้าผากแล้วหลับตาลงด้วยความเหนื่อย ช่วงนี้ฉันฝันถึงเรื่องเดิม ๆ จนจำได้ขึ้นใจ และทุกครั้งที่จะดุ้งตื่นจากเสียงร้องไห้ปริศนาของเด็กหญิงคนนั้นที่กลืนกินตัวเธอและฉัน ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจเว้าแหว่งเข้าไปทุกที เหมือนกำลังสูญเสียความเป็นตัวเองไปที่ละเล็กที่ละน้อย

คนเราฝันถึงเรื่องเดิม ๆ ได้ด้วยหรือ ตั้งแต่จำความได้ ไม่มีคืนไหนเลยที่จะไม่ฝันร้าย บางทีนี่อาจเป็นผลจากโรคที่เป็นอยู่หรือเปล่า แล้วเสียงร้องไห้ของเด็กคนนั้นในความฝันหมายความว่าอะไรล่ะ กลายเป็นว่าฉันคิดมากไปเองหรือเปล่า หรือจะเครียดและนอนไม่พอจริง ๆ ฉันทนอึดระหว่างคืนของตัวเองขณะปล่อยให้ความคิดฟุ้งกระจาย

จู่ ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นทำลายความเงียบ ฉันคว้าเครื่องมีดสี่เหลี่ยมผืนผ้ามาดูชื่อคนที่โทรเข้ามาก่อนกดรับสาย

“สวัสดีค่ะ แม่”

“กานต์ เป็นยังไงบ้าง”

แม่ถามด้วยความเป็นห่วง ปลายสายมีเสียงรบกวนบนถนนด้วยความรวดเร็วแทรกเข้ามาเป็นระยะ

“อ่า... กานต์สบายดีค่ะ แล้วแม่ล่ะคะ”

“สบายดีค่ะ ช่วงนี้งานเยอะ แม่เลยไม่มีเวลาโทรหาลูกเลย ขอโทษนะจ๊ะ ไว้สิ้นเดือนนี้แม่จะโอนเงินไปให้นะ”

“ขอบคุณค่ะแม่ กานต์รอได้ แม่ไม่ต้องรีบนะคะ เก็บไว้ใช้เองด้วยนะ”

ฉันตอบกลับ น้ำเสียงของแม่แอบแฝงความเหนียว แต่ฉันรู้ว่าแม่คงไม่บอกลูกว่าตัวเองเป็นอะไรหรอก

“ขอบใจจ้ะ แล้วลูกเรียนเป็นยังงัยบ้าง เทอมหน้าต้องทำรีซิสแล้วไช้ไหม”

“ก็... ไช้คะ”

“อืม ถ้าต้องใช้เงินยังงัยก็บอกแม่ล่วงหน้านะ แล้วแม่จะกันเงินไว้ให้—”

แม่เงียบเสียงไปครู่หนึ่งราวกับกำลังนึกอะไรสักอย่าง

“อ้อ เห็นเด็กจ๊วบอกว่าสอบปลายภาคเสร็จแล้วจะไปค้างที่ห้องกับลูกสักอาทิตย์หนึ่งนะ น้องบอกกานต์หรือยัง”

“ยังนะคะ แต่ก็มาได้คะ ไม่มีปัญหาอะไร”

ฉันตอบ ก่อนจะกดดูข้อความจากน้องสาวล่าสุด ทว่าไม่มีข้อความบอกว่าจะมาค้างที่นี้เลย

“สงสัยจ๊วคงลืมคะ เดี่ยวกานต์ทักไปถามน้องอีกที”

“จ้ะ” แม่รับคำ และเงียบไปพักหนึ่งก่อนจะพูดต่อ

“แล้ว... พอกลับบ้านบ้างหรือเปล่า ลูกอยู่คนเดียวไช้ไหม”

ฉันเงียบ ไม่รู้จะตอบแม่อะไร ราวกับฉันและแม่รู้คำตอบแก่ใจจึงได้แต่หัวเราะแห้ง ๆ ตอบกลับ

“ก็แวะกลับมาบ้างนะคะ เดือนนี้ก็ครั้งสองครั้งคะ แวะมาเอาของแล้วก็ทิ้งเงินไว้ให้กานต์”

ฉันเงียบหลังจากพูดจบประโยค แม่ก็เช่นกัน ฉันได้ยินเสียงถอนหายใจยาวของแม่ผ่านโทรศัพท์ ฉันทำให้แม่กังวลอีกแล้วหรือเปล่า *ไม่น่าพูดออกไปแบบนี้*

ธวัชหทัย

“แม่ไม่ต้องห่วงงนะคะ กานต์ดูแลตัวเองได้ ไม่เป็นไรจริง ๆ ค่ะ... แล้ว กานต์ก็ยังมีกินยาอยู่นะ” ฉันตอบเสียงใส พยายามแสดงว่าตัวเองสบายดี

“เข้าใจแล้วจ๊ะ— เดี่ยวแม่ต้องวางสายแล้ว พ่อดีมีลูกค้าโทรเข้ามา ไว้แม่ วางเมื่อไหร่จะโทรกลับมาหาลูกนะจ๊ะ”

“ได้ค่ะ แม่รักษาสุขภาพด้วยนะคะ”

“จ๊ะ แม่คิดถึงกานต์นะ”

ฉันมองแสงหน้าจอโทรศัพท์ค่อย ๆ หรือลงจนดับสนิท ทั้งห้องกลับมาเงียบอีกครั้งเมื่อสิ้นสุดการสนทนา ฉันนึกถึงสิ่งที่พูดกับแม่เมื่อครู่ เมื่อก่อนความสัมพันธ์ของฉันกับแม่ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก แต่หลังจากต้องแยกกันอยู่คนละที่และปัญหาอีกหลายอย่าง แม่ก็พยายามสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับฉัน ซึ่งฉันก็ไม่ได้ปฏิเสธ เพียงแต่ยอมให้แม่เข้ามาในขอบเขตที่กำหนดไว้เท่านั้น และฉันก็ไม่อยากให้แม่เป็นห่วงหรือกังวลเรื่องไม่เป็นเรื่องของตัวเอง แน่นอนว่าพ่อและแม่รู้ว่าฉันป่วยเป็นอะไร แต่ความต่างของช่วงวัยทำให้ท่านทั้งสองไม่เข้าใจเกี่ยวกับอาการที่ฉันเป็นอยู่ ดังนั้นไม่ต้องพูดถึงเรื่องฝันร้ายเลย ถ้าบอกไปก็คงจะไม่ได้แน่

อะไรบางอย่างทำให้ฉันนึกถึงแต่ความฝันนั้น เสียงร้องไห้ของเด็กหญิงปริศนาในความมืดรบกวนจิตใจฉันตลอดเวลา พ่อคิดถึงเรื่องนั้นก็รู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ เลื่อนหน้าจอโทรศัพท์แล้วกดตั้งนาฬิกาปลุกก่อนจะหลับตาลง

“เดี๋ยวค่อยตื่นมากินข้าวเย็นแล้วกัน จีบสักแป๊บคงจะดีขึ้น”

เพียงฝุ่นฝัน

ความรู้สึกไม่ปลอดภัยจากอะไรบางอย่างทำให้ฉันนอนซดตัว ฉันมักจะ
กลัวเวลาต้องนอนหลับตาเสมอ เพราะไม่รู้ว่าทุกครั้งที่นอนหลับจะต้องเผชิญกับฝัน
ร้ายอะไรบ้าง ไม่มีใครปกป้องฉันในความฝันได้นอกจากฉันเพียงคนเดียว

และบางที... โลกแห่งความจริงก็ไม่ต่างกัน

ในห้วงภวังค์ที่ฉันกำลังจมดิ่งลงไปเรื่อย ๆ ทันทีที่ความอ่อนเพลียและ
ความง่วงงุนห่มคลุมสติสัมปชัญญะ เสียงตกกระทบและแตกร้าวของอะไร
บางอย่างก็ดังแว่วมา ทว่าไกลเสียจนฉันได้ยินไม่ชัดเจน

๒

ดำดิ่ง

‘หากไม่สามารถแยกความฝันและความจริงได้ เราจะเป็นอย่างไร’

เมื่อล้มตาศั้นอีกครั้ง สภาพแวดล้อมโดยรอบก็เปลี่ยนไป ฉันลู่บนหน้า
ตัวเองเพื่อตั้งสติ หายใจเข้าลึก ๆ ขณะมองไปรอบตัว ‘ฉันมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง ฉันจำ
ได้ว่าตัวเองกลับถึงบ้านแล้ว... แล้วก็ผล็อยหลับไปนี่’ ฉันยื่นทบทวนความทรงจำ
พยายามไม่ตื่นตระหนก

หรือว่าฉันกำลังฝันอีกแล้ว

ปกติความฝันของฉันมักเกิดขึ้นราวกับภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่มีฉันเป็นผู้ชม
เพียงคนเดียว เรื่องราวในความฝันจะดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบหรือจนกว่าฉันจะตื่น
จากนิทรา แม้บางครั้งจะได้รับบทบาทเป็นผู้กำหนดทิศทางของเรื่อง แต่ฉันกลับ

ไม่อาจขยับร่างกายตามใจตัวเอง ทำได้เพียงขยับปากและท่าทางไปตามสิ่งที่
เกิดขึ้นราวกับใครบางคนกำลังขีดร่างของฉันอยู่

และบางทีใครคนนั้นอาจเป็นฉันเอง

ฉันมองโรงเรียนประตูทางเข้าของมัธยมแห่งหนึ่ง เห็นสภาพแวดล้อมที่
คุ้นเคย เส้นทางกลับบ้านที่คุ้นชิน ทว่ามีบางอย่างแปลกไป เพราะบริเวณที่ฉันยืน
อยู่ไม่มีสัญญาณของสิ่งมีชีวิตแม้แต่หนอน ราวกับพื้นที่ที่ถูกทิ้งร้าง กลายเป็น
เส้นทางที่ไร้ผู้คนสัญจร ฉันก้มมองฝ่ามือตัวเอง กำและแบมือซ้ำ ๆ ก่อนจิกเล็บลง
ไป ความรู้สึกเจ็บแสบเข้ามาตามแรง เพราะมักฝันร้ายเสมอ จึงใช้วิธีนี้ในการ
ทดสอบตัวเองทุกครั้งว่ากำลังฝันอยู่หรือไม่ หากนี่คือความฝัน ฉันไม่จะรับรู้ถึง
ความเจ็บปวดใด ๆ แต่ครั้งนี้ฉันกลับรู้สึกเจ็บ

เมื่อเดินไปที่ป้ายรถโดยสารประจำทางและเงยหน้ามองเวลาที่หน้าจอ
แสดงเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาห้าสิบเก้านาทีกับอีกห้าสิบห้าวินาที ฉันมองเลขวินาที
เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ห้าสิบหก ห้าสิบเจ็ด ห้าสิบแปด ห้าสิบเก้า... ทว่าแทนที่เลขสิบ
เจ็ดนาฬิกาจะเปลี่ยนเป็นสิบแปดนาฬิกา และเลขวินาทีที่ควรเปลี่ยนเป็นเลขหนึ่ง
กลับกลายเป็นเลขห้าสิบห้าวินาทีเหมือนเดิมเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ

แม้จะเป็นนาฬิกาดิจิตอล แต่ฉันกลับได้ยินเสียงเข็มนาฬิกาค่อย ๆ ดังขึ้น
อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ฉันสะดุ้งสุดตัว ขณะเสียงเข็มนาฬิกาดังขึ้น ดังขึ้น ราวกับดังอยู่
ในประสาทของตนเอง ฉันรู้สึกถึงเหงื่อที่ไหลลงกรอบหน้า บรรยากาศรอบตัวเริ่ม
เปลี่ยนไป มันบีบอัดมากขึ้นจนฉันเวียนหัว หายใจไม่ออก

'ใช่ นี่คือการฝัน...'

ธวัชหทัย

แต่เป็นฝันที่ฉันรู้สึกตัว และการรู้สึกตัวในความฝันมักมีเรื่องอันตรายซ่อนเร้นอยู่เสมอ เหมือนเงาที่ตามติดตัวมนุษย์ หากขาดสติเพียงครู่เดียว งานนั้นก็พร้อมจะกัดกินจนไม่เหลือสิ่งใด นี่คือนิสัยที่ฉันเรียนรู้จากการฝัน นี่ไม่ใช่ครั้งแรก ทุกครั้งที่รู้สึกตัวในความฝัน การปลุกตัวเองให้ตื่นเพื่อกลับไปโลกแห่งความเป็นจริงมักเป็นเรื่องยากเสมอ ฉันไม่รู้ว่าจะทำไม แม้จะต้องหาทางออกไป แต่ฉันกลับรู้สึกเหมือนจมนลงไปในห้องฝันเรื่อย ๆ

ฉันหันซ้ายขวา จิกฝ่ามือตัวเองด้วยความรู้สึกไม่ปลอดภัย ‘ฉันจะต้องตื่น ฉันจะต้องกลับไป’

ไม่นานรถโดยสารประจำทางคันหนึ่งก็วิ่งเข้ามาจอด ประตูเหล็กเปิดออกช้า ๆ เสียงเสียดสีกึ่งกึ่งของกลไกประตูแสดงให้เห็นสภาพเก่าของรถ ไม่มีใครเดินลงมา ฉันมองเลขรถครู่เดียวก็รู้ทันทีว่านี่คือรถที่ผ่านเส้นทางกลับบ้าน รวากับบางสิ่งกระซางสติของฉันไป ฉันลืมนำตัวเองกำลังฝัน ลืมว่าอันตรายรายล้อมอยู่รอบตัว ลืมว่านี่ไม่ใช่ความจริง และรถโดยสารคันนี้ไม่ได้จะพาฉันถึงกลับบ้านอย่างสวัสดิภาพ

“อย่าขึ้นรถคันนี้นะ!”

ตอนที่กำลังจะเหยียบขั้นบันไดรถ ภาพตรงหน้าก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ใครคนหนึ่งคว้ามือฉันแล้วกระซางกลับไปจนแทบหงายหลัง เขากะชับฝ่ามือแล้วประคองตัวฉันไว้ไม่ให้ล้มลงไปกับพื้น เสียงเดินเข้มนาฬิกาหายไปแล้ว ฉันหันไป

มองบุคคลปริศนาที่กระซอกฉันลงจากรถคันที่ที่ได้สติ ไม่รู้ว่าควรใช้สรรพนามเรียกอีกฝ่ายว่าอย่างไรดี

บุคคลปริศนารูปร่างสูงสง่าซึ่งมีความเป็นหญิงและชายรวมอยู่ในร่างกายอย่างสมบูรณ์ เส้นผมสีดำขลับของเขาเป็นประกายสีทองระยิบเมื่อต้องแสงยามเย็น พื้นที่ที่ควรเป็นสีขาวอย่างดวงตามนุษย์กลับเป็นสีอำพันและสีของน้ำทะเล ม่านตาสีดำสนิทของนักล่าสะกดสายตาของผู้พบเห็น

ฉันตั้งมือออก รู้ทันทีว่าคนตรงหน้าไม่ใช่มนุษย์ แม้ความรู้สึกหวาดกลัวจะเข้าเกาะกุมหัวใจ แต่ฉันกลับรู้สึกโล่งใจอย่างน่าประหลาด รวากับว่าเขาไม่มีเจตนาร้ายใด ๆ แอบแฝง ระหว่างกำลังสับสนกับเหตุการณ์ตรงหน้า อีกฝ่ายก็พูดขึ้น

“เกือบแล้วเชียว...” เขาถอนหายใจยาวแล้วกล่าวต่อ

“เป็นแบบนี้ได้ยังไง เธอไม่ควรมาอยู่ที่นั่นะกานต์... ทำจะไม่ดีแล้ว เราถอยห่างจากรถคันนั้นก่อนเถอะ”

เขารู้จักชื่อฉันได้อย่างไร เขาพูดรวากับเราสองคนรู้จักกัน “เกือบไปแล้ว” ที่อีกฝ่ายพูดนั้นหมายความว่าอะไร ทำไมฉันถึงไม่ควรมาอยู่ที่นี้ ไม่เห็นจะเข้าใจเลย เกิดอะไรขึ้นกันแน่

“คุณรู้จักชื่อ...”

ทว่ายังพูดไม่ทันจบประโยคคำถามดีก็ต้องหันกลับไปมอง รวากับหัวใจตกลงไปในหุบเหวลึก ขาของฉันสั่นเทา เมื่อได้ยินเสียงสั่นรอกเท้ากระทบชั้นบันไดรถ เป็นผลให้คนที่เรียกชื่อของฉันเมื่อครู่รีบดึงร่างฉันไปหลบข้างหลังเขา

“กานต์” เขาเรียก

“เธอลองมองดี ๆ สิ... สิ่งที่เธอเห็นนั่นใช่รถจริงหรือ”

ธวัชหทัย

บุคคลตรงหน้าถามกลับด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนยกมือกันไม่ให้หญิง
ปริศนาที่ลงจากรถด้วยท่าทางไม่รีบร้อนคนนั้นเดินตรงมาทางฉัน

ฉันหลับตา สูดลมหายใจเพื่อตั้งสติก่อนจะลืมตาขึ้น พลันสิ่งที่เคยเห็น
ตรงหน้าก็เปลี่ยนไป *สิ่งนั้นไม่ใช่รถโดยสารที่จะพาฉันกลับบ้าน* เพราะสิ่งที่ฉันเห็น
คือสิ่งมีชีวิตรูปร่างประหลาดเกินกว่าจะจินตนาการ เถาวัลย์และรากไม้มากมาย
ที่ขยับกวัดเกี่ยวทบกันไปมาเหมือนอสรพิษ กิ่งก้านและหนามแหลมของมันมีผลไม้
สีแดงอมส้มซึ่งส่งเสียงกริรร้องด้วยความทรมานเมื่อรากไม้เคลื่อนไหว บางผล
ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีดำและแห้งกรอบจนกลายเป็นฝุ่นผงในที่สุด ฝ่ายหญิงสาวที่
เดินลงจากรถ ผิวกายเปล่งปลั่งสีขาวยาวลของเธอค่อย ๆ ซุบซอมและเหี่ยวแห้ง
จนติดกระดูก ก่อนจะกลายเป็นรากไม้ เส้นผมสีแดงของเธอกลายเป็น
เถาวัลย์ยืดยาว บดบังใบหน้าและร่างกาย

เธอยื่นรากไม้ที่ดูคล้ายมือมาตรงหน้า เถาวัลย์ที่เคยบดบังหน้าตาแยก
ออกช้า ๆ เผยให้เห็นโพรงสีดำกลวงโบริ้วลูกตา

นี่มันเรื่องอะไรกัน

“เด็กคนนั้นก้าวเข้ามาในอาณาเขตของข้าแล้ว ข้าคิดว่าเจ้าควรส่งนาง
มา...” เธอยิ้มกว้างจนเห็นฟันซี่เล็กแหลมคม “...จะได้ไม่มีผู้ใดต้องเจ็บตัว”

“ขออภัย เกรงว่าข้าจะทำแบบนั้นไม่ได้” เขาโค้งตัว ตอบกลับอีกฝ่ายด้วย
ภาษาโบราณอย่างสุภาพก่อนขยับตัวมาบังฉันไว้แล้วผายมือไปอีกฝั่ง

“เด็กคนนี้เป็นคนรู้จักของข้า นางไม่เคยมาสถานที่แห่งนี้และยังไม่รู้ความ
ในโลกของเรานัก เชิญท่านหญิงสัญจรไปที่อื่นเถิด” เธอขยับร่างเข้ามาใกล้พลางส่ง

เสียงหัวเราะทันทีที่เขาตอบ เถาว์ลย์และรากไม้ของหญิงสาวค่อย ๆ ขยายใหญ่ขึ้น จนเงามืดทอดบังร่างของเราสองคน

“คนของทางการมาอยู่กับเหยื่อของข้าได้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ไหนว่าจะไม่ ระวังอาณาเขตกันอย่างไร” เธอกล่าวต่อ “หรือนามของข้าปรากฏในหมายแล้ววี... ศศิน” ศศิน หรือบุคคลปริศนาที่ช่วยฉันไว้เงยหน้าสบตาหญิงสาวคนนั้นโดย ปราศจากความกลัว

“นามของท่านยังมีปรากฏในหมาย และข้าก็มีปวารณาให้มีฝ่ายใดต้อง บาดเจ็บ ส่วนเด็กคนนี้ก็มิใช่คนที่ท่านคิดว่าจะทำอันใดก็ได้ ดังนั้นข้ามีโอกาสให้ท่าน พานางไป”

“งั้นเราก็ควรมีข้อแลกเปลี่ยนสิ ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดได้มาแล้วไม่เสียไป หรือก” โพรงไร้ลูกตาของเธอเบ่งกว้าง

“ยื่นหมูยื่นแมวนะ... เจ้าว่าอย่างไรเล่า” เธอมองฉันแล้วพิจารณาครู่หนึ่ง รากไม้และเถาว์ลย์ของเธอเลื้อยไปมาอย่างย่ำใจ “ท่าทางกำลังตกที่นั่งลำบาก ที่เดียว เด็กน้อย... เจ้าอยากกลับบ้านมิใช่หรือ ข้าพาเจ้ากลับไปได้นะ”

ศศินหันกลับมามองฉัน เขาเอ่ยเสียงเบา “อย่าตอบนาง อย่าหลงกลสิ่งที่ นางพูดกับเธอเด็ดขาด”

“โอ— คุณผู้ดูแล ใจคอจะไม่ให้ข้าสนทนากับนางเลยรี” หญิงสาวแสวง งามเสียงเศร้าแล้วเอ่ยต่อ

“ถึงเจ้าจะคิดว่านี่เป็นความฝัน แต่สถานที่แห่งนี้จะเป็นความฝัน ที่อันตรายกับเจ้ามาก... มากถึงชีวิตเลยเชียวน” หัวใจของฉันค่อย ๆ เต็มข้าง หลังจากได้ยินคำพูดนั้น ทั้งที่ความรู้สึกที่มีต่อตัวตนแท้จริงของเธอคือความ-

ธวัชหทัย

อันตรราย แต่जू ๆ ฉันทกลับอยากถามเธอว่า 'สิ่งที่เธอพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร
ฉันควรเชื่อใครแน่'

ในตอนนั้นเอง ดอกตูมสีข้า้เลือดก็ผุดขึ้นจากกิ่งก้านของเธอและผลิดอก
กลีบนั้นเปลี่ยนรูปร่างเป็นผลสีแดงเหมือนผลอื่น ทว่าผลที่เพิ่งเกิดนั้นมีลักษณะ
เหมือนภาชนะกลวงเปล่า ไร้เสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือ เธอเด็ดผลนั้นแล้วยื่น
มาตรงหน้า ขณะที่ฉันยังไม่ทันตั้งตัว เจ้าของเส้นผมสีดำลับก็ชักมีดสั้นจากเสื้อ
คลุม ทำเอาหญิงตนนั้นหัวเราะเสียงแหลม เธอใช้เถาวัลย์เส้นหนึ่งพันมัดไว้
พันท่วงที่ ศคินส่งเสียงขูในลำคอคล้ายสัตว์หวงถิ่น

“หากท่านแต่จะต้องเธอละก็ ถึงจะไม่มีชื่อท่านในหมายก็มีได้หมายความว่า
ว่าข้า้จะมีกลิ่นมือ”

“เย็นไว้ยอดรัก ข้า้ขอแค่เลือด— แค่เลือดสามหยดของนาง แล้วข้า้จะ
ปล่อยเจ้าทั้งสองไป”

“ข้า้ขอปฏิเสธ”

ศคินตอบเสียงเข้ม ฉันรู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่อึด
ใจ เราค่อย ๆ ก้าวถอยหลังขณะที่เขายกมือกันข้างหนึ่งราวกับช่วยระงับภัยที่กำลัง
คืบคลานเข้ามา เมื่อเถาวัลย์ทั้งหลายเริ่มขยายใหญ่ขึ้น เธอเอ่ยภาษาที่ฉันไม่เข้าใจ
พลันปรากฏสิ่งที่ดูคล้ายลูกตาในโพรงกลวงเปล่า ลูกตาสีแดงไร้แววชีวิต
เช่นเดียวกับสีของผลรูปทรงประหลาดบนกิ่งก้านของเธอ และเสียงกรีดร้องโหยหวน
ของอะไรบางอย่างที่ออกมาจากลูกตาดวงนั้นฉันต้องยกมือปิดหู

“นางเข้ามาในอาณาเขตของข้า้แล้ว นางต้องเป็นของข้า้... ของ ๆ ข้า้!”
ร่างซึ่งมีเถาวัลย์และรากไม้พันเกี่ยวขยับบิดเบี้ยวไปมาคล้ายกับควบคุมโทษจะไม่อยู่

อีกต่อไป เธอเหยียดเกร็งแถววัลย์ที่กลายเป็นไม้เลื้อยซึ่งมีปลายแหลมเกินกว่าจะนับได้ชั้นสูง ฉันกลืนน้ำลายอีกใหญ่ *ไม่ว่านี่จะเป็นความฝัน ความจริง หรืออะไรก็ตาม หากสิ่งนั้นทะลุผ่านร่างของเราละก็*

ฉันจมลงไปกับความคิดฟุ้งซ่านของตัวเอง รู้สึกเหมือนชะตาจะขาดในพริบตา แต่ถ้าหากว่านี่คือความฝัน หลังจากທີ່ปลายของไม้เลื้อยอันแหลมคมของเธอเสียบทะลุร่างกายของฉัน บางทีฉันอาจจะตื่นจากความฝันประหลาดนี้ บางทีฉันอาจจะสะดุ้งตื่นในทันที บางทีฉันอาจจะกลับไปโลกของตัวเองได้ ฝ่ายศินหันกลับมามองราวกับรู้ว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่

“กานต์ เธอจะไม่ใช่ใคร ฉันจะปกป้องเธอเอง”

เขาพูดเท่านั้น ก่อนจะพุ่งตัวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ประโยคสั้น ๆ ทำให้ฉันรู้สึกอุ่นวาบในใจ แม้ว่าแถววัลย์ทั้งหลายจะตกลงมาไม่ต่างกับห่าฝนก็ตาม

๓

คำพยากรณ์ของกาสามขา

ยาไม่ช่วยให้อาการผื่นร้ายและการนอนหลับดีขึ้นแต่ไหนแต่ไร ฉันมักจะมองเพดานห้องเวลาที่นอนไม่หลับ ฟังเสียงเข็มนาฬิกาหมุนไปเรื่อย ๆ แล้วจึงหันไปดูท้องฟ้าข้างนอกค่อย ๆ เปลี่ยนสี จากสีดำเปลี่ยนเป็นสีม่วง สีฟ้าคราม จนแสงแดดอ่อน ๆ ลอดผ่านผ้าม่านเข้ามาในห้อง ฉันจำไม่ได้ว่าตัวเองผื่นร้ายมาแล้วกี่ครั้ง แต่ทุกครั้งที่ผื่น ไม่มีใครช่วยฉันสักคน ฉันต้องเผชิญกับความน่ากลัวเหล่านั้นเพียงลำพัง ภาวนาให้ตัวเองตื่นจากสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงนี้โดยเร็ว อาการผวาและหวาดกลัวจากผื่นร้ายพร้อมหลอกหลอนฉันอยู่เสมอ

‘อีกไม่นานก็เข้าแล้ว’ ฉันพร่ำบอกตัวเอง ถึงอย่างนั้นแสงวันใหม่กลับไม่อาจระงับอัตราการเต้นถี่รัวของหัวใจหรือขับไล่ความกลัวออกไปได้

ใครบางคนบอกว่า “เมื่อเวลาผ่านไป มนุษย์ก็จะชินชากับสิ่งที่พวกเขาหวาดกลัวไปเอง” แต่ความคิดนั้นใช้กับฉันไม่ได้ ฉันกลัวที่จะต้องเผชิญกับฝันร้ายกลัวว่าตัวเองจะตกลงไปในห้วงลึกไร้จุดสิ้นสุด และมันยากจะปีนป่ายขึ้นมาเหนือพื้นดินเพื่อรับแสงตะวัน เป็นความกลัวที่ไม่มีใครเข้าใจ

“กานต์ เธอจะไม่ใช่ใคร ฉันจะปกป้องเธอเอง”

เป็นครั้งแรกที่มีใครสักคนช่วยฉันจากฝันร้าย ซึ่งบุคคลปริศนาที่ชื่อ ‘ศศิน’ คนนี้ เขาเห็นฉันและยื่นมือมา พร้อมจะฉุดฉันขึ้นจากความดำมืดทั้งหลาย แม้จะเพิ่งพบเขาและไม่รู้ว่ามีจุดประสงค์อะไรแอบแฝงหรือไม่ แต่ในใจลึก ๆ ของฉันบอกว่า ‘ถ้าอยู่กับเขา ฉันจะปลอดภัย’

ฉันลงป็นิ่งคุกคู้ที่พื้นกลางหลับตา ยกมือปิดหูทั้งสองข้างเมื่อได้ยินเสียงดังโครมคราม เสียงกรีดร้องอย่างบ้าคลั่งของผู้หญิงซึ่งมีไม้เลื่อยแหลมคมพันเกี่ยวร่างกายของเธอและเสียงตวัดคมมีด กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งโชยเข้าจมูกชวนคลื่นไส้ ฉันสะบัดศีรษะแรง ๆ ก่อนตัดสติใจลืมหูลืมตามอง รากไม้ขนาดมหึมาเส้นหนึ่งกำลังพุ่งมาตรงหน้าและชนเข้ากับม่านป้องกันสน้ำทะเลที่ปรากฏขึ้นทันที ม่านนั้นปกป้องฉันจากอันตรายทุกทิศทางคล้ายเปลือกหอยที่ปกป้องมุกของมัน เป็นผลให้รากไม้ที่พุ่งตรงมาเส้นนั้นขาดเป็นสองท่อนและสลายเป็นฝุ่นผงในพริบตาด้วยคมมีดของศศิน เขาหอบหายใจ ปาดของเหลวบนใบหน้าก่อนสบตาปีศาจตนนั้น

“พอเท่านั้นเถิดท่านหญิง ถือว่าข้าเตือนท่านอีกหนแล้ว”

“หากข้าไม่ได้เตือนนั้นก็ไม่มีใครควรได้นางไปเช่นกัน แม้แต่เจ้า!” น้ำเสียงของเธอเปี่ยมไปด้วยความโกรธ ขณะค่อย ๆ ขยายร่างให้ใหญ่ขึ้นจนไม่เหลือเค้า

ธวัชหทัย

ความเป็นมนุษย์ เก้าวล้วยมากมายเลื้อยขึ้นไปเด็ดผลสีแดงจากกิ่งก้านแล้วบดขยี้ผลนั้นกลายเป็นแก้วสุลี เธอสุดดมแก่นั่น โพรงลูกตาสีแดงก่ำวาวโรจน์เป็นไฟ

“ต้องรีบแล้วสิ” ศศินพึมพำ เขาหันมามองฉันแล้วยิ้ม

“มันจะจบแล้วละ กานต์นับหนึ่งถึงสิบรอฉันได้เลย”

ลมแรงวูบใหญ่ปะทะเข้าหน้าจนแทบตาทันทีที่คุณศศินพุ่งไปปะทะกับหญิงสาวซึ่งไม้เลื้อยประหลาดอีกรอบ ฉันได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นรัวอยู่ในหู ‘นับหนึ่งถึงสิบ... นับสิกานต์ นับสิ ผันร้ายนี้จะจบลงแล้ว’ มือทั้งสองของฉันสั่นเทาขณะนับหนึ่ง สอง สาม... ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มันเป็นเกราะกำบังนี้ช่วยให้ฉันปลอดภัย แล้วคุณศศินล่ะ เขาจะปลอดภัยจากผู้หญิงคนนั้นจริงหรือ *ได้โปรดอย่าให้เขาได้รับบาดเจ็บเลย* ฉันได้แต่ภาวนาให้เราปลอดภัย

ไม่นานก็เกิดเสียงคล้ายฟ้าถล่ม พื้นดินสั่นสะเทือน ฉันเงยหน้ามองเหตุการณ์ตรงหน้า เห็นร่างมึนค่อม ๆ คืบคลานกลับเป็นมนุษย์ดั้งเดิม หญิงสาวยืนตัวงอกุมขี้โครงตัวเอง เลือดสีเข้มหยดลงพื้นไม่หยุด เธอเบ้หน้าด้วยความทรมานหลังจากใช้เก้าอวลัยเส้นหนึ่งที่ยกออกมาตั้งมีดที่เสียบได้ซี่โครงแล้วโยนทิ้ง

“ศศิน... เจ้าอย่าคิดว่าเรื่องจะจบแค่นี้เชียว เบื้องบนต้องรู้ถึงสิ่งที่เจ้าทำในวันนี้” ศศินไม่ตอบอะไร หญิงสาวจ้องหน้าเขาอย่างแค้นเคือง เธอหันมามองฉันแต่ศศินยกมือมาบังดวงตาของฉันไว้ทัน เธอแค้นหัวเราะแล้วสลายไปกับลมวูบใหญ่ เจ้าของเรือนผมสีดำลึบพริ้วลมหายใจยาวเมื่อเหตุการณ์คลี่คลาย เขาเดินไปเก็บมีดสั้นแล้วสะบัดเลือดที่อาบใบมีดออก ก่อนจะเดินกลับมาหาฉัน

“เอ่อ...” ฉันอึ้ง “ไม่รู้จะพูดอะไร ค่อย ๆ ก้าวถอยหลังรักษาระยะห่าง ไม่กล้าสบดวงตาคนตรงหน้า ศศินโบกมือไปมาตรงหน้าฉันสองสามทีแล้วถามอย่างเป็นห่วง “กานต์ เธอไม่เป็นอะไรใช่ไหม บาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ฉันรู้สึกว่่าลมหายใจของตัวเองถี่กระชั้น เหงื่อไหลอาบใบหน้า ฉันกำมือแรง ๆ ใช้เล็บจิกฝ่ามือจนแน่น ระวังความกลัวของตัวเอง แล้วตอบเสียงตะกุกตะกัก ฝันร้ายผ่านไปแล้วนะกานต์ ดีสิน

“คิดว่าไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะที่ช่วยกานต์ไว้”

“ถึงที่นี้ดูเหมือนความฝัน... แต่ก็ไม่ใช่ความฝันสักทีเดียวหรอก” ศศินยื่นมือมาจับมือฉันไว้ทั้งสองข้าง เขาระชับมันราวกับบอกเป็นนัยว่า *ปลอดภัยแล้ว* และคลายมือของฉันออกอย่างช้า ๆ น่าแปลกที่ฉันไม่ชัดขึ้นหรือรู้สึกว่าคุณูกคาม แม้แต่น้อย

“แต่ที่นี้ก็ไม่ใช่โลกความเป็นจริง... ไม่ใช่โลกของเธอ” เขาพูดต่อ มองฝ่ามือที่มีรอยแดงจากเล็บของฉัน

“อย่าทำร้ายตัวเองเลยนะ”

“คุณ... คุณเป็นใครคะ ทำไมถึงรู้จักชื่อของกานต์” ฉันถามสิ่งที่อยากรู้ ออกไปมากที่สุด ศศินไม่ตอบคำถามแต่พยายามมองตาฉัน เส้นผมยาวของเขา ปลิวสยายตามลม

“ไม่สำคัญหรอกว่าฉันรู้จักเธอได้อย่างไร ไม่สำคัญเลย... มีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่านี้”

“เรื่องอะไรคะ”

ธวัชหทัย

“เธอจำได้ไหมว่าตัวเองมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร มีอะไรเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น หรือเปล่า” อีกฝ่ายถามต่อ ฉันหลบตามองพื้น พยายามคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้า พอจะอำปากพูด จู๋ ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่า แม้ว่าเขาจะช่วยฉันไว้ก็ตาม แต่จะบอกเรื่องส่วนตัวให้คนที่เพิ่งพบกันก็อาจไม่ปลอดภัยเท่าไร

“เรื่องที่เกิดขึ้นตอนนี้สำคัญมากจริง ๆ นะ เธอบอกฉันได้ไหม” ศศินถาม ย้ำ น้ำเสียงแฝงความห่วงใย เมื่อเห็นว่าฉันเอาแต่เงียบ “ถ้ากานต์ไม่ไว้ใจฉันละก็...” เขาพูดพลางหยิบมีดสั้นของตัวเองออกมาให้ฉันถือ แล้วกุมมือข้างที่จับของมีคมไป ชิดที่คอจนฉันไม่กล้าดึงมือตัวเองกลับเพราะกลัวจะเกิดอันตราย ศศินได้ปลายมีดลงไปยังตำแหน่งหัวใจและท้องแล้วว่าต่อ

“นี่คือมีดที่ทำจากเลือดเนื้อและกระดูกของฉัน เป็นเครื่องยืนยันความบริสุทธิ์ใจ ฉันจะตายทันที ถ้าเธอแทงจุดสำคัญในร่างกายด้วยมีดเล่มนี้” เขาปล่อยมือหลังจากพูดจบประโยค

“เธอเก็บไว้กับตัวได้เลย ฉันอนุญาต”

“ไม่ดีกว่าค่ะ แบบนี้อันตรายเกินไป คุณเก็บไว้เถอะนะคะ” ฉันพยายามยื่นมีดคืนศศิน แต่เขากลับเปลี่ยนบทสนทนาคือ ๆ

“ฉันสัญญาว่าจะบอกทุกเรื่องที่คุณจำเป็นต้องรู้ แต่ตอนนี้เราไม่มีเวลา มากแล้ว” ศศินดึงสติฉัน คราวนี้น้ำเสียงของเขาจริงจังกว่าเดิม

“เราสองคนจำเป็นต้องไปที่หนึ่ง ะหว่างนี้ฉันอยากให้คุณบอกฉันว่า เกิดอะไรขึ้นบ้าง”

“คุณสัญญา... คุณบอกว่าจะช่วยฉัน แต่ฉันจะเชื่อใจคุณได้มากแค่ไหนคะ” ฉันถามด้วยความสับสน

“คุณอยากได้ชีวิต... หรืออยากได้เลือดของฉันเป็นการแลกเปลี่ยนเหมือน
ผู้หญิงคนนั้นหรือเปล่า”

ศศินก้มตัวลงมาสบตาฉัน เขาตริ้งไหล่ทั้งสองข้างของฉัน ดวงตาสีอำพัน
แซมน้ำทะเลส่องประกายแวววาวไร้สิ่งใดแอบแฝง

“เธอไม่ต้องเชื่อใจฉันก็ได้ แต่ฉันจะไม่มีวันทำร้ายเธอเด็ดขาด”

“มันอาจจะซับซ้อนเกินกว่าที่เธอจะเข้าใจ แต่ให้ฉันช่วยเธอกลับบ้านนะ
กานต์... กลับไปที่ที่เธอควรจะอยู่”

ครู่หนึ่งที่ฉันรู้สึกถึงความคุ้นเคยบางอย่าง คล้ายกับสายสัมพันธ์บาง ๆ ที่
เชื่อมโยงฉันกับเขาไว้ด้วยกัน ให้ความรู้สึกเหมือนกับคนในครอบครัวหรือญาติห่าง
ๆ ที่ไม่มีโอกาสได้พบเจอกันบ่อย แต่มีความรักและความห่วงใยให้กันเสมอ ฉัน
เอื้อมไปจับมือข้างหนึ่งของเขาที่วางอยู่บนไหล่ของตัวเอง

“แล้วเราต้องไปที่ไหนคะ”

ม่านหมอกสีทึมเทาปกคลุมสองฝั่งทาง ขณะที่เราเดินไปเรื่อย ๆ ไร้ที่แวว
สิ่งมีชีวิตอื่น จนกระทั่งฉันสังเกตเห็นป่าไม้สูงใหญ่ ศศินขยับเข้ามาใกล้ฉันเมื่อได้
ยินเสียงนกแตกรังและเสียงหวีดแหลมของสิ่งมีชีวิตในป่า ฉันห่อตัวเพราะอากาศที่
เปลี่ยนไปกะทันหัน เขาจึงถอดเสื้อคลุมยาวตัวนอกของตัวเองห่มให้ กลิ่นหอม
อ่อน ๆ ของดอกมะลิจากเสื้อทำให้คลายความกลัวไปได้บ้าง

“เดี๋ยวจะไม่สบายเอา”

ฉันไม่มั่นใจว่าตัวเองเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้าได้อย่างละเอียดหรือไม่
คำว่าละเอียดในที่นี้หมายถึงอาการฝันร้ายทุกคืน รวมถึงความฝันที่เด็กหญิง

ธวัชหทัย

ปริศนาคนนั้นกำลังร้องไห้อย่างเจ็บปวด แต่มันจะเกี่ยวกับจริงหรือเปล่า ระหว่างที่
ลังเลว่าจะพูดเรื่องความฝันนี้ดีหรือไม่ ศตินชะงัก เขาหันมามอง ฉันทึ่งได้รู้ว่าตัวเอง
ผลอหลุดปากพูดออกไปแล้ว

“เอ่อ... มันคงไม่เกี่ยวกับหรอก... ไซ้ใหม่คะ”

ฉันทหลับตา ทั้งที่พีกหลังมักฝันถึงเสียงร้องไห้ของเด็กคนนั้นบ่อยครั้ง แต่
พยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก “กานต์จำไม่ได้ค่ะ จำได้แค่ว่าเป็นเสียงของ
เด็กผู้หญิง... เธอเอาแต่ร้องไห้ ร้องจนกานต์รู้สึกว่เสียงของเธอค่อย ๆ กัดกินกานต์
ไปด้วย จนไม่เหลืออะไรเลย”

ศตินเงยไปหลังจากได้ยิน เขาก้มหน้ามองพื้น สีหน้าเรียบเฉยจนไม่รู้ว่
เขาคิดอะไรอยู่ ขณะที่ฝันป่าหลับไหล เสียงนกแสกก็ทำลายความสงบจนฉันทสะดุ้ง
ศตินขยับเข้ามาประชิดตัวแล้วใช้ร่างของเขาบังไว้อีกฝ่ายเงยหน้ามองฟ้าพักหนึ่ง
แล้วพูดเสียงเบา

“ไม่ใช่เสียงนกแสกหรอก แค่เลียนเสียงให้เรามองหามันนะ”

“เราใกล้จะถึงแล้วละ แต่ตอนนี้ไม่ว่าเธอจะได้ยินเสียงอะไร หรือเห็นอะไร
ในป่านี้ก็ตาม...” เขาจับมือฉันทไว้แล้วกระซิบบอกใกล้หู บริเวณรอบตัวเราค่อย ๆ มีดลง
ทีละนิด ทว่าดวงตาของเขากลับเรืองขึ้น

“อย่าสบตา อย่ามอง อย่าทักเด็ดขาด”

เมื่อความมืดเยื้องย่างเข้าปกคลุมในป่าแห่งนี้ ศตินพาฉันทข้ามแอ่งน้ำแล้ว
ลัดเลาะไปตามทางเดิน ผ่านดอกไม้และพืชพรรณต่าง ๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
ฉันทรีบหลบสายตาทันทีที่เห็นบางสิ่งส่องประกายอยู่ไกลลิบ พยายามมองทาง

ข้างหน้าอย่างเดียว รู้สึกถึงหัวใจที่สับสนได้ยินเสียงแมลงร้องระงม เสียงหวีดแหลม
แว่วมาเป็นระยะ ตอนที่กำลังจะตัดพ้อถึงความโชคร้ายของตัวเอง ศศินก็หยุดเดิน
เขาย่อตัวลงไปวาดอะไรสักอย่างบนพื้น ไม่นานพื้นที่ว่างเปล่าตรงหน้าก็ปรากฏ
ต้นไม้สูงใหญ่ซึ่งเดาว่าคงเป็นต้นไม้ที่มีอายุหลายพันปีและต้องใช้คนจำนวนมากใน
การโอบที่เดียว

“ถึงแล้ว”

ศศินพูด เขาจับมือฉันแล้วเดินนำเข้าไปในเบสิคไม้สีน้ำตาลแก่ซึ่ง
กลายเป็นโพรงขนาดใหญ่ทอดชั้นบันไดยาวขึ้นไปช้า ๆ เราเดินเข้าไปถึงลานโถงที่ดู
คล้ายห้องรับแขกและห้องทำงาน บนโต๊ะไม้สักเนื้องามมีสมุดเล่มเล็กจัดวางเป็น
ระเบียบ ถัดจากนั้นมีตู้เก็บเอกสารและหนังสือมากมาย ฉันได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ จาก
การเผาสมุนไพรมาตามลม ภายในสถานที่แห่งนี้มีการถ่ายเทอากาศดี ไม่ร้อนหรือ
หนาวเกินไป เมื่อเงยหน้ามองข้างบนกลับไม่เห็นจุดสิ้นสุดของต้นไม้ต้นนี้

ขณะเพลินเพลินไปกับการสำรวจสิ่งต่าง ๆ จนลืมไปว่าอาจเป็นการเสีย
มารยาท เสียงปริศนาทรงอำนาจใครคนหนึ่งก็ดังก้องไปทั่วโถง

“ลมอะไรหอบเจ้ามารี ศศิน”

ประโยคคำพูดซึ่งไร้ที่มาทำเอาฉันก้มหน้าเก็บอาการแทบไม่ทัน แว่วเสียง
กรีดปึกตัดผ่านสายลม ฉันเห็นขนนกสีดำร่วงลงมาอยู่ที่ปลายเท้าของตัวเอง

ฉันค่อย ๆ ไล่สายตาขึ้นไปจนเห็นกิ่งไม้สูงตระหง่านคล้ายคอนสำหรับ
สัตว์ทรงตัว สิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่กำลังเกาะคอนนั้นอย่างมั่นคง มันมีสามขา จะขย
ปากและกรงเล็บคมกริบ เส้นขนละเอียดสีดำเงางามปกคลุมทั่วตัว มันหลุบตามอง

ธวัชหทัย

สยายปีกกว้างข้างหนึ่งออก ขนปีกมีลักษณะคมเหมือนใบมีด เป็นสิ่งมีชีวิตคล้ายนกกาทุกประการ แต่ไม่ใช่นกกาที่ฉันเคยรู้จัก

“มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่า มีเรื่องให้ข้าช่วย”

ฉันยกมือไหว้ตามทันทีที่เห็นศินแสดงความเคารพอีกฝ่าย ดูเหมือนว่านกกาตัวนี้จะมีอำนาจหรือสถานะสูงกว่าเขามาก และแม้จะมีช่องว่างระหว่างฐานะ แต่บรรยากาศในห้องกลับไม่เปลี่ยนแปลงไปมากเท่าไรนัก

“ท่านยายสาม หลานมีเรื่องจะขอให้ท่านช่วย”

ท่านยายสาม หรือนกกาตัวนั้นปรายตามองศิน ก่อนจะเอียงคอมองฉัน แล้วร้องอ้ออึ้งในลำคอ นางยืดอก พองขนคอจนฟูพองและบินลงจากคอนไม้ ทว่าทรงเล็บทั้งสามกลับกลายเป็นเท้าเปลือยเปล่าแตะพื้นไม้ซ่อนอยู่ใต้ซิ่น

ยายสามในร่างมนุษย์สูงประมาณฉัน สวมเสื้อปิดแขนยาวอย่างชาวไทลื้อสีเข้ม ผมหสีดำลับถูกเกล้ามวยยกสูงพร้อมปักปิ่นไม้อย่างประณีต เส้นขนของนกกากลับกลายเป็นผ้าคลุมไหล่สีดำ นางเงยหน้าข้า ๆ เผยให้เห็นเค้าความชรา ดวงตาสีขาวขุ่นแสดงให้เห็นทราบทั่วกันว่าหญิงชราผู้นี้อาจมีความบกพร่องทางการมองเห็น แต่ความชราไม่อาจพรางความสง่าราศีของนางไปได้แม้กระพริบตา

ร่างจำแลงของนกกาตัวนั้นยืนหลังตรง ไม่มีเสียงไม้ลั่นยามนางเอียงอย่างยายสามเดินมาหยุดตรงหน้าฉัน ไส้สายตามองตั้งแต่หัวจรดเท้า ฉันยืนตัวเกร็งแน่นปากแน่น ไม่รู้ว่าควรขอความช่วยเหลือจากศินดีหรือไม่ หญิงชราหันไปมองศินแล้วถอนหายใจยาว

“อย่าคิดว่าข้าไม่รู้เรื่องก่อนที่เจ้าจะมาเหยียบที่นี้เที่ยว”

“หลานคิดว่าท่านยายพอจะรู้...วิธีอื่นที่จะช่วยให้เด็กคนนี้กลับไปโลกของเธอ” ศศินตอบ

“หากท่านยายจะคิดบัญชีเรื่องนั้นกับหลานที่หลัง หลานก็ยอม”

“ข้าเก็บเจ้ามาตอนที่เจ้าก่อเรื่องวุ่นวายไปสามโลกเก้าโลก แล้วดูตอนนี้สิ” ยายสามตำหนิเสียงเข้ม นางสายศิระชะช้า ๆ เมื่อเห็นฉันยืนงงเป็นไก่ตาแตก ไม่เข้าใจว่าทั้งสองคนกำลังพูดถึงเรื่องอะไร

“นั่งหมุนมาที่นี้อย่างไร ก็ต้องกลับไปด้วยวิธีนั้น”

“ถ้าเรื่องนั้นง่ายแบบที่ท่านยายว่า เราสองคนคงไม่มาหาท่านถึงที่นี่” เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นศศินขมวดคิ้ว

“เด็กคนนั้นหายไปแล้ว กานตาก็กลับไปโลกของตัวเองไม่ได้ แบบนี้มันผิดปกติแล้ว”

เด็กคนนั้นคือใคร แล้วเกี่ยวข้องกับฉัน

ฉันมองหน้าศศิน แต่สายตาของอีกฝ่ายกลับจ้องหญิงชราผู้เดียว ฝ่ายยายสามเดินไปนั่งบนตั่งแล้วทำแขนกับหมอนหอมองเราทั้งคู่

“รู้สถานการณ์แล้วก็ดี ศศิน... เจ้ารู้อยู่แกลใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ใช่หรือไม่ ฉะนั้นข้าจะไม่ต่อความสวความเย็ด”

“พานั่งหนูไปที่บ้านลิ สิ่งที่เราทั้งคู่ตามหาอยู่นั้นไม่หายไปไหนดอก”

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองค่อย ๆ จมลงไปกับบทสนทนาของทั้งสอง แม้จะไม่เข้าใจและปะติดปะต่อเรื่องไม่ได้ชัดเจน ลางสังหรณ์บอกฉันว่า ฉันกับเขา และเด็กคนนั้น อาจมีความเกี่ยวข้องกันบางอย่าง

ธวัชหทัย

“บ้าน... แต่มันอันตราย....” ศศินถาม เขาเลิกคิ้ว ขณะที่หญิงชราตัด
ประโยคผู้เป็นหลานเสียงดังฟังชัด

“สถานที่ที่อันตรายที่สุด คือสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด”

“ศศิน เจ้าไม่ได้มีหน้าที่ตามหาเด็กคนนั้น อย่าริอ่านทำเกินกว่าอำนาจ
เบื้องบน” ดวงตาสีขาวขุ่นเรืองแสงสว่าง ริมฝีปากสีแดงกำขยับเป็นประโยคไร้เสียง
และมีเพียงศศินที่เข้าใจทุกอย่าง

“ปรารถจะหวนสู่แดนดินถิ่นพำนัก

ต้องประจักษ์ดวงใจมิพลาดเขลา

เพลลาเป็นเช่นที่มีรอเรา

หรือเป็นเงาสะท้อนลึนดวงชะตา”

๔

ดินแดนแห่งความฝัน

สิ้นคำพูดของผู้ทรงอำนาจสูงสุด ลมหอบใหญ่ก็พัดจากข้างบนลงมา อย่างรุนแรง ฉันทกมือป้องขนนกสีดำที่ปลิวเข้าตา บดบังวิสัยทัศน์จนมืดสนิท ก่อน จะกลายเป็นเส้นขนนกนับไม่ถ้วน จากพื้นที่ภายในอาณาเขตของกาสามขาตัวนั้น กลายเป็นบริเวณหน้าบ้านของใครคนหนึ่ง ท่ามกลางพื้นที่ว่างโล่งซึ่งมีเพียงหมอก จาง ๆ กระจายอยู่ทั่ว ศคินถอนหายใจขณะปิดขนนกที่ติดเสื้อออก

“เฮ้อ...”

ฉันทยื่นอ้ามือไม่ออก สายตาเหลือบเห็นก้อนของเหลวสีดำข้นคลั๊ก รูปร่างคล้ายหนอนแมลงที่มีน้ำเหนียวเหนอะหนะตัวบวมจุกค่อย ๆ คืบคลานร่างของมันเข้ามาใกล้ ฉันทอุทานแล้ววิ่งไปหลบหลังศคิน เขาหยิบถุงผ้าใบเล็กออกมาจาก กระเป๋าเสื้อแล้วสอดเกิ้ลดสีดำผสมสมุนไพรร่างอย่างใส่สิ่งมีชีวิตตัวนั้น มันดิ้นทุรน ทุรายและกลายเป็นควันในอากาศทันที

ธวัชหทัย

“พวกลาเวียร์นะ”

“ลา— ลาเวียร์หรือคะ” ฉันทวนอีกครั้งด้วยความไม่มั่นใจ

“ใช่ เป็นहनอนปรดิทชนิดหนึ่งที่กินอารมณ์และความต้องการของ
สิ่งมีชีวิตเพื่อเติบโต” ศคินมองเผ้าถ่านที่พื้นแล้วพูดต่อ

“ไม่แปลกที่มันจะตามกลิ่นของเธามา มันรู้ว่าเธอไม่ได้เป็นคนของที่นี่ เจ้า
ปรดิทพวกนี้ชอบกินพลังงานที่อยู่ในโลกของเธอมากกว่าโลกของฉันนะ” ศคินเสริม
เขายื่นถุงผ้าใบเล็กมาตรงหน้าฉัน

“ส่วนในถุงนี้เป็นเกลือดำผสมสมุนไพรวิสุทธิ ใช้ขับไล่สิ่งไม่ดี ฉันทำ
เอาไว้กำจัดहनอนพวกนี้เป็นส่วนใหญ่ล่ะ”

ฉันรับถุงผ้ามาดู คิดในใจว่าจะอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นจนถึงตอนนี้มันหลุดไป
ไกลเกินกว่าจินตนาการหยิ่งๆของตัวเองแล้ว

“เข้าไปในบ้านกันก่อนเถอะ ขึ้นยืนอยู่ข้างนอกนาน เดี่ยวเจ้าพวกนั้นจะ
ตามมาอีก” เขาบอกตอนที่ฉันมองรั้วประตูบ้านด้วยความไม่มั่นใจ รวากับหากก้าว
ขาข้ามเข้าไปแล้ว ฉันจะไม่มีวันหวนกลับไปสู่จุดเดิมได้อีก และถ้าหากเชื่อใจเขา
เกินไป ฉันอาจเป็นฝ่ายเสียใจอีกก็ได้ จริงอยู่ที่ศคินช่วยชีวิตฉันไว้ เขาอาจไม่ใช่คน
ไม่ดี แต่ฉันก็ห้ามความกลัวของตัวเองไม่ได้

“ฉันจะเล่าให้เธอฟังเอง ทุกเรื่องที่เขาอยากรู้”

ฉันหันกลับไปมองประตูรั้วไม้ที่เคลือบปิดซ้ำ ๆ ก่อนจะกวาดสายตามอง
พื้นที่ภายใน อากาศค่อนข้างเย็นสบายและร่มรื่น กลิ่นดอกไม้หอมอ่อน ๆ ไชยมา
แต่ไกล มีลานสนามหญ้าให้วิ่งเล่น มีต้นไม้ต้นใหญ่พอให้ปีนป่ายขึ้นไปนอน

เอกขนนกเหมือนในละคร ถัดจากนั้นมีสระบัวขนาดเล็กที่มีรั้วกันระวางอย่างดี เป็นบรรยากาศที่หาไม่ได้ในสังคมเมือง ฉันมองบ้านสูงสามชั้นมองหลังคากระเบื้อง ซึ่งมีลักษณะการออกแบบคล้ายเรือนปั้นหย่าในสมัยรัชกาลที่ห้า กำแพงด้านนอก และระเบียงรั้วรอบตัวบ้านทาสีขาว ส่วนหลังคา บานหน้าต่าง และประตูทาสีเขียว

จังหวะที่กำลังเพลิดเพลินไปกับทิวทัศน์สบายตา ฉันนึกขึ้นได้ว่านี่คือแบบบ้านในฝันที่ฉันอยากจะอยู่สักวัน ฉันคุยคุยกับพ่อซึ่งเป็นสถาปนิกว่า ถ้าฉันเรียนจบและทำงานเมื่อไหร่ ฉันจะเก็บเงินมาให้พ่อออกแบบบ้านแบบนี้ ครอบครัวเราจะได้อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา...

แต่สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว ต่อให้ฉันเรียนจบ ทำงาน และเก็บเงินมากพอจะสร้างบ้านแบบนี้ได้ ฉันก็คงต้องอยู่คนเดียวเหมือนที่เป็นอยู่ตอนนี้

‘ไม่เป็นไร... ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย’

“กานต์ เป็นอะไรหรือเปล่า” ศศิณเรียก ฉันเงยหน้าสูดอากาศเข้าปอด ไล่ความรู้สึกอึดอัดออกไป อากาศที่เข้ามาในร่างกายของฉันทำให้รู้ว่าสถานที่แห่งนี้งดงามเกินกว่าจะเป็นความจริง และในความงดงามเหมือนฝันนี้ก็มีบางสิ่งหายไป ทำให้ความเศร้าก่อตัวขึ้น มันหลบซ่อนในมุมมืดและเฝ้ามองเราอยู่

“ไม่มีอะไรค่ะ”

ฉันรีบก้าวตาม คุณศศิณเปิดประตูขอให้ฉันเข้าไปก่อนจึงปิดประตูตามหลัง “ทำตัวตามสบายนะ คิดว่าเป็นบ้านของตัวเองก็ได้” เขาพูด ถอดเสื้อคลุมที่สวมให้ฉันไปแขวนบนราวไม้ ฉันใช้เวลาระหว่างนั้นสำรวจชั้นล่างของบ้าน เมื่อเปิดประตูเข้ามาเจอราวไม้สำหรับแขวนเสื้อ ชั้นวางรองเท้าและรม ช่างหน้าเป็น

ธวัชหทัย

โถงกว้าง ผนังห้องทาสีครีม ผนังซ้ายสุดใกล้กับประตูใหญ่ดูเหมือนห้องเสริมพัฒนาการกล่อมเนื้อสำหรับเด็ก พื้นเป็นเบาะกันกระแทกสีส้มสดใส มีบล็อกเรียงต่อกันสำหรับฝึกทรงตัว และของเล่นอื่น ๆ มากมายจัดวางเป็นระเบียบ ด้านขวามีมุมสำหรับอ่านหนังสือและพักผ่อน บริเวณนั้นมีที่นั่งข้างติดหน้าต่างบานใหญ่ พอมองออกไปจะเห็นสนามหญ้าและสระน้ำชัดเจน

'บ้านนี้มีเด็กเล็กด้วยหรือ'

ฉันพยายามเชื่อมโยงข้อมูลกับสิ่งที่เห็น แม้ชั้นล่างที่ยืนอยู่จะมีการตกแต่งคล้ายกับโรงเรียนหรือสถานดูแลเด็กเล็ก แต่ให้ความรู้สึกเหมือนบ้านมากกว่า และหากสถานที่แห่งนี้เป็นบ้านที่คุณยายสามพุดถึง เป็นไปได้ว่าฉันอาจจะได้เจอสมาชิกใหม่ในไม่ช้า

ฉันหันไปหาศินิน ตั้งใจจะถามอีกฝ่าย ก็เห็นเขาหยิบผ้ากันเปื้อนสีไข่ไก่มาสวม เขาผูกเชือกด้านหลังและรวบผมยาวเพื่อเกล้าเหนือศีรษะอย่างคล่องแคล่ว ดูผิวเผินแล้วเหมือนคุณครูอนุบาล เจ้าของเส้นผมสีดำเงาหน้ามองราวกับรู้ตัวว่าฉันยืนยิ้มให้กับภาพตรงหน้า

"อยู่กับเด็ก ๆ ก็ต้องสวมแบบนี้ละ เวลาเปื้อนอะไรจะได้ทำความสะอาดง่ายหน่อย" เขาตอบ ดวงตาสีน้ำทะเลจ้องนาฬิกาบนผนัง แม่นาฬิกาเรือนนี้จะมีเพียงหน้าปัดว่างเปล่าไร้เข็มนาฬิกา แต่ฉันกลับได้ยินเสียงเข็มนาฬิกาเดินหน้าชัดเจน

ขณะที่ศินินพับแขนเสื้อขึ้นถึงศอก เผยให้เห็นรอยบนผิวหนังที่ทำให้ฉันหุบยิ้มทันที เพราะแผลเป็นขนาดใหญ่ซึ่งน่าจะถูกละเลยบางอย่างฟาดจนผิวเนื้อบริเวณนั้นปริแตกออกจากกัน แผลเป็นที่เกิดจากความร้อน และรอยร้าวที่แตกเป็นเส้นสายตั้งแต่ข้อมือขึ้นไปถึงบริเวณแขนเสื้อที่พับไว้ ฉันไม่กล้าจินตนาการว่าเขา

ผ่านเรื่องราวอะไรมาจึงได้มีแผลมากมายขนาดนี้ นอกจากแผลเป็นที่แขนแล้วยังบาดเจ็บที่ส่วนอื่นในร่างกายอีกหรือเปล่า

“เด็ก ๆ เหนื่อยอะ” ฉันพยายามไม่สนใจแผลเป็นของเขาแล้วถามต่อเหมือนอีกฝ่ายจะระลึกได้ว่าตัวเองยังไม่ได้อธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เขาเบิ่งตากว้างหลังคำถามนั้นแล้วพาฉันไปนั่งที่มุมหนังสือ ศศินเลื่อนเก้าอี้ตัวเล็กให้ฉันนั่งก่อน จากนั้นจึงนั่งขัดสมาธิบนพนักกันกระแทก ทำให้ตอนนี้เราอยู่ในความสูงเกือบเท่ากัน ฉันนั่งห่อตัวกุมมือตัวเองพลางลูบนิ้วโป้งด้วยความกังวลกับสิ่งที่จะได้ยินต่อไป

“กานต์ เธอรู้หรือเปล่าว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน”

“เฮ้อ... ความฝันหรือเปล่าคะ กานต์คิดว่าตัวเองกำลังฝัน แต่มัน... เหมือนจริงมากเลย” ฉันตอบเสียงเบา

ศศินพยักหน้ารับ เขาดึงลิ้นชักที่โต๊ะข้าง ๆ หยิบกระดาษและดินสอออกมาวาดบางอย่าง ฉันมองตามเส้นสีดำที่ลากไปมาบนกระดาษ ศศินวาดวงกลมขนาดเท่ากันสามวงแล้วเขียนชื่อฉันลงไปในวงกลมริมซ้ายสุด เขาใช้ดินสอจิ้มลงไปยังวงกลมที่มีชื่อฉันอยู่แล้วพูดต่อ

“นี่คือโลกของกานต์ โลกที่เธออาศัย โลกที่คนทั่วไปมองไม่เห็นฉัน” ศศินเลื่อนดินสอไปจิ้มวงกลมตรงกลาง “ส่วนตรงนี้... คือโลกของพลังงานที่ไร้รูปร่าง ไม่อาจจับต้อง แต่รับรู้ได้ด้วยความรู้สึก” เขาเว้นวรรคคำพูดเพื่อให้เวลาฉันทำความเข้าใจ จากนั้นก็เขียนคำว่า ‘ความฝัน’ ลงไปในวงกลมริมขวาสุดแล้ววาดเส้นรอบวงให้เข้มกว่าวงอื่น

“และตรงนี้...” เขาใช้ดินสอจิ้มข้างในวงกลมวงนั้น

ธวัชหทัย

“นี่คือโลกที่มนุษย์นิยามว่าเป็นดินแดนแห่งความฝัน สถานที่ที่มีทุกอย่าง”

“ทุกอย่างหรือคะ—”

“ความทรงจำในอดีต ปัจจุบัน อนาคต วิญญาณของสิ่งมีชีวิต สิ่งมีชีวิตที่ไม่มีกายเนื้ออย่างมนุษย์ กระทั่งสิ่งมีชีวิตที่มีทั้งรูปลักษณ์ อำนาจเกินการหยั่งรู้ของมนุษย์...” ช่วงขณะหนึ่ง ฉันเห็นดวงตาสีเขียวมรกตน้ำทะเลของเขาเป็นประกายวาวม่านตาเรียวเล็กกลองคล้ายดวงตาของสัตว์

“สถานที่ที่มนุษย์อย่างเราเข้ามาในยามหลับไหลและพบเจอตัวตนต่าง ๆ ในดินแดนความฝันแห่งนี้ พวกเขาอยู่ที่นี้...”

“กานต์ ตอนนี้เธออยู่ในดินแดนแห่งความฝัน เธอจำปีศาจเกาวัลย์ตนนั้นได้ใช่ไหม เธอหลงเข้าไปในอาณาเขตของมันเพราะคิดว่าสิ่งที่เธอเห็นจะช่วยให้เธอกลับไปได้ แต่นั่นไม่ใช่” หัวใจของฉันตกไปที่ตาตุ่มความรู้สึกเสียวสันหลังแล่นผ่านรวดเร็ว ศีตนิวางคืนสอ เขาหันมาเผชิญหน้ากับฉัน

“ตอนที่เธอกำมือแน่น เธอเจ็บใช่ไหม นั่นล่ะ... ถึงมนุษย์จะคิดว่าสถานที่แห่งนี้เป็นเพียงความฝันของพวกเขา แต่ความรู้สึกและทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกความฝันแห่งนี้จะส่งผลต่อร่างของเธอกำลังหลับอยู่”

“จิตใจของเธออยู่ที่นั่นไม่ได้ สิ่งใดที่เธอเห็น มันก็เห็นเธอเหมือนกัน และไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในโลกนี้จะไม่มีพิษภัย กานต์เห็นแล้วใช่ไหม ปีศาจตนนั้นที่อยากได้เลือดของเธอ”

“ปีศาจเกาวัลย์...”

“ใช่ มันมีชีวิตยาวนานเกินกว่าที่เธอจะจินตนาการเสียอีก มันเติบโตและหล่อเลี้ยงชีวิตด้วยการหลอกล่อสิ่งมีชีวิตให้ทำสัญญา แต่สัญญาก็คือเพียงมายา”

“ถ้าเธอเข้าไปในรถคันนั้น เธออาจจะคิดว่าตัวเองได้กลับบ้าน แต่ที่นั่นไม่ใช่บ้านของเธอ”

“หมายความว่า...” แล้วความสงสัยแรกของฉันก็คลี่คลาย รวากับวงจิ๊กซอว์ตัวสุดท้ายลงบนกระดาน

“ทันทีที่เธอคิดว่าฝันร้ายจบลงเพราะตัวเองกลับถึงบ้าน ปิศาจเกาวัลย์จะเปลี่ยนเธอเป็นผลโคมจิน— อืม... ต้องเรียกว่าผลน้ำตาปิศาจสิ” ศคินพิมพ์ประโยคหลังเสียดใจ

“แล้วปิศาจก็จะกินวิญญาณที่กลายเป็นผลสีแดงใช่ไหมคะ” เขาพยักหน้าแทนคำตอบ ทำเอาฉันรีบนิ่งหลังตรงเมื่อนึกถึงภาพเกาวัลย์บดขยี้ผลสีแดงเหล่านั้นจนกลายเป็นฝุ่นผง

“ทำไมต้องเป็นผลน้ำตาปิศาจหรือคะ”

“วัฒนธรรมบางพื้นที่เชื่อว่าผลน้ำตาปิศาจมีความเชื่อมโยงกับโลกวิญญาณนะ แล้วยังเชื่อว่าไม่ควรเป่าผลของมันด้วย เพราะจะเป็นการเชื้อเชิญพวกอสูรพิช” ศคินพูดต่อไป

“ตอนที่ฉันพากันต๋ไปหากาสามา ฉันถามกานต์ว่าจำได้ใหม่ว่ามาที่นี่ได้อย่างไร ไหนจะเสียงร้องไห้ปริศนาที่เธอได้ยินอีก”

“ฉันคิดว่าเรื่องนี้ต้องมีความเกี่ยวข้องกันตอนที่ท่านยายบอกให้พาเธอมาที่นี่... บางทีถ้ากานต์ผ่านบททดสอบนี้ เธออาจกลับไปโลกของตัวเองได้”

“เกี่ยวข้องกัน— บททดสอบ— หมายความว่ายังไงคะ” ขณะที่ศคินกำลังจะตอบ ฉันก็เห็นสิ่งมีชีวิตที่มีลักษณะคล้ายไขไก่ แต่มีสองขาออกออกมาเหมือนมนุษย์ไร้แขนและหน้าตา นับรวมแล้วได้หกใบกำลังเดินเตาะแตะเข้ามา

ธวัชหทัย

“สักครู่นี้จะกานต์” เขาพูดเบา ๆ ก่อนลุกไปหาเจ้าไข่มุกที่ยืนรุมล้อมตัวเขารวกับเจ้าตัวเป็นแม่ไก่ ฉันไม่รู้ว่พวกเขาคุยเรื่องอะไร ดูเหมือนศศินจะสื่อสารกับไข่มุกทั้งหมดผ่านความคิด บทสนทนาดำเนินไปอย่างเรียบง่ายเกือบเหมือนหุ่นที่เขากำลังยืนเต็มความสูง พยักหน้า และสละบัดมือให้ไข่มุกทั้งหมดแยกย้ายกันไป

“เมื่อคืนคือตัวอะไรคะ” ฉันทถาม มองสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กเดินเลี้ยวหายเข้าไปทางประตูฝั่งซ้าย

“อ้อ เป็นหุ่นยนต์ที่ฉันสร้างไว้ช่วยงานในบ้านนะ”

“หุ่นยนต์...” ฉันทวนคำที่เขาพูด จำได้เลื่อนรางว่าเคยได้ยินผ่านรายการวิทยุออนไลน์

“หุ่นยนต์คือสิ่งที่ผู้มีอำนาจสร้างจากมวลสารชนิดต่าง ๆ ตามที่ผู้สร้างต้องการ และปลุกเสกให้หุ่นยนต์ทำงานตามคำสั่งของ” ศศินอธิบายเสริม เมื่อเห็นสีหน้างงงของฉัน

“รูปแบบการใช้งานจะคล้าย ๆ กับซิงเกิลมินนะ กานต์รู้จักไข่มุกไหม” คราวนี้ฉันร้องอ้อในลำคอแล้วพยักหน้าด้วยความเข้าใจทันที เพราะเป็นเรื่องที่เห็นผ่านสื่อออนไลน์บ่อยครั้ง

“เจ้าไข่มุกพวกนี้ไม่มีพลังไม่ดีอะไรหรอก ฉันสร้างไว้ช่วยงานและดูแลความปลอดภัยของสมาชิกในบ้านเท่านั้น ฉะนั้นไม่ต้องเป็นห่วงนะ” เขาพูด

“ที่แรกฉันว่าจะพากานต์ไปทำความรู้จักเด็ก ๆ ก่อน แต่พวกไข่มุกบอกว่าทุกคนอาบน้ำเข้านอนเรียบร้อยแล้ว เดี่ยวฉันจะเข้าไปดูความเรียบร้อยก่อน”

“ให้กานต์ช่วยไหมคะ” ฉันทถาม ผุดลุกตามด้วยความเกรงใจเพราะต้อง

อาศัยบ้านคนอื่นชั่วคราวแบบนี้ จะให้อยู่เฉย ๆ ทำตัวนิ่งดูตายก็คงไม่เหมาะสมเท่าไร แต่ศินสายหน้าแล้วยกมือปฏิเสธ

“ไม่เป็นไร ๆ กานต์หิวหรือเปล่า นั่งรอที่นี่ก่อนนะ เดี่ยวฉันจะรีบกลับมา” อีกฝ่ายพูดแล้วจูงมือฉันไปนั่งรอที่ห้องอาหาร ก่อนจะเดินหายลับเข้าไปอีกห้องหนึ่งทันทีที่อยู่คนเดียว ฉันก็อดนึกถึงบทสนทนาที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้ ความไม่สบายใจค่อย ๆ เกาะกุมหัวใจอย่างบอกไม่ถูก

‘ปานนี้ตัวฉันจะเป็นอย่างไรบ้าง จะยังมีลมหายใจอยู่หรือเปล่า พ่อจะรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน ไม่สิ... พ่อคงไม่รู้หรอก เพราะพ่อไม่กลับบ้านตั้งเดือนหนึ่งแล้วนี่นา แล้วแม่ละ แม่จะรู้เรื่องนี้หรือเปล่า จะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ ฉันควรจะทำอย่างไรต่อไปดี นี่ไม่เหมือนความฝันที่ฉันเคยเจอมาเลย ใครช่วยฉันได้นอกจากตัวฉันเอง... แค่อันนี้เพียงคนเดียว’

ความคิดมากมายชุดั้งตัวฉันลงไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ตัวว่าตัวเองกักริมฝีปากจนเลือดซิบ ไม่รู้ว่ามือของตัวเองสั่นเทาและขึ้นเหงื่อ และไม่รู้ตัวว่าตัวเองออกแรงเกาแขนจนเกิดรอยแดงเป็นปื้นยาว

“กานต์... กานต์! ได้ยินฉันหรือเปล่า”

เสียงใครคนหนึ่งแว่วเข้ามาในประสาท เขาเรียกฉัน จับแขนทั้งสองข้างของฉันไว้ เขาช่วยดึงฉันขึ้นจากวังวนน้ำลึกที่ลากฉันลงไป ฉันกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อได้สติ เห็นสีหน้าแสดงความห่วงใยของศินแล้วจึงก้มมองแขนตัวเองที่มีรอยปื้นแดงปรากฏอยู่

“ขอโทษค่ะ กานต์...”

ธวัชหทัย

“ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร ฉันอยู่ี่นี่”

“กานต์ไม่ต้องขอโทษฉันเลย... ไม่เป็นไร” ศศินปลอบ เขาลูบรอยที่แขน
ราวกับจะช่วยขจัดความเจ็บปวดออกไป

“กานต์... กานต์จะได้กลับบ้านไหมคะ”

ศศินสบตาฉัน เขาเจียบหลังจากที่ฉันโพล่งออกไปเมื่อได้ยินคำว่า
“ไม่เป็นไร” และ “ไม่ต้องขอโทษ” จากเขา นี่ไม่ใช่คำว่า “ไม่เป็นไร” ที่พูดกลม
ประสาทตัวเองว่าทุกอย่างจะดีขึ้น แต่คือ “ไม่เป็นไร” ที่ไม่ว่าตัวฉันจะรู้สึกอย่างไร
เขาจะอยู่ตรงนี่เสมอ และความอดทนอดกลั้นกับเหตุการณ์ประหลาดทั้งหมดก็
พังทลาย

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองกำลังรู้สึกอย่างไร ทั้งไม่เข้าใจ ก้าว สับสน และอึดอัด
จนอยากร้องไห้ แต่ไม่รู้ว่าทำอย่างไรจึงจะหลั่งน้ำตา เพราะพ่อกับแม่ไม่ชอบให้
ร้องไห้ตั้งแต่เด็ก ถึงแม้พ่อจะใจดีแค่ไหน เขามักจะโกรธและลงโทษทุกครั้ง
ที่ฉันร้องไห้ หลังจากที่นั่งสาวถือกำเนิดในครอบครัว พ่อก็ยังพร่ำบอกให้ฉันเข้มแข็ง
ต้องเป็นผู้ทำให้น้องเห็น อย่าอ่อนแอ อย่าให้ใครเห็นน้ำตาเด็ดขาด

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองร้องไห้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่

เวลาที่รู้สึกวุ่นวายใจ น้ำตาจะไหล ฉันจะเงยหน้ามองฟ้า สูดลมหายใจเข้าให้ลึก
ที่สุด และท่องคำว่า “ไม่เป็นไร” ที่พ่อเคยสอนจนขึ้นใจ จนกระทั่งความเสียใจและ
น้ำตาเหือดแห้งไป

“คุณศศิน... กานต์จะได้กลับบ้านหรือเปล่า”

ฉันถามย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ได้ยินเสียงพ่อกลมหายใจแผ่วเบา
ศศินขยับเข้ามาใกล้แล้วกอดฉันไว้ เขาลูบศีรษะฉันช้า ๆ สัมผัสอบอุ่นและปลอดภัย

ชวนให้นึกถึงภาพจำในละครที่พ่อแม่กำลังปลอบลูก

“ฉันสัญญากับกานต์แล้วว่า จะช่วยให้เธอกลับบ้านให้ได้”

“ฉันสัญญากับเธอแล้ว”

‘สัญญา’ ศศิณย์คำเค็มอย่างหนักแน่นและจริงจัง ในระหว่างที่ฉันทามซ้ำ ๆ สถิติสัมปชัญญะเลื่อนรางที่ละนิด ฉันได้กลิ่นดอกมะลิและเสียงของเขาแว่วในโสตประสาท ทว่าสมองของฉันไม่อาจประมวลผลคำพูดนั้นได้อีก

ก่อนที่ทุกอย่างจะดับลงพร้อมกับเสียงคร่ำครวญปริศนา เสียงซบกล่อมเพลงกล่อมเด็กแสนคุ่นหูและสัมผัสนุ่มฟูคล้ายขนสัตว์ก็โอบล้อมตัวฉัน รวากับปกป้องและปิดเป่าทุกภัยอันตราย

แสงแดดรำไรยามเช้าลอดผ่านผ้าม่านสาดส่องขึ้นมามบนผ้าห่ม ฉันถดตัวขึ้นช้า ๆ ขณะยกมือขยี้ลูกตา ความทรงจำไหลเข้ามาเป็นฉาก ๆ เรื่องราวเหนือจินตนาการที่อธิบายไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงที่กลายเป็นเถาวัลย์ สิ่งมีชีวิตคล้ายมนุษย์ซึ่งมีดวงตาของสัตว์ป่า และหญิงชราสูงศักดิ์ที่กลายเป็นกาสามขา ทั้งหมดนี้คือความจริง ว่าเป็นความจริงที่เกิดขึ้นในดินแดนแห่งความฝัน และฉันก็ยังคงกลับไปโลกของตัวเองไม่ได้

“เผลอหลับไปตอนไหนเนี่ยเรา... ยังดีที่เมื่อคืนไม่ฝันร้าย” ฉันทิมทำพลาถยอ่อนเท้าแตะพื้นไม้เย็นเฉียบ เห็นชุดเครื่องแบบสีชาวดำที่ได้รับการรีดและพับอย่างประณีตวางอยู่ปลายเตียง บนโต๊ะเครื่องแป้งมีถาดอาหารชุดสำหรับหนึ่งคนคลุมแผ่นพลาสติกกันความร้อน

‘ฉันยกอาหารเข้ากับชุดใหม่มาให้ กานต์ใช้ห้องนี้ได้ตามสบายนะ’

ธวัชหทัย

ฉันอ่านกระดาษแผ่นเล็กแล้วลูบหน้าตัวเองแรง ๆ คงเป็นศศินที่แบกฉัน ขึ้นมาบนห้องนี้ไม่ผิดแน่ นอกจากจะเผลอหลับไปไม่รู้ตัวแล้วยังสร้างภาระให้คนที่ ช่วยชีวิตตัวเองอีก ฉันรีบกินอาหารเช้าและจัดการธุระส่วนตัวให้เรียบร้อย สูด หายใจลึกให้กำลังใจตัวเองกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตต่อไป แล้วเปิดประตูออก จากห้อง

ขณะก้าวเท้าลงบันไดจากชั้นสองก่อนจะเดินตามเสียงหัวเราะคิกคักของเด็ก และเสียงคุณศศินที่แว่วมา จนมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องซึ่งเป็นบานเลื่อน ส่วน ด้านบนประตูเป็นกระจกมองเข้าไปได้ หัวใจของฉันเต้นด้วยความกังวล

“ฝึกงานยังผ่านแล้ว คราวนี้ก็ต้องทำได้สิ” ฉันพูดกับตัวเอง

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงิบตันที่ที่ฉันเปิดประตูบานเลื่อน ทุกชีวิตหันมา มองฉันเป็นสายตาเดียว มีเด็กทั้งหมดหกคนในห้อง บนแผ่นหลังของศศินมี เด็กหญิงผมบางสีน้ำตาลอ่อนเกาะอยู่ ขณะที่เขาเอื้อมมือไปข้างหลังเพื่อซ่อนตัว เธอพยายามทรงตัวไม่ให้เธอร่วงลงพื้น เธอจับใบหูโค้งมนสีดำที่โผล่พ้นเส้นผมของ ศศินแล้วหันมาสบตาฉันพอดี

ฉันเห็นหูสัตว์ของจริง หูสีดำสนิทของสัตว์ชนิดหนึ่งขยับไปมาราวกับหลบ สัมผัสของเด็กหญิงคนนั้น

ฉันยืนอึ้ง อ้าปากค้าง ยังไม่มีใครพูดอะไร ทันใดเสียงของเด็กคนหนึ่ง ก็ทำลายความสงบขึ้นมา เด็กชายที่มีเส้นผมสีน้ำตาลแดงทั้งถูกลบลงอย่างลงพื้น เขากระตุกผ้ากันเปื้อนของศศินแล้วชี้นิ้วมาที่ฉัน แม้จะพูดไม่ชัดแต่กลับมีพลังเสียง ดีทีเดียว

“ศิน! นี่คัย”

เพียงฝุ่นฝัน

ภาพความทรงจำสีเทาซ้อนไปสมัยช่วงฝึกงานตอนปีสามฉายชัด ฉันทกลืน
น้ำลายอีกใหญ่ นึกถึงภาพเด็กชายคนหนึ่งซ้อนทับกับเด็กชายผมแดงคนนี้
บางทีนี่อาจเป็นการฝึกงานรอบที่สองของฉันก็เป็นได้

๕

อลวน

‘พระเจ้าคะ หากว่าสถานที่แห่งนี้เป็นความฝันละก็
ได้โปรดให้ลูกตื่นโดยเร็วด้วยเถิด’

จากการสังเกตบริเวณชั้นล่างของบ้านหลังนี้ทำให้ฉันที่กัทักเขาเองว่า
บางทีเด็ก ๆ ที่จะได้เจออาจเป็นเด็กอายุราวสี่ถึงห้าปี หากเทียบแล้วก็คงอยู่ในวัย
อนุบาลที่พอจะพูดคุยสื่อสารรู้เรื่องได้บ้าง

แต่ฉันคิดผิด

สิ่งที่ฉันเห็นคือศศินและเด็ก ๆ ทั้งหมดสี่คนกระจุกรวมกันเป็นกลุ่ม
เด็กผู้ชายผมบางซึ่งมีเส้นผมสีน้ำตาลแดงคือคนที่พูดเสียงดังทำลายความเงียบว่า
“ศศิน นี่ใคร” แล้วหันไปสนใจลูกบอลของตัวเองต่อ เขาหันมามองฉันสลับกับ

ลูกบอลหลายครั้งเหมือนเด็กเห็นของเล่นใหม่ แต่ก็ยังไม่เข้ามาใกล้ ถัดไปคือเด็กผู้ชายผิวสีน้ำผึ้งอีกคนหนึ่ง เขามองหน้าฉันเงิบ ๆ ก่อนจะก้มหน้าระบายสีต่อ

ขณะกวาดสายตามองบรรยากาศในห้อง เด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีดวงตากลมโตสีเขียว ผมสีน้ำตาลหยักศกก็เดินเข้ามาหา เธอไม่พูดไม่จรรยาวักับเงินอายุ แต่กลับยิ้มกว้างให้คนแปลกหน้าอย่างฉัน ส่วนเด็กผู้หญิงอีกคนในห้องดูอายุน้อยกว่าเด็กหญิงผมหยักศก เธอมีดวงตาสีฟ้าสองข้างจนผมบาง ๆ ซึ่ซึ้นฟ้า เดินเตาะเตาะไปหลบหลังสตินแล้วเกาะขาอีกฝ่ายเหมือนจะขอให้อุ้ม ก่อนเขาจะโน้มตัวลงไปโอบเธอขึ้นมา

“บี๊ บี๊” เธอพูด สองมือเล็กกว่าไบฮูมของสตินที่โผล่พ้นเส้นผมสีดำสนิท ดวงตากลมโตของเธอจ้องหน้าเป็นประกายระยิบ เธอสนใจหูสัตว์ของเขามากกว่าการมีอยู่ของฉันเสียอีก

“อาไป พอแล้วค่ะ สตินเจ็บแล้ว” สตินเรียกชื่อเด็กหญิงผมจุก เขาเอี้ยวตัวไปด้านข้างเพื่อจะคว้าตัวเด็กน้อยมานั่งตัก เด็กหญิงอาไปส่งเสียงพืดพืดเล็กน้อยที่โดนขัดใจ แม้จะนั่งบนตักของสตินแล้ว แต่เธอก็ยังเอนตัวทิ้งน้ำหนักไปข้างหลัง ชูแขนป้อง ๆ เหนือศีรษะตัวเองราวจะจับหูของเจ้าตัวอีก ไม่นานไบฮูมสีดำก็ลูลูงและผลุบเข้าไปในผมของเขา

“อลันกับไอเดนครับ มานั่งด้วยกันเร็ว สตินมีเรื่องจะบอกครับ”
สตินกอดอาไปแล้วกวักมือเรียกเด็กชายทั้งสอง

มีเพียงอลันที่เดินมาคนเดียว เขายื่นแท่งสีให้ผู้ปกครองของตัวเองเก็บใส่กระเป๋ากันเปื้อนแล้วยื่นกระดาษให้อีกฝ่ายดู ฉันมองสตินพยักหน้าน้อย ๆ เขายกมือชี้สิ่งที่เด็กชายอลันขีดเขียนลงไป ทว่ายังไม่ทันพูดก็มีเสียงบางอย่างตก

ธวัชหทัย

กระทบพื้น ศศินอุ้มอาโปลูกพรวดแล้วสาวเท้าไปหาต้นเสียงทันที ขณะที่ฉันลุดตามไปทีหลัง เห็นเด็กชายผมบางสีแดงนั่งดูหน้าผากตัวเองบ่อย ๆ ซึ่งปรากฏรอยแดงจาง ๆ ส่วนลูกบอลกระเด็นไปอีกฟากหนึ่ง

“เจ็บหรือเปล่าครับไอเดน มาให้ศศินดูหน่อยสิ” ศศินย่อตัวแล้วยื่นมือมาตรงหน้าเด็กชาย เขาหันไปมองหน้าศศินแล้วหันมามองฉัน เด็กชายไอเดนจับหน้าผากตัวเอง เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วเดินไปชุกอกคุณศศิน

“เจ็บ... ศิน เจ็บ”

แล้วเสียงร้องไห้โหยงทรวงพลังของเด็กชายไอเดนก็ทำลายความเจ็บอีกครั้งหนึ่ง นั่นทำให้ฉันรู้ในทันทีว่า การใช้ชีวิตในบ้านหลังนี้จะไม่ต่างไปจากการฝึกงานเป็นครูพี่เลี้ยงอย่างแน่นอน

“เด็ก ๆ จะ นี่คือพี่กานต์นะ” คุณศศินวางมือบนไหล่ฉัน

หลังจากปลอบใจเด็กชายไอเดนแล้ว ศศินเรียกทุกคนมานั่งล้อมกันเป็นวงกลมเล็ก ๆ ก่อนจะแนะนำสมาชิกทุกคนให้ฉันรู้จัก

“พี่... กานต์...” มีเพียงเด็กหญิงผมสีน้ำตาลหยักศกที่เรียกชื่อฉัน ฝ่ายเด็กหญิงอาไปทำปากขมุบขมิบ เด็กชายอลันนั่งเงิบมองหน้าฉัน และเด็กชายไอเดนที่พูดแค่คำว่า “พี่...” เท่านั้น ซึ่งฉันก็ไม่ได้คิดมากเพราะรู้ว่าเด็กวัยนี้ยังพูดเป็นคำ และไม่เป็นประโยคเท่าไร

“ใช่จะ พี่กานต์จะมาอยู่กับเราที่นี่สักพักหนึ่ง... แล้วก็ช่วยศศินกับพี่ไช้ดูแลเด็ก ๆ ด้วย” ศศินพูดซ้ำ ๆ ชัดถ้อยคำให้เด็กทุกคนซึมซับใจความที่จะสื่อ

ในตอนนั้นเอง เด็กหญิงผมหยักศกก็ขยับเข้ามาใกล้แล้วจับแขนเสื้อฉัน หลังมือของเธอมีตราสัญลักษณ์บางอย่างปรากฏเลื่อนวาง

“ฟีกานต์” เธอเรียก ฉันพยักหน้ารับพลางยิ้มตอบเพราะไม่รู้จะพูดอะไรกับเธอดี นึกใจขึ้นขึ้นมาบ้างที่อย่างน้อยเด็ก ๆ ไม่ได้มีท่าที่เหมินเฉยกันหมด

“คนนี่ชื่อเอลิเซย์ อายุสี่ขวบ” ศศินผายมือไปหาเธอ

“ส่วนเด็กคนนี่ที่พูด บีบี ๆ ชื่ออาโป” เขาก็มองเด็กหญิงผมแกละบนตักเด็กหญิงอาโปมองหน้าเขาแล้วตบมือหัวเราะคิกคักชอบใจจนแก้มปริ

“น้องอาโปอายุสองขวบ เพราะว่าเด็กที่สุดในรุ่นเลยยังพูดคุยไม่ได้เหมือนคนอื่น แต่เริ่มฟังรู้เรื่องแล้วละ ไซ้ใหม่เจ้าแก้มนุ่ม”

ศศินจับแก้มกลมของอาโปทั้งสองข้างอย่างเบาเมื่อ ฝ่ายเด็กหญิงก็หัวเราะแล้วเดินไปมาบนตักของอีกฝ่าย ฉันมองภาพตรงหน้าด้วยความเอ็นดูเพราะเพิ่งเคยเห็นอีกมุมหนึ่งของศศิน รวากับเขาเป็นทั้งพ่อแม่และครูในคราวเดียวกัน

“น้องคนนี่ชื่ออลัน อายุสามขวบ” ศศินผายมือไปหาเด็กชายผิวสีน้ำตาลอ้วนคลานสี่ขามานั่งซุกใกล้ ๆ ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าเด็กชายไอเดนซึ่งถือลูกบอลแล้ววิ่งรอบวงกลมอย่างไม่รู้เหนื่อย

“ส่วนคนนี่ชื่อไอเดน อายุสามขวบเท่าอลันเลย” ศศินโอบไหล่ไอเดนให้มายืนใกล้ ๆ แล้วลูบศีรษะเด็กชายอย่างเบาเมื่อ

“ไอเดนครับ นี่ฟีกานต์นะครับ”

“อ้อ” เด็กชายพยักหน้าหงึกหงัก

“จำที่ศศินบอกได้หรือเปล่าว่าเวลาเจอใครต้องทักทายยังไง”

ธวัชหทัย

ศศินถาม เขารออย่างใจเย็นและไม่คาดคั้น เด็กชายมองหน้าเขาแล้วเงยบ่าก่อนทำปากขมขมมึบ ในที่สุดไอเดนกก็พูด เขายกมือแปะกันเร็ว ๆ หนึ่งที่เหมือนพนมมือ

“พิ-กานต์... หวัดดีคับ”

“สวัสดีค่ะไอเดน”

“เก่งมากครับไอเดน มานั่งด้วยกันนะ เดี่ยวศศินมีอะไรให้เล่น อยากเล่นไหมครับ”

“เล่นคับ”

ดูเหมือนการแนะนำตัวและกิจกรรมช่วงเช้าจะผ่านไปด้วยดี ฉันไม่รู้วาศศินเป็นเสมือนคุณครูให้เด็ก ๆ จริงหรือไม่ แต่เขาให้ความรู้สึกเหมือนเป็นโลกเป็นผู้ดูแลรักษาความปลอดภัยกับเด็ก ๆ เหมือนกับที่ปีศาจแถววัลย์เคยเรียกแทนชื่อของเขา ส่วนกิจกรรมต่าง ๆ ที่ศศินจัดไว้อาจมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อให้เด็กทั้งสี่คนฝึกจินตนาการและคลายความเบื่อในแต่ละวัน เพราะเด็กวัยนี้เป็นวัยที่กำลังเติบโต อยากรู้ อยากเห็น และต้องการการเอาใจใส่อย่างละเอียดอ่อน ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาทำหน้าที่นั้นได้อย่างดี

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันนึกถึงประสบการณ์ฝึกงานที่ผ่านมาและสังเกตเห็นว่าในดินแดนความฝันและโลกแห่งความเป็นจริงมีความคล้ายคลึงกันคือ การดูแลเด็กเล็กให้รับประทานอาหารเป็นเรื่องชวนลุ้นระทึกเสมอ เพราะคุณครูและพี่เลี้ยงต้องสู้รบประจบประมือกับความหลากหลายของเด็กและการคิดหาวิธีช่วยให้เขารับประทานอาหารครบทุกหมู่ และตอนนี้ฉันก็ได้ประจักษ์ภาพนั้นอีกครั้ง

“หมี... เอามุม เอานู๋ ไม่เอานี้” ฉันมองไอเดนเขี่ยผักกาดไปไว้อีกฝั่งในซาม ในตอนที่ฉันช่วยตัดผักกาดให้อลัน เด็กชายไอเดนใช้ช้อนเขี่ยข้าวกับหมีตักเป็นคำ เล็กเข้าปาก เม็ดข้าวหกเลอะโต๊ะอาหารและพื้นจนแทบจะเลี้ยงไก่ได้ ส่วนเด็กชาย อลันเคี้ยวข้าวไม่สนใจใคร ฝ่ายคุณศศินกำลังบ้อนข้าวอาโปที่แสดงสีหน้าไม่พอใจ ว่าเมื่อไหร่เธอจะได้กินข้าวคำต่อไปเร็ว ๆ เพราะเขากำลังขอให้เอลิเซย์กินข้าวอีกสัก หน่อย

“หมา ๆ” เด็กหญิงผมจุกพูดหลังจากกลืนข้าวเสร็จและอ้าปากรอข้าวคำต่อไป

“อาโป หนูเคี้ยวข้าวเร็วมากเลย ศศินบ้อนไม่ทันแล้วค่ะ... เอลิเซย์กินอีก คำให้ศศินได้ไหมคะ”

“เดี๋ยวงานช่วยบ้อนอาโปให้นะคะ คุณศศินดูน้องเอลิเซย์ก็ได้ค่ะ” ฉันขยับ แก้อึไปใกล้ทั้งคู่ ศศินหันมามองฉันแล้วยื่นถ้วยข้าวที่เหลือไม่มากของอาโปมาให้ จากนั้นจึงหันไปสนใจเอลิเซย์เต็มที ผ่ากันเพื่อนของเขาเพื่อนสี่และเศษอาหารของเด็ก ๆ เลอะเทอะไปหมด

“ฝากด้วยนะกานต์”

“ยินดีค่ะ” ฉันตักข้าวคำเล็กให้อาโป จังหวะจะยื่นช้อนข้าวให้เด็กหญิง เธอก้มตัวมาใกล้ ๆ คว้าช้อนที่ฉันถืออยู่แล้วตักข้าวเข้าปากจนเลอะแก้มและปาก

“หมา...” อาโปมองความว่างเปล่าในถ้วยข้าวของเธอ

“เฮ้อ... มันหมดแล้วนะคะอาโป”

“กานต์หยิบขวดน้ำให้น้องในตู้นี้ได้เลยนะ ฉันหันมะม่วงใส่ถ้วยเล็กไว้ให้เด็ก ๆ ด้วย หยิบให้น้องได้เลยจ๊ะ”

อาไปค่อย ๆ ลงจากเก้าอี้ด้วยตัวเอง เธอถือถ้วยข้าวแล้วเดินไปเก็บใน ถาดอาหารแล้วเดินมาหยุดข้าง ๆ เกาะขาทางเกงชั้นเพื่อทรงตัว เธอรับช้อนน้ำไป ต่อมตอนที่ฉันยื่นช้อนน้ำให้เด็กหญิง แล้ววางถ้วยที่มีมะม่วงหั่นเต้านบนโต๊ะอาหาร

แม้จะมีล้อย่อมพลาสติกให้จับ แต่ดูเหมือนการใช้ล้อย่อมจะไม่ทันใจอาไปสักเท่าไร เพราะปกติเด็กเล็กมักจับของเต็มฝ่ามือ ทำให้องศาของล้อย่อมกับกล้ามเนื้อ มือต่างจากผู้ใหญ่ไปบ้าง เมื่อล้อย่อมไม่ได้ช่วยให้จิ้มมะม่วงเข้าปากง่ายขึ้น อาไปจึง ตัดสินใจใช้มือหยิบมะม่วงหั่นเต้าเข้าปากทีละชิ้น ๆ จนเกลี้ยง

“ไม่เป็นไรจะกินแต่เดี๋ยวตอนเปลี่ยนชุดนอนอนให้เด็ก ๆ ก็ต้องแปรงฟัน ล้างมืออยู่แล้ว จะเลอะก็ไม่เป็นไร” คุณศศิณพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติ เขาลุกขึ้นยื่น จู่มือเอลิเซย์ไปเก็บถ้วยอาหารแล้วพาทุกคนไปห้องน้ำ ฉันเป็นคนสุดท้ายที่ปิด ประตูห้อง เพิ่งสังเกตเห็นข้าวอีกถ้วยหนึ่งวางอยู่ในถาด *ที่นี่มีเด็กทั้งหมดสี่คน แต่มี ซามข้าวห้าใบเหรอ*

ขณะที่ศศิณและพวกไขก้าลังกล่อมเด็กทุกคนนอนกลางวัน ฉันก็อาสาล้าง ซามข้าวเด็ก ๆ พลังนี้ถึงข้าวด้วยนั้นที่ไม่มีใครแตะต้อง พอลองสังเกตแปลงสีพื้น หรือข้าวของเครื่องใช้เด็ก ๆ ก็นับได้ห้าชิ้นเหมือนกัน

‘ยังมีเด็กที่ฉันยังไม่ได้เจออีกเหรอ’ ฉันสะบัดมือในอ่างล้างจานพลาซ ครุ่นคิดก่อนจะหันกลับไปเห็นศศิณเคาะบานประตูทางเข้าครัวเบา ๆ ให้ฉันรู้ตัวก่อน แล้วจึงเดินเข้ามา เขาถอดผ้ากันเปื้อนใส่ในกะละมังเล็กแล้วหยิบผืนใหม่ที่มีรอย เปื้อนสีจาง ๆ มาสวม

“เด็ก ๆ กลับกันหมดแล้วเหรอคะ”

“อิม กลับบ๊วยกันหมดแล้วละ เจ้าไอเดนนี่หลับยากเลยต้องกล่อมนานหน่อย” ศศินพูดปนขำน้อย ๆ แล้วถามต่อ

“เมื่อคืนหลับสบายหรือเปล่ากานต์ ครึ่งเช้าวันนี้เป็นยังไงบ้าง”

“เออ ก็... ดีค่ะ กานต์คิดว่าตัวเองจะได้เจอเด็กที่โตกว่านี้สักหน่อย ไม่คิดว่าน่า้องจะเล็กขนาดนี้”

“เด็กวัยนี้ก็มีซนมีตื้อเป็นธรรมดาละ อะไรที่เขาไม่รู้เราก็บอก อะไรที่เขาทำไม่ถูกเราก็ต้องสอน” ศศินบอก เขาเดินผ่านไปดูหม้ออาหารแล้วเปิดไฟอ่อน

ท่ามกลางความเงียบ ฉันท้มปากตัวเองอย่างประหม่า ก่อนสูดลมหายใจรวบรวมความกล้าแล้วพูด

“คุณศศิน กานต์ขอถามอะไรได้ไหมคะ”

“ได้สิ”

“กานต์คิดว่า... เรายังคุยเรื่องเมื่อวานไม่จบเลย กานต์อยากรู้เรื่องมากกว่านี้ค่ะ กานต์จะกลับไปยังไง เมื่อไหร่ แล้วก็... ที่นี้มีเด็กแค่นี้คนจริงหรือคะ”

ศศินปิดฝาหม้ออาหาร คราวนี้เขาหันมาเผชิญหน้าฉัน

“ที่คุณบอกคุณยายสามถึงเรื่องของ ‘เด็กคนนั้น’ หรือ... หรือแม้แต่คำว่า ‘ผู้ดูแล’ ทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไรคะ เรื่องนี้เกี่ยวกับการที่กานต์เข้ามาในดินแดนนี้ด้วยหรือเปล่า”

“กานต์อาจจะคิดว่าฉันเป็นเหมือนคุณครูหรือพ่อแม่ของเด็กทุกคนที่นี่ใช่ไหม แต่เปล่าเลย...” เขาสบตาฉันขณะเดินเข้ามาใกล้ “ความจริงแล้วฉันเป็นผู้ดูแล มีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยให้เด็ก ๆ หรือตัวแทนของธาตุ เพื่อรักษาความสมดุลของสรรพสิ่ง ทั้งจักรวาล ทั้งโลกความฝัน และโลกของเขา”

ธวัชหทัย

“ตัวแทน... ของธาตุ” ฉันขมวดคิ้วมุ่น

“เด็กทุกคนที่เธอเห็นคือตัวแทนสัญลักษณ์ของธาตุทั้งสิ้น ถ้าเธอสังเกตที่ฝ่ามือของพวกเขา แต่ละคนจะมีตราสัญลักษณ์ไม่เหมือนกัน อย่างอาไปคือตัวแทนของธาตุน้ำ ไอเดนคือธาตุไฟ เอลิเซย์คือธาตุลม และอลันคือธาตุดิน”

“แล้วมันเกี่ยวกับกานต์ยังไงคะ”

ฉันพยายามคิดตาม จากที่เคยค้นคว้าตำรามา ธาตุพื้นฐานก็มีอยู่สี่ธาตุ ถูกต้องแล้ว แต่ฉันเกี่ยวอะไรด้วยละ

“ก่อนจะเกิดธาตุทั้งสิ้น จักรวาลได้สร้างธาตุต้นกำเนิดขึ้นมา และธาตุนี้ทำให้เกิดธาตุทั้งสิ้น คนทั่วไปจะเข้าใจว่าโลกเรามีสี่ธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ซึ่งไม่ใช่ความเชื่อที่ผิดหรอก” ศคินแบมือออก แสดงให้เห็นกลุ่มควันก้อนใหญ่สีขาวและดำรวมกันที่ลอยอยู่เหนือฝ่ามือของเขา ก่อนค่อย ๆ แยกออกเป็นกลุ่มควันอีกสี่สี

“ความจริงแล้วมีธาตุดนหนึ่งหายไป เธอคือธาตุต้นกำเนิด ซึ่งก็คือกลุ่มควันสีขาวและดำที่เธอเห็น เป็นพลังที่เชื่อมโยงกับธาตุทั้งสิ้น ถ้าไม่มีเธอ ธาตุทั้งหมดจะอ่อนแอ ไม่อาจรักษาสมดุลพลังงานของตัวเองได้”

“ไม่นานหลังจากที่ธาตุต้นกำเนิดหายไป จู่ ๆ ฉันก็รู้สึกถึงการปรากฏตัวของกานต์ ซึ่งเสียวนึ่งของเธอมีความเชื่อมโยงกับเด็กคนนั้น”

“ฉันจึงคิดว่ากานต์กับเด็กคนนั้นมีความเชื่อมโยงกัน อาซ๋า... เด็กคนนั้นมีพลังรักษาความสมดุลของทุกชีวิต ถ้าเราหาเด็กคนนั้นเจอ เธออาจกลับไปโลกของตัวเองได้” ศคินอธิบายซ้ำ ๆ รอฉันทำความเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้น ในหัวฉันมีแต่เครื่องหมายคำถามกับคำว่า “ทำไม” มากมาย

นี่มันจะเหลือเชื่อ เห็นจริงเกินไปหรือเปล่า

“แต่หน้าที่ตามหาเด็กคนนั้นเกินขอบเขตของฉันมากไป ฉันไม่อาจทิ้งเด็ก
สี่คนไว้เพียงลำพังเป็นเวลานาน และยังไม่มีมั่นใจว่าจะต้องเริ่มตามหาอาช่าจากที่
ไหน จนกระทั่งงานศพได้ถึงเสียงร้องไห้... ฉันเลยคิดว่าบางทีเสียงร้องไห้ปริศนาอาจ
เป็นสิ่งที่อาช่าต้องการจะบอกอะไรบางอย่างกับเธอ” เขาตอบ

ระหว่างที่ฉันไม่รู้จะพูดอะไรเมื่อได้ยินคำตอบของศศิณ พลังคิดถึงทุกสิ่ง
ที่อยู่ในหัวจนสมองว่างเปล่า อีกฝ่ายก็พูดอีกครั้ง

“เธอมีสิทธิ์เลือกว่าจะอยู่ที่นี้ต่อหรือไม่ เลือกว่าจะตามหาอาช่าหรือไม่
เธอมีสิทธิ์นั้นทุกประการ”

“ฉันบอกไม่ได้ว่าเส้นทางนี้จะราบรื่น อาช่ามีพลังบันดาลทั้งดีและร้าย
มากเกินกว่าที่เธอจะจินตนาการ... การตามหาตัวตนที่หายไปนี้อาจทำให้เธอต้อง
เผชิญอันตรายที่ตัวเองจินตนาการไม่ออกก็ได้” น้ำเสียงและถ้อยคำของศศิณแฝง
ความกังวลกลาย ๆ

“แต่ฉันสัญญาแล้วว่าปกป้องเธอ จะพาเธอกลับบ้าน นี่เป็นความจริง
ที่จะไม่เปลี่ยนแปลง แต่เมื่อถึงเวลาที่เธอต้องเผชิญหน้ากับฝันร้ายนั้นเพื่อตามหา
อาช่า— เธอจะต้องก้าวไปคนเดียว”

“แต่ถ้างานศพไม่เลือกเส้นทางนี้... ฉันก็จะลองหาหนทางอื่นเพื่อพาเธอ
กลับไปโลกของตัวเองให้ได้”

ฉันตั้งใจฟังสิ่งที่เขาพูด รู้สึกว่าอะไร ๆ เริ่มจะซับซ้อนและยากขึ้นเหมือน
ปมเชือกที่ผูกซ้อนกันไปมา ฉันพอจะเข้าใจในสิ่งที่เขาสื่อ แต่เพราะไม่เข้าใจตัวเอง
จึงยากที่จะตอบว่า ‘ฉันทำได้อยู่แล้ว’

ธวัชหทัย

“ขอบคุณนะคะคุณศศิณ กานต์... ขอเวลาคิดได้ไหมคะ บอกตามตรง กานต์ไม่รู้เลยว่าทำไมคุณถึงช่วยกานต์ขนาดนี้... กานต์ไม่คิดว่าตัวเองรู้จักคุณมาก่อนเลย” เจ้าของชื้อชะงักไปหลังจากได้ยินประโยคนั้น มันทำให้ฉันเห็นเสี้ยวของความเศร้าในดวงตาสีน้ำทะเลหม่นแสงลงชั่วคราวหนึ่ง

“ฉันไม่ต้องการอะไรจากเธอเลย ฉันแค่อยากช่วยเธอเท่านั้นเอง”

“กานต์... ตอนนั้นเธอไม่ได้ตัวคนเดียวนะ”

๖

การเดินรำครั้งสุดท้าย

‘ปกติแล้วผู้ดูแลจะไม่มีสิทธิ์ถือครองสัญลักษณ์ธาตุ แต่ฉันกลับได้รับตราของอาช่าตอนที่เธอหายไป’ คำพูดของศินยืนย่อนเข้ามาในหัว ฉันยังจำตราที่อยู่บนมือของเด็กทุกคนได้ไม่ผิดนัก แต่สัญลักษณ์ของอาช่านั้นติดตาที่สุด ฉันถอนหายใจมองรูปกลุ่มพลังงานสีขาวและดำในกระตาะขที่ตั้งใจวาดออกมาให้เหมือนกับความทรงจำของตัวเองที่สุด

ภารกิจกลับบ้านโดยมีตัวแปรสำคัญคือต้องตามหา “อาช่า” เด็กหญิงที่หายไปเป็นเรื่องทำให้คิดไม่ตก ทว่าหลังจากได้พบเด็กทั้งสองคนและตัดสินใจจะอยู่ที่นี้เพื่อจัดการปัญหาใด ๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นในแดนฝันแห่งนี้ ฉันก็แทบไม่มีเวลาได้คิดฟุ้งซ่านสักเท่าไร เพราะเด็กน้อยทั้งสองคนมักหาอะไรมาป่วนพี่เลี้ยงทั้งสองได้เสมอ แม้ศินดูเหมือนจะชินกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ฉันก็แอบเห็นเขาเหงื่อตกเวลาเด็ก ๆ งอแงอยู่เหมือนกัน

ช่วงเวลาทำงานศิลปะคือโมงยามแห่งความเงียบ ได้ยินเสียงพิมพ์ผ้าไม่ได้ คัพพ์และเสียงหัวเราะจากเด็ก ๆ แ่วมาบ้าง ทุกคนตั้งใจสร้างสรรค์จินตนาการของตัวเองให้เกิดรูปร่าง ศคินเตรียมกระดาษแผ่นใหญ่พอให้พวกเรานั่งบนกระดาษและละเลงสีเติมที่ ฉันทมองไอดนจุ่มพู่กันแปรงใหญ่กับสีแดงแล้วป้ายบนกระดาษเป็นจุดเล็กและใหญ่ ฝ่ายอลันจ้องสีน้ำเงินไหลไปรวมกับสีเหลืองจนกลายเป็นสีเขียว เขาหยดสีซ้ำจนกระดาษเปียกชุ่มและกลายเป็นแอ่งเล็ก ๆ ส่วนศคินประกบเอาไปคอยระวังไม่ให้เธอจ้วงสีน้ำเข้าปากหลังจากที่เธอระบายสีจนพอใจแล้ว และเอลิเซย์ที่ตะปปลายพู่กันกับกระดาษแผ่วเบา เธอลองแต้มหลายสีจนเกิดเป็นภาพคล้ายหยดฝนหรือทุ่งหญ้าหลากสี

ไม่มีใครสนใจว่าสีจะเลอะเนื้อตัวหรือไม่ ฉันทสัมผัสได้ถึงความพอใจของทุกฝ่ายในความสงบเงียบนั้น เราช่วยกันถือกระดาษไปตากที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ศคินกับฉันทใช้ไม้หนีบกระดาษชิงตุ่มมูม สายลมอ่อนพัดกระดาษให้ขยับเบา ๆ แล้วทุกคนก็ยืนชื่นชมผลงานของที่ตั้งใจทำร่วมกัน

การติดอยู่ในแดนฝันและได้เจอเด็กน้อยทั้งสี่คนทำให้ฉันทนึกถึงสมัยฝึกงานเป็นผู้ช่วยคุณครูครั้งแรก รวากับนี่คือการฝึกงานครั้งที่สองอย่างบอกไม่ถูก เพราะฉันทชอบงานสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่า ดังนั้นความคิดที่จะทำงานกับเด็กจึงเป็นเรื่องอันดับท้าย ๆ แต่เมื่อไว้แวตตอบกลับจากสำนักพิมพ์หลายแห่ง ความคิดชั่ววูบว่า 'ลองทำงานกับเด็กดีไหม' ก็ผุดขึ้นมาในสมอง

ว่ากันตามตรงแล้วฉันทไม่ได้ไม่ชอบหรือรังเกียจเด็ก เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตัวกับมนุษย์ตัวจิ๋วอย่างไร ซึ่งก็เป็นอย่างที่ฉันทคิด วันแรกของการฝึกงานทำเอาสลบเหมือดทันทีที่กลับถึงห้อง ฉันทยังจำเสียงร้องและวีรกรรมของเด็ก ๆ ทุกคน

ได้ไม่ลืม โชคดีที่คุณครูพี่เลี้ยงเข้าใจและให้คำแนะนำดี ฉันจึงผ่านการฝึกงานครั้งนั้นมาได้ ไม่รู้เพราะอะไร แม้จะสิ้นสุดการฝึกงานมาหลายเดือนแล้ว ฉันมักคิดถึงทุกคนที่โรงเรียนแห่งนั้นเสมอ ด้วยความสุขและความเสียดายที่ไม่ได้เห็นพวกเขาเติบโตอีก

ฉันสุดลมหายใจ ถอดรองเท้า และย่ำพื้นหญ้าเท้าเปล่าเพื่อเดินรับลมกลางคืน เสียงแมลงกรีดปีกและนกร้องเป็นระยะ บางครั้งดินแดนความฝันแห่งนี้ก็เหมือนจริงเกินไป ทว่าเมื่อเงยหน้ามองฟ้า สิ่งที่เห็นก็ตอบฉันว่า *'ไม่ ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่ความจริง'*

เพราะความจริงของฉันไม่มีมานีสีฟ้า น้ำทะเลคล้ายฟองสบู่โอบล้อมบริเวณบ้านเหมือนที่แห่งนี้ และสิ่งที่อยู่นอกอาณาเขตนี้คือความกว้างกว้างใหญ่ไพศาล ไม่มีดวงจันทร์หรือดวงอาทิตย์ ไม่มีดวงดาวหรือหมู่เมฆบนนั้น แต่มีดวงตาดวงหนึ่งจ้องมองลงมา ดวงตามีมานีนั่นไม่แฝงเจตนาร้ายและไม่สื่ออารมณ์ใด ๆ นอกจากมองฉัน เหมือนที่ฉันกำลังมองมัน

'หากมนุษย์ปราศจากความกลัวจะเป็นอย่างไร มนุษย์จะยังเป็นมนุษย์อยู่หรือไม่' ฉันคิด *'ไม่รู้'*ว่าตัวเองควรจะทำดวงตาดวงนี้หรือไม่ รวากับเหตุการณ์พิลึกพิลั่นก่อนหน้านั้นได้ช่วยเอาความรู้สึกกลัวของฉันไปแล้ว

“นอนไม่หลับหรอก”

ฉันหันกลับไปมองหลังจากได้ยืมน้ำเสียงคุ้นเคย ศนินยืนอยู่ข้างหลัง เขายังคงสวมผ้ากันเปื้อนที่เลอะสี และผลของการให้เด็กน้อยหุยมศีระของตัวเอง ทำให้ผมสัมผัสได้ของเขาคลายทรง ดวงตาสีน้ำทะเลส่องสว่างน้อย ๆ ในความมืด

ธวัชหทัย

“อ้อ ปกติกานตันนอนไม่ค่อยหลับอยู่แล้วคะ จะหลับอีกทีก็เกือบเช้าเลย”

ฉันทอบ

“อืม... แล้ววันนี้พอไหวกว่าวันแรกหรือเปล่า” คุณศินถามต่อ

“คิดว่าพอปรับตัวได้แล้วค่ะ แต่เวลาน้องอาไปร้องไห้ก็ทำตัวไม่ถูกทุกที”

ฉันทึกถึงเด็กหญิงผมแกละแก้มกลมร้องไห้เพราะหงุดหงิดที่ตักข้าวให้เธอช้า แม้จะพยายามปลอบใจเธอ แต่หนูน้อยก็ยังร้องไห้ดังกว่าเดิมจนศินที่เฝ้าอลังกินข้าวอยู่ต้องลุกมาปลอบแทน ฉันทึกว่าอาไปเป็นเด็กที่ร้องไห้เก่งที่สุดในบรรดาเด็กทั้งสี่คนแล้ว รองลงมาคือเด็กชายไอเดน สมเป็นคู่หน้ากับไฟจริง ๆ

“ช่วงนี้คงจะไม่สบายเนื้อตัวกันละ อย่างที่ฉันทบอกว่าจะถึงพวกเขาจะดูเหมือนมนุษย์ แต่ตัวตนจริง ๆ ของทุกคนนะแตกต่างจากกานตันมาก”

“ก่อนหน้าที่กานตันจะมาที่นี่ เด็ก ๆ เป็นแบบนี้ไหมคะ”

ศินครางอือในลำคอราวกับใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง เราเดินมาหยุดข้างหน้าต่างไม้ต้นใหญ่ที่สุด เขามองไปไม่ไหวตามแรงลมแล้วพูด

“ก่อนที่กานตันจะมา เด็ก ๆ ก็เช่นแบบนี้ละ เราใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่ที่นี่ ทำกิจกรรมด้วยกัน ฉันทเฝ้าดูพัฒนาการและพลังงานของพวกเขาให้สมดุล เพราะมีกฎอยู่ว่าจะขาดธาตุใดธาตุหนึ่งไปไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องมีผู้ดูแลคอยเฝ้าระวังและรักษาตัวตนเหล่านี้อีกหนึ่ง”

“เพียงแต่ในความรู้ที่เดียวสา พวกเขามีการเรียนรู้ มีความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และรับรู้ทุกอย่างได้ละเอียดกว่าเด็กในโลกมนุษย์นะ” ศินหยุดคิดครุ่นหนึ่ง

“พออาช่าหายไป พลังของพวกเขาก็ขาดสมดุล เป็นเหตุผลว่าทำไมตอนนี้เราถึงรับมือกับเด็ก ๆ ยากหน่อย”

ฉันนึกภาพตามพลางพยักหน้ากับสิ่งที่คุณศศินบอกด้วยความเข้าใจเพียงน้อยนิด ยอมรับว่าตัวเองสนใจเรื่องราวที่ไม่อาจหาคำตอบด้วยวิทยาศาสตร์ อยู่บ้าง แต่ไม่ได้ศึกษาลงลึกถึงรายละเอียดขบย่อยขนาดนั้น หลังจากฟังผู้อาวุโสอธิบายกฎเกณฑ์ของอีกโลกหนึ่งจึงใช้เวลาประมวลผลนานกว่าปกติ

“แล้วคนที่ชื่อ ‘อาซ่า’ เป็นเด็กแบบไหนหะคะ” ฉันถาม

ศศินหันมามองฉันครู่หนึ่งแล้วระบายยิ้ม “อาซ่าเป็นเด็กที่โตสุดในบรรดาเด็กทุกคนนะ เธอเป็นเด็กที่ร่าเริง มีรอยยิ้มบนใบหน้าเสมอ คอยช่วยฉันดูแลเด็ก ๆ ตลอด” เขามองนลมหายใจแล้วพูดต่อ

“เธอเป็นเด็กไม่ค่อยพูดเท่าไร แต่ถ้าพูดละก็... จะพูดเรื่องที่ตัวเองสนใจให้ฟังไม่หยุดเลยละ ฉันจำได้ว่าเคยนั่งฟังเธอเล่าเรื่องดวงดาวทั้งวัน”

“ฟังจากที่คุณเล่า เธอต้องน่ารักมากแน่ ๆ ค่ะ”

ฉันจินตนาการภาพนั้นแล้วยิ้มตาม

“อาซ่าเป็นที่รักของทุกคนมาก ๆ ก่อนที่เธอจะหายไป ฉันจำได้ว่าไม่มีเด็กคนไหนร้องไห้แงเลย เพราะเมื่อไรก็ตามที่มีใครอารมณ์ไม่ดี อาซ่าจะรับรู้เป็นคนแรก เธอจะกอดเด็กคนนั้นไว้จนกว่าเขาจะดีขึ้น” น้ำเสียงของศศินเปี่ยมด้วยความสุขเมื่อพูดถึงเด็กทั้งห้าคน

ครั้งนี้ฉันเป็นฝ่ายหลบตาหลังจากได้ยินสิ่งที่ศศินพูด ฉันเคยคิดว่ามันคงจะดี ถ้าหากมีใครสังเกตเห็นเรา และคอยอยู่ข้าง ๆ จนกว่าจะดีขึ้นในเวลาที่เราอ่อนแอ น่าเสียดายที่ฉันไม่มีโอกาสนั้น

แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันควรชินกับความรู้สึกแบบนี้ได้สักที

เมื่อศินเห็นว่าฉันเจียบไป เขาก็บอกให้ฉันเข้าไปพักผ่อน ก่อนจะแยกกัน
เข้าห้องพัก จู่ ๆ ฉันก็นึกถึงตารางกิจกรรมวันพรุ่งนี้ที่ผู้ดูแลความเรียบร้อยสูงสุดใน
บ้านชวนไว้หน้าห้องศิลปะ

'กิจกรรมเคลื่อนไหวร่างกาย'

"เคลื่อนไหวร่างกายเหรอ..."

เอาเถอะ ระหว่างการไขปริศนาที่ยากจะเข้าใจ คงต้องอดทนอีกสักหน่อย

ฉันถอนคำพูดเมื่อคืนทิ้งหรือเปล่า

ฉันสำรวจห้องกิจกรรมเคลื่อนไหวซึ่งมีพื้นที่กว้างกว่าห้องอื่น แม้พื้นห้อง
จะปูพื้นไม้กันกระแทก แต่มีมุมหนึ่งที่วางเบาะยางกันกระแทกอีกชั้นหนึ่ง มีราวจับ
ของผู้ใหญ่และเด็กสำหรับยึดเส้นสาย มีม่านบาง ๆ คลุมกระจกขนาดใหญ่
สีเหลี่ยมผืนผ้าบานใหญ่ซึ่งติดอยู่ที่กำแพงห้อง โดยรวมแล้วคือห้องที่ออกแบบ
สำหรับการเต้นโดยเฉพาะ

ทั้งที่ตัวเองผ่านกิจกรรมเคลื่อนไหวสำหรับเด็กปฐมวัยมาก่อน หรือการ
บริหารโยคะอย่างง่าย การยืดกล้ามเนื้อ กระทั่งจินตลีลากับดนตรีเบื้องต้น ฉันก็ทำ
มาหมดแล้ว แต่ครั้งนี้มันกลับขุดคุ้ยความรู้สึกบางอย่างในใจออกมาทันทีที่เห็น
สภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกับความทรงจำ

ความทรงจำที่อยากลิ้มว่าเหตุการณ์เหล่านั้นไม่เคยเกิดขึ้น

ฉันมองอาบิเยนย่อเข้า พยายามแตะพื้นให้ได้เหมือนที่เด็กทั้งสามคนทำ
เสียงนับหนึ่งถึงสิบของทุกคนดังอื้ออึง แต่ฉันกลับได้ยินเสียงใครคนหนึ่งแทนที่
ฝ่ามือของฉันเริ่มเย็นและสิ้นเทา เหงื่อไหลลงจากขมับช้า ๆ

‘ฉันบอกให้นับเลขดังกว่านี้’

‘ยึดแขนให้ตรง อย่าทำหลังโกง’

‘เริ่มใหม่’

‘ทำได้แค่นี้เองหรือไง’

“พีกันดั้”

“อ— เอลิเซย์ มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

แรงกระตุกที่ขาทางเก่งทำให้ฉันได้สติ เอลิเซย์เรียกฉัน เธอจับมือและออกแรงดึงเบา ๆ ให้เดินไปใกล้บันทึกระจก ขณะเด็กหญิงอาไปกำลังแกว่งผ้าสีฟ้าอ่อนไปมาแล้วหัวเราะคิกคักชอบใจ ศคินก็หยิบผ้าผืนเล็กออกจากกล่องแล้วทยอยแจกให้ทุกคนจนครบ เขาปรบมือสามทีเรียกความสนใจทุกคนให้หันไปมอง

“เวลาเล่นผ้าผืนนี้ เราจะไม่ใช่ผ้าตีเพื่อนแบบนี้ละคะ” ศคินพูด เขามองอลันและไอเดนพยักหน้าเร็ว ๆ จนศีรษะโคลงเคลง

“ไม่ถึงผ้าหรือกัดผ้าด้วยนะ” เขาพูดต่อ ก่อนอ้าปากกว้างจนเห็นฟันเขี้ยวคม ทำท่าสมมติเหมือนจะกัดผ้า

“ถ้าเด็ก ๆ ทำผ้าขาด ศคินก็ไม่มีผ้าผืนใหม่มาให้พวกเราแล้วนะคะ เพราะฉะนั้นเราต้องช่วยกันรักษาให้ดีนะ จะได้มีไว้เล่นต่อไป”

ฉันยืนนิ่งอยู่กับที่ จังหวะที่ทุกคนสนใจผ้าในมือและขยับแขนขาไปตามเสียงเพลง เอลิเซย์ยิ้มกว้างขณะสะบัดผ้าสีเขี้ยวแล้วหมุนตัว แม้ผ้าเท้าของเธอจะแตะพื้น ทว่าหากสังเกตดี ๆ จังหวะการเดินของเธอจะวูบไหวเหมือนขาของเธอเป็นหนึ่งเดียวกับสายลม

ธวัชหทัย

เด็กหญิงผมหยักศกจับมือฉันราวกับจะชวนเดินไปด้วย ทันใดเสียงเพลง จากวิทยุค่อย ๆ ดังขึ้น บรรยากาศรอบตัวเปลี่ยนไปโดยที่ไม่มีใครสักคนในห้อง สังเกตเห็น แล้วลมวูบหนึ่งจากร่างของเธอพัดเข้ามาจนต้องยกมือป้อง

ตอนที่ลดมือลงช้า ๆ ฉันหรีตามองสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป จากห้อง กิจกรรมเคลื่อนไหวเมื่อครู่กลายเป็นหอประชุมของโรงเรียนประถม ฉันก้าวขา ตั้งใจ จะสำรวจสถานที่ในความทรงจำ แต่ไม่อาจขยับร่างกายตามใจได้

‘เกิดอะไรขึ้น ฉันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร’

“คุณศศินคะ!”

“เอลิเซย์... มีใครได้ยินฉันบ้างไหม!”

ฉันตะโกนจนเสียงก้องดังไปทั่วห้อง มีเพียงความเงียบที่ขานรับคำตอบ เท่านั้น ครูเดียวแสงไฟบนเวทีก็สว่างพริบพร้อมกับเสียงดนตรี ปราวกร่างใครคนหนึ่ง ในชุดกระโปรงกำลังหมุนตัว เธอตัวเล็กกว่าฉันมาก ขาของเธอสั้นเท่าที่เข่า ของเธอมีรอยข้ำเป็นจ้ำและแผลเล็ก ๆ ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นในจังหวะที่เธอ หมุนตัวมาเผชิญหน้า เสียขวัญทีเดียวที่เธอสบตาและมองผ่านไปราวกับฉันเป็น อากาศธาตุ

“เป็นไปได้...”

เธอคนนั้นคือฉันวัยเด็ก สีหน้าซีดเผือดของเธอบ่งบอกว่าเธอฝึกหมุนตัว มาหลายชั่วโมง และในที่สุดกล้ามเนื้อของเธอก็ส่งสัญญาณเตือนก่อนโน้ตเพลงตัว สุดท้ายจะสิ้นสุด เธอล้มลงกับพื้นเวที เข่ากระแทกพื้นดังบ๊ิก หอบหายใจเข้าออก เฮือกใหญ่

“ทำไมวันนี้ไม่มีสมาธิเอาเสียเลย” เสียงเข้มของใครคนหนึ่งดังขึ้น ร่างสูง เปรี้ยวเดินออกจากเงามืด เธอคือคุณครูที่สอนบัลเล่ต์ให้ฉันเมื่อสิบกว่าปีก่อน ทว่าตอนนี้ใบหน้าของเธอคือวงวนหลุมดำน่าสยดสยอง ขณะที่ตัวฉันในอดีตไม่ตอบอะไรนอกจากก้มหน้างุดและกุมมือแน่น

‘กานต์เจ็บขาอะคุณครู...’

‘นักเต้นทุกคนก็มีแผลกันทั้งนั้น ไหนเธอบอกว่าจะทำให้ดีไง เดี๋ยวนี้... มีแผลแค่นี้ก็จะยอมแพ้อแล้วหรือ’ เธอเดินวนรอบตัวฉันในอดีตแล้วมองตั้งแต่หัวจรดเท้าและแสดงอาการไม่พอใจอย่างมาก

‘เริ่มใหม่’

สิ้นประกาศคิด ไฟทุกดวงก็ดับลงและสว่างอีกครั้งคล้ายกับมีคนลับสวิตช์รวดเร็ว แต่รอบนี้กลายเป็นตัวฉันเองในท่าเตรียมก้าวขาเพื่อหมุนตัว ไม่มีตัวฉันในอดีตอีกต่อไป ทันทันที่โน้ตเปียโนตัวแรกดังขึ้น ร่างกายของฉันก็ขยับไปราวกับมีชีวิตเอง ฉันเดินไปพร้อมกับเสียงดนตรีด้วยความรู้สึกว่างเปล่า จำไม่ได้ว่าตัวเองเต้นเพราะอะไร จำความสุขที่มีต่อเสียงเพลงและการเต้นบนปลายเท้าไม่ได้ ฉันเคยอยากเป็นนักบัลเล่ต์ ฉันอยากให้ทุกคนมีความสุขเวลาที่เห็นฉันแสดงบนเวที แต่ไม่ใช่อีกแล้ว

‘ฉันไม่ได้มีเวลาทั้งวันเพื่อเห็นเธอพลาดจุดเดิม ๆ นะ’

‘ฉันทำไม่ได้’

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหุ่นที่มีใครเชิดอยู่ข้างบน จนกระทั่งเสียงเปียโนส่งเสียงโหยหวนผิดเพี้ยนไปจากเดิม ฉันก็รู้สึกว่าคุณกำลังสิ้น ถึงอยากจะหยุดแต่ก็ทำไม่ได้ ด้วยความที่ไม่สามารถควบคุมจังหวะเองได้ ตอนที่เท้าของฉันก้าวไป

ธวัชหทัย

ข้างหน้าและบิดเล็กน้อยเพื่อจะเหวี่ยงขาอีกข้างแล้วหมุนตัว ข้อเท้าจึงบิดผิดรูป
ขณะหมุน ในที่สุดโน้ตตัวสุดท้ายก็หยุดลงพร้อมกับฉันที่ล้มลงไปกับกองกับพื้น

'ไม่เป็นไรนะกานต์...ไม่เป็นไร มันจบแล้ว'

ฉันกลักรำลึกความรู้สึกแย่งของตัวเอง ค่อย ๆ เงยหน้ามองความว่างเปล่า
ซึ่งบัดนี้มีผู้ชมจำนวนมากยืนอยู่ ในบรรดาผู้ชมทั้งหมดนั้นก็มีคุณครูสอนบัลเล่ต์
เพื่อนร่วมชั้นเรียน และพ่อแม่ที่ยืนอยู่แถวหน้าสุด ไม่มีเสียงหายใจ ไม่มีใครพูดคุย
นอกจากร่างสูงชะลูดสีดำทมิฬที่มองฉันเป็นสายตาเดียว ดวงตาคมมิ่งทิงส์ขาวดำ
ทุกคู่จ้องจ้องไม่วางตา ก่อนไฟบนเวทีจะดับลงอีกครั้ง ฉันก็ย่ำจำภาพที่เห็นเมื่อครูได้
ไม่ลืม เพราะสำหรับฉันแล้ว สายตาทุกคู่ที่ทมิฬแทงลงมา คือเสียงปรบมือที่ดังก้องไป
ทั่วห้องประชุม มันเปี่ยมไปด้วยความผิดหวังและอดสูที่สุด

ในความมืด ฉันได้ยินเสียงสะอื้นดังจากที่ใดที่หนึ่งซึ่งไกลออกไป กว่าจะ
ลุกขึ้นและวิ่งตามไป ลมวูบหนึ่งก็พัดเข้ามา แล้วทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพเดิม
กลายเป็นห้องกิจกรรมเคลื่อนไหวอีกครั้ง

"พี่กานต์... พี่กานต์"

กลับมาแล้ว

เอลิเซย์เรียก เธอพยายามยกมือฉันขึ้นสุดกำลังแล้วหมุนตัว ฉันไม่อยาก
ให้เธอรู้สึกไม่ดีจึงหมุนตัวไปพร้อมเธอด้วยความรู้สึกขุ่นมัวในใจ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
เมื่อครูนี้หมายความว่าอะไร ทั้งที่คิดว่าตัวเองลืมไปแล้วแท้ ๆ ทำไมภาพจำถึง
ชัดเจนขนาดนั้น ทั้งน้ำเสียงและสายตาที่ผิดหวังของทุกคน ฉันหันไปมองเด็ก ๆ ที่
กระโดดโหยงเหยิง ใบหน้าของพวกเขาเปี่ยมสุข เป็นภาพชวนมองไม่รู้เบื่อ พอหัน

กลับมามองเอลิเซย์ที่จับมือฉันอยู่ เธอสบตาฉัน ดวงตาสีเขียวมรกตเป็นประกาย
ระยิบระยับกับจะขับไล่ความกังวลในใจฉันออกไป

‘ไม่เป็นไร ขอให้ฉันลืมความผิดพลาดในอดีตไปก่อน ขอให้ฉันได้จดจำ
ความสุขที่เกิดขึ้นแบบนี้... แค่นี้ก็พอ’ ฉันบอกตัวเองอย่างนั้น แม้จะรู้ว่า
‘ไม่อาจโกหกความรู้สึกขมขื่นที่ตีตื้นขึ้นมา

๗

ตลอดไปของเรา

ศศิณเคยบอกว่าเอลิเซย์เป็นตัวตนของธาตุลม ฉันนึกย้อนไปตอนที่ลมวูปหนึ่งพัดเข้ามาหลังจากที่ฉันจับมือเธอ จากนั้นทุกอย่างก็เปลี่ยนเป็นภาพอดีตจะเป็นไปได้หรือไม่ว่านี่คือสิ่งที่เธอต้องการบอกฉัน แต่เอลิเซย์รู้เรื่องในอดีตของฉันได้อย่างไร ในเมื่อเราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เธอไม่ได้มีตัวตนอยู่ในโลกแห่งความจริงของฉัน ฉันสะบัดหัวไล่ความคิดฟุ้งซ่านต่าง ๆ ทว่าความทรงจำและความรู้สึกเหล่านั้นยังชัดเจนเหมือนเพิ่งเกิดขึ้น

เวลาในแดนฝันนั้นเดินช้ากว่าโลกของฉัน แม้จะเริ่มปรับตัวได้ แต่ฉันก็รู้สึกอยู่ลึก ๆ เสมอว่าตัวเองเหลือเวลาไม่มาก ฉันต้องสะสางเรื่องราวทั้งหมดและกลับไปโลกของตัวเองให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ กลับไปใช้ชีวิตปกติเหมือนที่เคยเป็น

ฉันไม่รู้ว่่าตัวเองใจลอยไปถึงไหน กระทั่งลูกบอลลูกหนึ่งกลิ้งมาโดนขาจึงได้สติ เด็กชายไอนเดนวิ่งมาเก็บลูกบอลยางสีแดงของตัวเอง เขาเงยหน้ามองแล้วยิ้มกว้างจนเห็นฟันน้ำนมซี่เล็ก

“พิกานต์... เล่นบอล”

เจ้าตัวชูลูกบอลในมือขึ้นสูงแล้วรอให้ฉันรับไป ทว่าก่อนจะหยิบลูกบอลเด็กหญิงอาไปก็ก้าวเข้ามาด้วยความเร็วที่สุดแล้วคว้าลูกบอลของไอนเดนไปทอดไว้ เด็กชายแสดงสีหน้าไม่พอใจ พยายามแย่งลูกบอลกลับคืน ทั้งสองส่งเสียงอื้ออึงยื้อแย่งลูกบอลกันท่ามกลางความงุนงงของสมาชิกที่เหลือจนฉันต้องรีบปรามทั้งสองคน ฉันย่อตัวให้ความสูงเสมอทั้งคู่ ยกแขนข้างหนึ่งกั้นแขนบ้อม ๆ ของอาไปที่ปิดมือของเด็กชาย ส่วนอีกข้างห้ามมือเด็กชายไม่ให้โดนน้องเล็ก

“ใจเย็น ๆ ค่ะ เราอยู่ด้วยกัน ต้องไม่ทะเลาะกันนะคะ น้องอาไปคะ เมื่อไหร่ที่ไอนเดนเล่นลูกบอลอยู่ หนูจะเข้ามาแย่งแบบนี้ไม่ได้นะ”

ฉันค่อย ๆ พุดสงบสติทั้งสองฝ่าย อาไปทำเสียงฮึดฮัด เรอกอดลูกบอลยางแน่นและพยายามเอี้ยวตัวไปมาราวกับจะหนีไปเล่นคนเดียว

“น้องอาไป ที่กานต์ขอลูกบอลคืนได้ไหมคะ”

ฉันยื่นมือไปข้างหน้าเธอ เด็กหญิงก้มหน้าจูดมมองของในมือไม่พูดจาจนต้องถามย้ำอีกครั้ง ก่อนโอบตัวเด็กชายไอนเดนที่เริ่มสงบสติแล้วขยับมาใกล้เด็กหญิง จากนั้นจึงถามต่อไปอีก

“พี่ไอนเดนอยากเล่นลูกบอลด้วย ที่กานต์ก็อยากเล่นเหมือนกัน น้องอาไปแบ่งลูกบอลให้เราเล่นได้หรือเปล่าคะ”

ธวัชหทัย

“เราอยู่ด้วยกัน แบ่งกันเล่นหลายคนสนุกนะคะ พี่กานต์ว่าสนุกกว่าเล่นคนเดียวตั้งเยอะเลย” ฉันทย์ชวนเธอ คราวนี้เด็กหญิงผมจุกเงยหน้ามองฉันทย์ด้วยสีหน้าลังเล

“พี่กานต์ขอลูกบอลคืนให้พี่ไอเดนนะคะ แล้วเราแบ่งกันเล่นนะ”

“เล่นด้วยกันสามคนเลย หรือจะชวนเพื่อนมาเล่นอีกก็ได้” ได้หรือเปล่าคะ อาไป”

ฉันทย์เธอตัดสินใจอย่างใจเย็นพลางนึกถึงเหตุการณ์คล้ายคลึงกับสมัยฝึกงานที่โรงเรียน เห็นการหวงของและการแย่งของที่นำไปสู่การทะเลาะบ่อยครั้ง เพราะไม่ชอบความขัดแย้ง ในช่วงแรกฉันทย์จึงทำตัวไม่ถูก ไม่รู้จะห้ามพวกเขาอย่างไร แต่เมื่อเห็นวิธีการพูดของคุณครู ฉันทย์เข้าใจว่าเด็กแต่ละคนเติบโตมาไม่เหมือนกัน ทำให้พวกเขาใช้เวลาในการปรับตัวเพื่ออยู่กับเพื่อนต่างกัน วิธีการสอนแบบหนึ่งอาจใช้กับเด็กอีกคนไม่ได้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องผิด เรายังมีวิธีมากในการอบรมสั่งสอนโดยไม่จำเป็นต้องลงโทษเกินความจริง

ไม่นานนักเด็กหญิงอาไปก็ตัดสินใจส่งลูกบอลคืน ฉันทย์ลูกบอลให้ไอเดน เด็กชายรับลูกบอลแล้วกล่าวเสียงดัง

“ขอบคุณครับ”

“ขอบคุณคะอาไป”

ฉันทย์มองเด็กทั้งสองคนพลัดกันกลิ้งลูกบอลไปมาอย่างสุขใจจนลืมความคิดชวนหัวหมุนก่อนหน้าไปชั่วขณะ ฝ่ายอลันและเอลิเซย์ได้ยินเสียงหัวเราะเป็นระยะก็หันมามอง เมื่อเห็นเพื่อนของตัวเองเล่นกันอย่างสนุกสนานก็พากันมาร่วมวงด้วย การเล่นกลิ้งบอลที่มีเพียงสองชีวิตจึงเพิ่มเป็นสี่ในเวลาอันสั้น

“เล่นบอลกับเด็ก ๆ สนุกไหม วันนี้ฉันแทบไม่ต้องก่อกมเด็ก ๆ นอนเลย พอหัวถึงหมอนก็หลับปุ๋ยกันหมด สงสัยจะหมดแรง”

ศศิณิถามขณะปะกอกเปลือกมันฝรั่ง ข้างกันนั้นมีคุณไขสองใบกำลังหันหอมใหญ่และมะเขือเทศอยู่ คนที่มีทักษะการทำอาหารชั้นอนุบาลแบบฉันจึงได้แต่นั่งมองตาปริบ ๆ

“กานต์ไม่ได้เล่นเยอะหรือกคะ อยากรู้เห็นเด็ก ๆ เล่นกันเองมากกว่า”

“ดีแล้ว ฉันว่ากานต์ก็อยู่กับเด็กได้นี่นา อย่างเอลิเซย์ก็ดูจะติดกานต์นะ แล้วนี่เริ่มสนิทกับเด็ก ๆ คนอื่นหรือยัง” ศศิณิถามต่อ

“ไม่รู้ว่าจะใช้คำว่าสนิทได้หรือเปล่านะสิคะ” ฉันหัวเราะแห้ง ๆ คนที่ดูเหมือนจะเล่นกับฉันมากที่สุดคือเด็กหญิงเอลิเซย์ ส่วนเด็กชายไอเดน... ต้องบอกว่าเขาเป็นเด็กที่ซุกซนและค่อนข้างดื้อพอสมควรและยังชอบแกล้งฉันอยู่เรื่อย

ฉันนึกถึงวันที่เราทำงานศิลปะในหัวข้อ “แมลง” ที่สนามหญ้าหน้าอกบ้าน จู่ ๆ เขาก็วิ่งมาหาฉันแล้วโชว์ตุ๊กตาหน้าตาประหลาดให้ดู โชคดีที่ฉันไม่หลุดกรี๊ดต่อหน้าทุกคนแต่หงายหลังลงไปนั่งกับพื้น เรียกเสียงหัวเราะจากเด็กชายดั่งลั่น คิดแล้วก็ขำหน้าจริง ๆ แต่สิ่งที่ทำให้เราเริ่มสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีคือ ‘ลูกบอล’ กระทบ

เพราะไอเดนชอบเล่นลูกบอลเป็นชีวิตจิตใจ เวลาที่เขาเกิดอาการไม่สนใจหรือทำให้เพื่อนในห้องไม่มีสมาธิ ฉันจะเอ่ยชวนว่า “ถ้าเราทำกิจกรรมวันนี้ด้วยกัน พอเลิกเรียนแล้วเราไปเล่นบอลกันนะ” แล้วการเรียนในห้องก็จะผ่านไปด้วยดี ตั้งแต่นั้นมา ไม่ว่าจะเดินไปไหน เด็กชายไอเดนก็จะเดินตามฉันต้อย ๆ เหมือนลูกเจี๊ยบเดินตามแม่ไก่

ส่วนเด็กหญิงอาโป ฉันคิดว่าตัวเองเดาอารมณ์เธอไม่ออก อาโป เหมือนกับน้ำที่เคลื่อนไหวอย่างอิสระ บางวันสงบนิ่ง บางวันก็เกิดระลอกคลื่นบนผิวน้ำไม่หยุด อาจเพราะเธออายุน้อยที่สุดในบรรดาเด็กทุกคนและยังไม่ค่อยรู้ความเท่าเทียมกับเด็กคนอื่น เธอจึงไม่กล้าเข้ามาเล่นกับฉันเท่าไรนัก แต่หากว่าเธออารมณ์ดี เธอจะเป็นฝ่ายชวนเล่น หรือเดินเข้ามาทักทายฉันแล้วยิ้มให้ ดังนั้นคนที่อาโปให้ความสนใจที่สุดจึงมีเพียงศิน ซึ่งเดาว่าเธอคงชอบโบยหูสีดำของเขาด้วย

และคนสุดท้าย เด็กชายอลันซึ่งมีพลังงานล้นเหลือพอ ๆ กับเด็กชายไอเดน แต่มีความอ่อนน้อมง่ายมากกว่า เขาไม่ค่อยเข้ามาเล่นกับฉันเหมือนเด็กคนอื่น และไม่ได้มีท่าทางกลัวคนแปลกหน้าเหมือนอาโป แต่ฉันรู้สึกว่าการกลัวฉัน ฉันไม่รู้ว่าเขากำลังกลัวหรือปกปิดอะไร ทุกครั้งที่ฉันเข้าไปเล่นกับเขา ชวนพูดคุยหรือทำกิจกรรม อลันจะมองหน้าฉันอยู่พักหนึ่ง เขาทำท่าเหมือนจะพูด แต่สุดท้ายเด็กชายกลับเลือกใช้ความเงียบเป็นคำตอบและลุกไปนั่งที่อื่น

มันแปลก แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองนั่งอยู่ท่ามกลางจิ๊กซอว์นับพันชิ้น ไม่ว่าจะปะติดปะต่อสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไร ฉันก็ยังหาคำตอบสุดท้ายไม่ได้ ทันใดเสียงร้องไห้ที่คุ้นเคยและภาพในห้องประชุมเมื่อวันก่อนก็แวบเข้ามา ฉันไม่รู้ว่าจะศินจับสังเกตได้หรือไม่ว่ามีมือของฉันกำลังสั่น หรือไม่เพราะผลของการไม่ได้กินยาหรือเปล่า ในเมื่อที่นี้เป็นดินแดนแห่งความฝัน จะมีจิตแพทย์หรือยารักษาอาการป่วยของฉันได้อย่างไร

“กานต์ ฉันถามอะไรได้หรือเปล่า”

“เอ่อ... ค่ะ”

“ตั้งแต่อยู่ที่บ้านหลังนี้ เธอรู้สึกหรือเห็นอะไรที่เกี่ยวข้องกับอาช่าบ้างไหม”
จู่ ๆ คนที่นั่งเงียบอยู่นานก็เปิดบทสนทนา ศศินวางมิดลงแล้วมองหน้าฉันหลังจากที่ยังคำถามเข้าประเด็น ขณะที่ฉันไม่รู้จะอธิบายอย่างไร ไหนจะเรื่องที่ถูกหุดเข้าไปในความทรงจำของตัวเองวันนั้นอีก ยิ่งคิดก็ยิ่งสับสน ฉันจะหาอาช่าเจอได้อย่างไร หรือเธอจะมีความเกี่ยวข้องกับฉัน แต่นั่นหมายความว่าศศินและทุกคนที่นี่ก็ต้องมีความเชื่อมโยงบางอย่างกับฉันด้วยสิ

“คุณศศินคิดว่าเรื่องบังเอิญมีอยู่จริงไหมคะ”

ทั้งที่เขาต้องการคำตอบ แต่ฉันกลับเป็นฝ่ายถามกลับ คุณผู้ดูแลยึดตัวตรงหลังจากได้ยินคำถามนั้น ฉันคิดว่าเขารู้อะไรบางอย่าง รวมถึงอาจรู้ว่าทำไมฉันถึงถามเขาแบบนี้

“กานต์ถามยากจัง ฉันจะตอบยังไงดีละ” เขายิ้มแล้วพูดติดตลก ทว่าน้ำเสียงไร้ความขบขัน

“ฉันคิดว่าเรื่องบังเอิญไม่มีจริง แต่จะด้วยเหตุผลอะไร ฉันอยากให้กานต์เป็นคนหาคำตอบนั้นเจอด้วยตัวเองมากกว่า” เขากล่าวต่อ

“ต่อให้เป็นเรื่องที่อาจจะฟังดูไม่มีเหตุผล แต่ถ้ามองดี ๆ เราอาจเจอคำตอบก็ได้”

“กานต์... มีเรื่องจะบอกคุณศศินค่ะ”

ฉันตอบ ความคิดมากมายในหัวตีกันไม่หยุดหย่อน ในความเงียบครู่หนึ่ง ฉันตัดสินใจเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่จับมือเอลิเซย์ ฉันไม่ได้เล่าความทรงจำของตัวเองทั้งหมด แต่ย้ำถึงเสียงร้องไห้ที่คุ้นเคยซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ฉันเข้ามาติดอยู่ในดินแดนแห่งนี้ ศศินนั่งฟังอย่างตั้งใจ เขามองตัวเหมือนครุ่นคิดบางอย่าง

ธวัชหทัย

“กานต์สงสัยว่าเสียงร้องให้จะเกี่ยวอะไรกับอาซาหรือเปล่า แต่กานต์ไม่รู้จักเธอ หมายถึง... กานต์ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรามีความเกี่ยวข้องกันยังไง ถ้ากานต์ต้องหาเธอให้เจอเพื่อกลับไปโลกของตัวเอง อย่างน้อยเราต้องมีความเชื่อมโยงอะไรสักอย่างหรือเปล่าคะ” ฉันทาม แต่ศศิณเลือกที่จะเงยบ เป็นครั้งแรกที่ฉันทได้ยินเสียงถอนหายใจและเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของอีกฝ่าย

“ฉันทหวังว่าจะช่วยเธอได้มากกว่านี้ กานต์... ถ้าฉันทช่วยอะไรเธอได้มากกว่านี้ก็คงดี”

“สิ่งที่เธอถามฉันทเมื่อครู่ มีแค่เธอคนเดียวที่จะตอบได้”

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ฉันทยังคงวังวนอยู่ในเขาวงกตปริศนาแห่งนี้

ฉันทไม่เคยลืมสถานที่แห่งนี้ ไม่ว่าจะพยายามลืมความทรงจำนี้เพียงใด สถานที่แห่งนั้นและเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นยังคงฝังจำอยู่ในสมอง

เมื่อครู่นี้ฉันทกำลังระบายสีกับทุกคนในห้อง เด็กหญิงอาไปหยิบแท่งสีฟ้า แล้วระบายลงบนกระดาษ เธอกดน้ำหนักริมฝีปากสีฟ้าเข้มขึ้นเรื่อย ๆ ฉันทมองเธอละเลงสีด้วยความสนใจ ขณะจ้องกระดาษแผ่นนั้น ฉันทรู้สึกเหมือนสีฟ้าที่เธอระบายลงไปนั้นมีชีวิต รวากับผิวน้ำที่ไหวระลอกเมื่อของแข็งตกกระทบ มันขยับหมุนเป็นวงวนวนและจุดดิ่งฉันทลงไปได้น้ำฉันทหายใจไม่ออก คล้ายกับมวลน้ำมหาศาลทะลักเข้ามาในร่างกาย ไม่ว่าจะตะเกียกตะกายเท่าใดก็ไม่อาจไหลพ้นน้ำ กระทั่งความดำมืดเข้าแทนที่จนไม่เห็นผิวน้ำอีกต่อไป เมื่อลืมตาอีกครั้ง ห้องศิลปะก็อันตรธานไป ไม่มีใครอยู่ที่นั่นกับฉันท

เหตุการณ์แบบนี้อีกแล้ว

เหมือนกับวันที่เอลิเซย์จับมือฉันไม่ผิด แต่รอบนี้เป็นเพราะอาไปหรือ
เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ฉันหายใจเข้าเฮือกใหญ่เมื่อทุกอย่างกลับสู่สภาวะปกติ ทันทีกที่
หันมองบรรยากาศรอบตัว หัวใจก็ตกลไปอยู่ที่ตาตุ่มอีกครั้ง

แม้จะรู้ผู้คนเดินเพ่นพ่าน แต่รั้วระเบียบสีดำที่คุ้นตา ประตูไม่ทุกบานเปิด
กว้างรับลมธรรมชาติ กระดานดำและกลิ้งสี่ปูนที่ไม่เคยลื่น รวมถึงโต๊ะเรียนสภาพ
เก่าคร่ำเรีงรายเป็นระเบียบที่ผ่านการใช้งานไม่รู้ตอกี่รุ่น

ไม่ผิดแน่ ที่นี่คือห้องเรียนสมัยมัธยมต้นของฉัน

ฉันรู้ว่าปฏิกิริยาร่างกายตัวเองตอบสนองของผิดปกติ หัวใจเต้นรัวเร็วขึ้นจนได้
ยินเสียงชัดเจน ฉันอยากรู้แล้วว๊ิง ว๊ิงออกไปจากที่นี่ แต่ฉันทำไม่ได้ แม้กระทั่ง
ปิดตาหนีภาพตรงหน้า ฉันก็ยังเห็นทุกอย่างชัดเจนราวกับตัวเองไม่ได้หลับตา
ไม่นานฉันก็ได้ยินเสียงคล้ายอุปกรณ์ไฟฟ้าทำงาน แล้วจภาพก็เคลื่อนลงช้า ๆ
เหมือนใครสักคนกดเปิด

ฉันหันหน้าหนี พยายามฝืนร่างกายเพื่อวิ่งออกไป ทว่าทันทีที่วิ่งไปถึงหน้า
ห้องเรียน ประตูทุกบานก็ปิดเองเสียงดัง ไม่ว่าจะเปิดเท่าไรก็เปิดไม่ออก

“ช่วยด้วย พาฉันออกไปที!”

ฉันตะโกนพลางทุบประตู หวังให้ใครสักคนมาช่วย แม้จะรู้ว่าเป็นไปไม่ได้
นี่คือความทรงจำของฉัน มีแค่ฉันคนเดียวที่จะช่วยตัวเองได้

“พาฉันกลับไป ได้โปรด”

ได้โปรด... ฉันไม่ยอมให้อายุที่นี่

ฉันทรุดลงกับพื้นขณะจำพึมพำกับตัวเอง ยกมือปิดหน้าด้วยความสิ้นหวัง
ไฟในห้องเรียนกระพริบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะดับลงในเสี้ยววินาทีและสว่างโร้อีกครั้ง
ฉันเห็นใครคนหนึ่งในความทรงจำยืนอยู่ข้างหน้า

“กานต์... ฉันเอง”

“ไม่ เธอไม่ใช่เพื่อนของฉัน! ออกไป พาฉันออกไป” ฉันบัดมือที่ยื่นมา
ตรงหน้าแล้วตะคอกกลับ “ไม่รู้ว่าตอนนี้ใบหน้าเป็นอันเหงื่อหรือน้ำตา อีกฝ่ายชะงัก
แล้วหัวเราะ เสียงหัวเราะนั้นเริ่มบิดเบี้ยวและก้องดังขึ้นเรื่อย ๆ

“กานต์ เธอจำฉันไม่ได้เหรอ... ฉันคือเพื่อนสนิทที่สุดของเธอไง”

“ไม่! เธอไม่ใช่ และจะไม่มีวันเป็น”

ฉันตอบอีกฝ่ายทันควัน มองสิ่งที่มีลักษณะคล้ายมือสีไหม้เกรียมอยู่บน
พื้นห้อง เธอคนนั้นมีใบหน้าสีดำเหมือนวังวนน้ำลึก สวมชุดนักเรียนสีมอซอ
เธอมองมือที่หลุดจากแขนตัวเองอย่างไม่ใยดีแล้วกล่าวต่อ

“ฉันดีใจที่กานต์คิดถึงฉันนะ ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่มาที่นี่หรอก”

เธอในความทรงจำเอาแต่พูด ไม่ว่าฉันจะส่งเสียงดังเพื่อกลบเสียงของเธอ
เท่าใด คำพูดของเธอก็ยิ่งฝังลึกเข้ามาในประสาทของฉัน รวากับจะบอกว่าฉันไม่มี
ทางหนีไปจากสิ่งที่เคยเกิดขึ้นได้

“กานต์คูลี... เพื่อน ๆ ทุกคนคิดถึงเธอมากเลยนะ”

สิ่งที่เธอทำต่อมามีเอาฉันควบคุมสติตัวเองไม่อยู่ เธอคว้าแขนฉัน
กระซากร่างให้ลุกขึ้นยืนแล้วลากไปประจันหน้าจอสีขาวซึ่งแสดงประโยคผลสุภาพ
หยาบคายมากมาย คำพูดที่หมายถึงฉันเพียงคนเดียว ภาพถ่ายจรมรูนในชั้นปี
สุดท้ายซึ่งมีปากกาสีดำขีดฆ่านักเรียนคนหนึ่ง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอคนนั้นคือใคร

ความรู้สึกมวนท้องคลื่นไส้ตื่นขึ้นมาถึงคอ ฉันมองภาพเหล่านั้นในอดีตบนจอขึ้นด้วยความไม่เข้าใจ

ไม่เข้าใจว่าทำไมเรื่องนี้ถึงเกิดขึ้น ฉันทำอะไรให้พวกเขาเจ็บช้ำหรือทำไมทุกอย่างจึงได้ลงเอยเช่นนี้ สิ่งที่ยากที่สุดตลอดคือฉันทำผิดอะไร ทำไมทุกคนจึงเลือกโต้ตอบแบบนี้ ดวงตาสดใสและรอยยิ้มหวานที่ฉันเคยเห็น คำพูดที่ฉันเคยได้ยินและความปรารถนาดีที่เคยได้รับ

ทั้งหมดนั้นเป็นของปลอมหรือ

“พอได้แล้ว ฉันไปทำให้อะไรเธอเธอ ทำไมพวกเธอถึงทำกับฉันแบบนี้” ฉันพูดเสียงสั่น พยายามแกะนิ้วมือซึ่งแผ่ขยายเป็นเส้นใยแห่งแข็งที่ยึดแขนฉันไว้

“เพราะพวกเรารักเธอไง... กานต์ แล้วเธอก็กลับมาหาเรา กลับมาดูความทรงจำที่เธอลืมไม่ลงนี่ เป็นยังไงละ ซาบซึ้งจนน้ำตาไหลเลยใช่ไหม”

“ออกไปจากชีวิตฉัน จากความทรงจำของฉันสักที!” ฉันรวบรวมแรงเหวี่ยงสุดท้ายทั้งหมดกระชากแขนของเธอแล้วออกแรงผลักสุดกำลัง ทันทีที่ร่างของเธอนกกับโต๊ะเรียน จู่ ๆ ภาพทั้งหมดก็ตัดไปอย่างรวดเร็ว กลายเป็นภาพเมินเฉยของบรรดาคุณครูที่มองฉันด้วยสีหน้าไม่เข้าใจแล้วเดินผ่านไป ขณะที่ฉันเห็นตัวเองในอดีตยืนกำโทรศัพท์ที่มีข้อความหยาบคายไว้ในมือ

‘วัยรุ่นทะเลาะกันก็เป็นเรื่องปกตินี้ เธอคิดมากไปเองหรือเปล่า’

‘ไม่ค่ะ หนูไม่ได้คิดมาก ทำไมครูถึงคิดว่ามันเป็นแค่เรื่องปกติล่ะคะ’ ฉันอยากตอบครูอย่างนั้น แต่เพราะกลัวจะถูกตำหนิ ในที่สุดจึงเลือกที่จะเงียบ และปล่อยให้เรื่องที่เกิดขึ้นกลายเป็นเพียงเรื่องเล่น ๆ อย่างที่ทุกคนคิด จากนั้นภาพโรงเรียนก็ตัดจบ

ธวัชหทัย

เป็นบ้านของตัวเอง ฉันเล่าเรื่องทุกอย่างให้พ่อฟัง บอกว่าฉันเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น
เพียงใด

พ่อมีสีหน้าเรียบเฉย ในตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่าเขาคิดอะไรอยู่ ก่อนเสียง
โทรศัพท์จะดังขึ้นระหว่างความเงียบ พ่อมองหน้าจอโทรศัพท์แล้วลุกออกไป ทิ้งฉัน
ไว้ที่โต๊ะอาหารเพียงลำพัง

‘เรื่องแค่นี้เองหรือ พ่อเคยเจอมาเยอะกว่านี้อีก’

เหมือนน้ำเย็นเยียบสาดลงมา มันแสบซาและหนาวเหน็บไปถึงหัวใจ
ฉันกลักริ้นความรู้สึกมากมายกลับลงไป

‘อย่าร้องไห้ ไม่เป็นไรหรอก พ่อไม่ชอบให้เราร้องไห้’ ฉันย้ำกับตัวเอง หัน
ไปมองน้องสาวซึ่งกำลังนอนระบายสีอย่างสบายใจ เธอเงยหน้าเมื่อรู้ว่ามีคนกำลัง
แอบมองแล้วยิ้มกว้าง

‘เจ้า มาระบายสีกับหนูหน่อย’

น้องสาวของฉันยังเล็ก เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบรรยากาศในบ้านเปลี่ยนแปลงไปมาก
เพียงใด

‘เฮลลี... อยากให้เจ้าวาดอะไรดีล่ะ’

‘ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนะกานต์’

ฉันกลืนความเศร้าเสียใจทั้งหมดแล้วยิ้มตอบ ก่อนเดินไปหาเธอ

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นก่อนที่น้องสาวจะย้ายไปอยู่กับแม่ที่บ้านอีก
หลังหนึ่ง เหลือเพียงฉันกับพ่อ แต่ไม่นานพ่อก็เริ่มกลับบ้านนานครั้งขึ้นเรื่อย ๆ จน
เหลือเพียงฉันคนเดียว ฉันมองความทรงจำตัวเองด้วยความรู้สึกหลากหลาย จน
ภาพทุกอย่างหยุดนิ่งเหมือนเทพที่เล่นจนสุดม้วน

ไม่นานนมวลน้ำก็ทะลักเข้ามา ทลายภาพความทรงจำทั้งหมดและดึงฉันลงไป ในมวลของเหลวที่อัดแน่น ฉันได้ยินเสียงคล้ายใครสักคนกำลังคร่ำครวญจากที่ไหนสักแห่ง แล้วความมืดก็เข้าปกคลุมทุกสิ่ง

เท่าที่จำความได้ ฉันก็อยู่ตัวคนเดียวมาตลอด

แม้เรื่องราวสมัยมัธยมต้นจะจบไม่สวย แต่เมื่อขึ้นมัธยมปลายและย้ายโรงเรียน ฉันก็ได้เจอเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ ฉันมีความสุขที่ได้ใช้เวลานั้นกับพวกเขา แต่ความสุขก็สั้นนัก พริบตาเดียวที่เรียนจบ เราก็กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน ทุกสิ่งที่เคยเกิดขึ้นจบลงเหมือนฝัน ฉันกลายเป็นคนอื่นในความทรงจำของพวกเขา

‘ถ้าเรียนจบไปแล้ว เราจะยังติดต่อกันหรือเปล่า’ ฉันถามเพื่อนคนหนึ่ง เธอหันมามองฉันแล้วตอบเบา ๆ ‘ก็ต้องคุยกันสิ เราเป็นเพื่อนกันนะ’ เธอตอบ

‘เราจะ เป็นเพื่อนกันตลอดไป’ ฉันเคยได้ยินเธอพูดอย่างนั้น ทว่าในที่สุด ‘ตลอดไป’ ของเราก็จบลงในเวลาไม่นานอย่างน่าใจหาย

‘ตลอดไป ตลอดกาล ชั่วนิรันดร์’ ฉันเฝ้านึกถึงคำเหล่านี้เสมอ

สำหรับฉันแล้ว ตลอดกาลคือคำลวง ลวงให้เชื่อว่าทุกสิ่งจะคงอยู่ยั่งยืน ลวงให้เชื่อว่าสิ่งใดที่เกิดขึ้นแล้วจะยังเป็นเช่นนั้นตราบนาน ทว่ากฎของธรรมชาติไม่เป็นเช่นนั้น สรรพสิ่งในจักรวาลมีวันดับสูญเสมอ เพราะสักวันหนึ่งผิวหนังของเราจะเหี่ยวยุบ สักวันหนึ่งเราจะสิ้นลมหายใจและเนาเปื่อยอยู่ใต้ผืนดิน สักวันหนึ่งสิ่งดังงามหรืออัปลักษณ์จะม้วยมลายเช่นเดียวกับสิ่งที่ไม่อาจจับต้องได้อย่างเวลา ความทรงจำ ความรู้สึก ความสัมพันธ์ และบางที... บางที มิตรภาพก็เป็นเช่นนั้น

เราจะเป็นเพื่อนกันตลอดไปจริงหรือ

เราจะรักกันตลอดไปจริงหรือ

สายสัมพันธ์ที่ยึดโยงเราไว้ด้วยกันจะคงอยู่ตลอดไปจริงหรือ

ตลอดไปนั้นนานเพียงใดกัน หนึ่งนาที หนึ่งชั่วโมง หนึ่งวัน หนึ่งปี

หรือตลอดไปจะสั้นกว่าที่เราคิด

ไม่มีใครรู้ว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร ความสุขในวันนี้อาจกลายเป็นความ
ขมขื่นในวันหน้า ความเศร้าตรมอาจเปลี่ยนเป็นความสุขเมื่อหวนค้ำนี้ เราไม่อาจ
ตอบได้ว่าสิ่งที่เรายึดถือหรือผูกพันจะอยู่กับเรานานเพียงใด เพราะฉะนั้นสิ่งที่ทำได้
ในตอนนี้นี้คงมีเพียงซึ่มซັบและจดจำเรื่องราวในวันนี้ไว้ให้ลึกที่สุด เพื่อวันที่มอง
ย้อนกลับมาจะได้เข้าใจว่าอย่างน้อยสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในอดีตนั้นก็ เป็นความจริง
ทั้งความรัก ความผูกพัน ความสนุกสนาน สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจริง ทว่าไม่อาจอยู่
ยั่งยืนยง และไม่ว่าจะเสียใจหรือไม่ ตัวเราในตอนนั้นได้ทะนุถนอมและรักษาอย่าง
ดีที่สุดแล้ว

“กานต์... กานต์ ได้ยินฉันหรือเปล่า”

ฉันสะดุ้ง หันไปมองศคินกับเด็ก ๆ ทุกคนที่พร้อมใจกันหันมามองฉันเป็น
สายตาเดียว ก่อนจะเหลียวมองซ้ายขวา ได้ยินเสียงเสียงหัวใจเต้นตุบ ๆ อยู่ในหู

ฉันกลับมาแล้ว

“เธอหน้าซีดมากเลย เป็นอะไรหรือเปล่า”

ศคินถาม ฉันสายหน้าแล้วโบกมือแทนคำตอบ รู้สึกคลื่นไส้และสับสนกับ
ภาพความทรงจำก่อนหน้านี้ ความทรงจำที่อยากจะลืมแต่กลับยิ่งจำฝังใจกว่าเดิม

ตอกย้ำว่าฉันตัวคนเดียวและว่าเหวมากเพียงใด มีแค่ฉันที่ช่วยตัวเองได้เท่านั้น

“กานต์ไม่เป็นไรค่ะ อยู่ ๆ ก็รู้สึกคลื่นไส้นิดหน่อย สงสัยเมื่อคืนจะนอนไม่พอ เดียวก็หายค่ะ” ฉันตอบเสียง ๆ เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายเป็นกังวล คราวนี้ศศิณไม่ตอบอะไร เขามองหน้าฉันครู่หนึ่งแล้วพยักหน้ารับ ก่อนหันไปสนใจเด็กชายอลัน และเด็กหญิงเอลิเซย์ที่แย่งกันยื่นรูปวาดให้ดู

แรงกระตุกชายเสื้อเบา ๆ เรียกให้ฉันหันไปมอง เด็กหญิงแก้มกลมซึ่งมีอายุน้อยที่สุดจิ้มนิ้วชี้ข้างลำตัวฉัน ดวงตากกลมโตสีน้ำทะเลของเธอเป็นประกาย อาไปวางแท่งสีในมือแล้วยื่นกระดาษให้ฉันถือไว้

“ไหนดูสิ น้องอาไปของเราวาดอะไรนะ” ฉันชวนเธอคุย เด็กหญิงตัวน้อยมองหน้าฉันสลับกับกระดาษของเธอ หน้ากระดาษหนึ่งระบายสีฟ้าเกือบเต็มแผ่น ส่วนอีกหน้านั้น เธอวาดก้อนกลม ๆ ซึ่งดูคล้ายหัวมันฝรั่งเล็กทั้งหมดห้าหัว และมีมันฝรั่งขนาดใหญ่อีกสองหัวในภาพนั้น

“ไป... ไอ... เซ... ลัน... ซ่า...”

เด็กหญิงอาไปลากเสียงท้ายคำยืดยาวขณะใช้นิ้วชี้จิ้มไปที่ก้อนมันฝรั่งที่ละหัว เธอลากนิ้วมาที่มันฝรั่งขนาดใหญ่สองหัวแล้วว่าต่อ

“ฉิน”

“กานต์...”

เธอพูดชื่อฉันตอนที่มันฝรั่งสุดท้ายในรูป

“ขอบคุณนะคะอาไป” ฉันตอบอาไป มองรูปวาดนั้นอยู่นาน รอยยิ้มและคำพูดชื่อ ๆ ของเด็กอายุเพียงสองขวบเปรียบเสมือนน้ำหล่อเลี้ยงที่รินรดดอกไม้ใกล้เธออย่างฉัน

ธวัชชัย

ราวกับต้องการปลอบประโลมว่า ณ สถานที่ที่แสงส่องไปไม่ถึงและหยด
น้ำไม่อาจบรรเทาความกระหาย ยังมีสถานที่หนึ่งที่พร้อมจะโอบกอดฉัน และบอก
ฉันว่าเราไม่เคยโดดเดี่ยวอ้างว้างในจักรวาลอันยิ่งใหญ่ดวงนี้

๘

รอยไหม้ในความทรงจำ

ฉันคิดว่าเราต้องมีความเกี่ยวข้องกันบางอย่าง ทั้งศศิน เด็ก ๆ ทั้งสี่คน อาช่า เด็กหญิงที่หายตัวไป และความทรงจำอันเลวร้ายที่ฉันอยากลืม เป็นไปไม่ได้ที่ฉันจะกลับเข้าไปอยู่ในวงค์ฝันร้ายในอดีตติดกันสองครั้ง ทั้งที่เหตุการณ์เหล่านั้นผ่านไปนานแล้ว ทำไมฉันกลับเห็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน ฉันควรจะลืมสิ ลืมไปให้หมดราวกับไม่เคยเกิดขึ้น

ฉันคิด ขณะมองเด็กทั้งสี่คนเล่นต่อบล็อกไม้อย่างสนุกสนาน ภาวนาด้วยความหวังอันน้อยนิดว่าจะไม่เผชิญหน้ากับบาดแผลในอดีตอีก

“วันนี้วันเกิดอาช่าเธออะ” ฉันถามศศินแล้วหันไปช่วยเด็กชายไอเดน และเอลิเซย์จิกกระดาษสีใส่ตะกร้าใบเล็ก เพราะกลัวมันจะมีอัยยังไม่แข็งแรง ดังนั้น

ธวัชหทัย

การฉีกกระดาษจึงเป็นเรื่องท้าทายความสามารถกับเด็ก ๆ ทั้งสี่คน โดยเฉพาะศศิน ที่ช่วยเด็กหญิงอาไปฉีกกระดาษ

“ใช่จ๊ะ” ศศินตอบแล้วกล่าวต่อ

“ส่วนกระดาษสี่ที่เด็ก ๆ ฉีก เดี่ยวเราจะเอาไปแปะในโคมกระดาษที่ฉันทำไว้ แล้วเอาไปลอยในอ่างเล็กหลังบ้านเย็นนี้ก่อนฉลองวันเกิดด้วยกัน”

“ลอยทำไมคะ” ฉันทถามต่อไป “วันนี้เป็นวันสำคัญอะไรหรือเปล่า”

“วันนี้เป็นวันฝนดาวตกในแดนฝันนะ ถ้าสังเกตดี ๆ ท้องฟ้าจะปลอดโปร่งกว่าทุกที เรามีธรรมเนียมว่าจะเขียนคำปรารถนาหรือคำอวยพรในโคมกระดาษแล้วนำไปลอยน้ำ สิ่งมีชีวิตบางกลุ่มในดินแดนนี้เชื่อว่าความปรารถนาของพวกเขาจะเป็นจริงด้วย”

ศศินอธิบายต่อว่าในจักรวาลนี้มีพลังงานที่ดีและพลังงานลบกับสิ่งมีชีวิตเพื่อรักษาสมดุลของพลังงานสองขั้ว วันฝนดาวตกจึงเป็นวันที่ดวงดาวและสายน้ำจะรวบรวมคำปรารถนาเหล่านั้นไปรวมกันและส่งไปยังพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อชำระล้างพลังงานที่ควรกำจัด

“ฝนดาวตกที่นี้ไม่เหมือนที่ที่กานต์อยู่หรอก ฉันทว่ากานต์ต้องชอบแน่ ๆ”

ฉันทไม่เคยบอกว่าตัวเองชอบดูท้องฟ้ามากแค่ไหน โดยเฉพาะท้องฟ้ายามค่ำคืนและยามฟ้าสว่างซึ่งยังเห็นพระจันทร์และดวงดาวอยู่ เพราะใช้ชีวิตในเมือง จึงไม่มีโอกาสดูฝนดาวตกของจริงด้วยตาสักครั้ง

เมื่อได้ยินอย่างนั้น ฉันทจึงตั้งหน้าตั้งตารอคอยให้ถึงตอนเย็น เราช่วยกันทำโคมกระดาษจนเสร็จ แน่ใจว่าศศินให้ฉันททำโคมกระดาษด้วย ฉันทมองกระดาษเปล่าตรงหน้า เพราะไม่รู้จะเขียนอะไร สุดท้ายจึงไม่เขียนความปรารถนา แต่วาดรูป

ทุกคนในแดนฝันประดับโคม 'ฉันจะตามหาอาช่าให้เจอ ทุกคนในดินแดนแห่งนี้จะได้อยู่ด้วยกัน' ฉันมองรูปวาดซึ่งมีศศินและเด็กทั้งห้าคนสดใสยิ้มแยมด้วยความหวัง เป็นรูปวาดที่ไม่มีฉัน

หากในโลกความฝันมีกล้องถ่ายภาพก็คงดี ฉันจะบันทึกภาพความอลวนตอนการทำเค้กของศศินและเด็ก ๆ เก็บไว้ ทั้งความป่วนของเจ้าตัวแสบทั้งสี่คน ขณะผสมส่วนผสมเข้าด้วยกัน ผงแป้งซึ่งหกเลอะโต๊ะเก้าอี้ พวกเขาสนใจสนใจกับของเล่นชิ้นใหม่จนตาโตเป็นประกาย ผ่ากันเบื่อนสำหรับเด็กไม่อาจป้องกันได้อีก เด็กชายอลันปาดมือกับแก้มจนเพื่อนฝูงขาเป็นปื้น คุณไขใบหนึ่งวิ่งหนีไอเดนที่พยายามไล่จับตัวเองมาเคาะกับโต๊ะหลังจากเห็นผู้ดูแลของตัวเองตอกไข่กับชามอาไปพยายามปีนขึ้นโต๊ะคว้าวัตถุดิบเข้าปากจนศศินต้องอุ้มขึ้นเก้าอี้เด็ก เธอร้องแงด้วยความไม่พอใจ เอลิเซย์ที่ช่วยประคบเก้าอี้ของน้องเล็กและช่วยปลอบให้เธอหยุดร้องไห้ เป็นความวุ่นวายที่เหนื่อยจนเหงื่อตกอย่างช่วยไม่ได้ ฉันมองบรรยากาศในห้องด้วยความรู้สึกคุ้นเคยเพราะเคยเห็นภาพแบบนี้ตอนฝึกงาน แม้จะต่างเวลาและสถานที่ แต่ทุกคนกลับมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าไม่ต่างกัน

เราออกไปลอยโคมกระดาศในอ่างน้ำขนาดเล็กที่เตรียมไว้ในช่วงเย็นวันนั้น โคมกระดาศดวงน้อยทั้งห้าดวงลอยเหนือน้ำ เด็กทั้งสี่คนกรีดกราดอย่างตื่นเต้นเมื่อน้ำค่อย ๆ ชยับกระเพื่อมจนเกิดวงกว้าง ไม่นานโคมกระดาศในอ่างก็ชุ่มน้ำ แต่โคมนั้นไม่ได้จมลงไปตามหลักวิทยาศาสตร์ มันกลายเป็นเจ้าฝุ่น สองแสงสีระยิบระยับลอยขึ้นไปผ่านเกราะป้องกันบ้านหลังนี้ เจ้าโคมกระดาศส่วนหนึ่ง

ธวัชหทัย

เมื่อผ่านเกราะไปแล้วแตกออกเป็นละอองเล็ก ๆ ร่วงลงสนามหญ้าคล้ายเศษ
กระดาษสีที่ใช้ไปรษณีย์หลังงานเลี้ยงวันจริง

ฉันได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กน้อย เห็นรอยยิ้มของศศินที่มองพวกเขา
ด้วยความเอ็นดู ในเวลาที่ทุกคนมีความสุขแบบนี้ จะดีแค่ไหน... หากว่าอาช่าอยู่
ตรงนี้ หากเธอกลับมาเห็นภาพทั้งหมดนี้ด้วยดวงตาของเธอเอง

'อาช่า ทุกคนรอให้เธอกลับมาอยู่นะ'

“พี่กานต์!” เอลิเซย์ตะโกนแล้ววิ่งมากอดขาฉัน เธอยิ้ม เส้นผมหยักศก
คลอไหล่ปลิวตามแรงลม ฉันจับมือเธอ เป็นเวลาเดียวกับที่ไอเดียนวิ่งมาจับมือฉันอีก
ข้าง “กานต์... ดูลิ” ศศินก้มลงไปอุ้มอาโป เขากระชับเด็กในอ้อมแขน แขนอีกข้าง
โอบเด็กชายอดันให้มายืนใกล้ ๆ แล้วเงยหน้ามองฟ้า

ทันทีที่เงยหน้ามองฟ้า ฉันก็รู้สึกเหมือนตัวเล็กลง เล็กลง รวากับตัวเอง
เป็นเจ้าของโคมกระดาษในอ่างน้ำ แต่น้ำในอ่างนั้นลึกล้ำและกว้างไกลสุดลูกตา
เหลือเกิน เหมือนกับท้องฟ้าในเวลานี้ ทันทีที่สิ่งมีชีวิตซึ่งมีรูปร่างคล้ายงูยักษ์ปรากฏ
บนแผ่นฟ้า หยอกเข้าดวงจันทร์และหมู่ดาว ดวงดาวสีน้ำนมซึ่งส่องประกายงดงาม
ก็ร่วงลงจากฟ้าราวกับหยดฝน มันทว่าวนหยอกล้อฝนดาวอย่างเบิกบานใจ

ราวกับเวลาหยุดลง ฉันมองภาพเบื้องหน้าด้วยความตื่นตาตื่นใจ งูยักษ์
ตนนั้นเคลื่อนผ่านเข้ามาใกล้ขึ้น มันขยับลำตัวส่วนบนหันมองบ้านหลังนี้
มันมองฉันครู่หนึ่งแล้ววายุขึ้นไปก่อนจะสลายเป็นละอองดาวและร่วงหล่นไปพร้อม
ฝนดวงดาว และเพราะไม่เห็นเส้นขอบฟ้า ฉันจึงไม่รู้ว่าดวงดาวเหล่านั้นตกไปที่ใด
แต่นี่คงเป็นฝนดาวตกที่วิเศษที่สุดในชีวิต ฉันยืนมองฝนดาวตกจนกระทั่งดาวดวง

สุดท้ายลับตา “ไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานเท่าไร เหมือนฝนดวงดาวยังแจ่มชัดในความทรงจำ จนเสียงของเด็กน้อยทั้งสี่คนเงียบลง ก่อนเสียงท้อร้องโครกครากของเด็กหญิงอาโปจะทำลายความสงบนั้น ทำเอาผู้ดูแลหัวเราะด้วยความเอ็นดู

“หมา ๆ” เด็กหญิงอ้าปาก นิ้วชี้จิ้มปากตัวเองซ้ำ ๆ ตามด้วยเสียง “ไป ไป” ของเด็กอีกสามคน

“ไปกินข้าวกันจ๊ะ” เขาอุ้มอาโปด้วยแขนข้างเดียวแล้วยื่นมือมา

“มาสิกันต์ เข้าบ้านกัน”

แม้จะหวังให้ตัวเองตื่นจากฝัน แต่คงเป็นเรื่องน่าเศร้าใจอย่างยิ่ง หากต้องลืมความทรงจำล้ำค่าในสถานที่แห่งนี้ไป

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด ฉันก็จะยืนยันว่าเด็กชายไอเดนเป็นเด็กซุกซนและรับมือยากที่สุด ซึ่งความจริงเด็กชายก็ไม่ได้เป็นคนรับมือยากจนหมดความอดทน เพียงแต่ต้องพยายามหาวิธีใหม่ ๆ ที่ดีและเหมาะสมเพื่อทำให้บรรยากาศสงบสุข

สำหรับพี่เลี้ยงอย่างฉันที่คอยดูแลเด็กทุกคน แค่เจ้าตัวนั่งนิ่ง ๆ ได้สักห้าถึงสิบนาทีก็ขอดเยี่ยมแล้ว ศศิณเคยพูดกับฉันว่าวัน ๆ หนึ่งได้ยินแต่เสียงเรียกชื่อ ‘น้องไอเดน’ จนชินใจ หากเห็นว่ามีไหวจริง ๆ เขาจะเป็นฝ่ายใช้เสียงดูมากกว่า ช่วงแรกที่ฉันไม่ค่อยเล่นกับเด็กชายเท่าไรนักเพราะไม่รู้จะปฏิบัติตัวอย่างไร แต่หลังจากละลายพฤติกรรมด้วยการเล่นลูกบอล ดูเหมือนความสัมพันธ์ของเราดีขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นว่าไอเดนตามติดฉันมากกว่าเอลิเซียร์เสียแล้ว

ธวัชหทัย

เมื่อเริ่มคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมและเด็ก ๆ ฉันจึงจับสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้น ได้ดีกว่าเดิม อย่างวันนี้ตั้งแต่ทุกคนตื่นนอน อาบน้ำ และแต่งตัว เด็กชายไอเดนดู ซึม ไม่ร่าเริงเหมือนทุกวัน

“ไอเดน เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมวันนี้หนูตัวร้อนมากกว่าทุกวันนี้ล่ะ”
ฉันถามเขา ขณะช่วยสวมเสื้อให้ เด็กชายผมบางมองหน้าฉันแล้วส่ายหน้าหงอย ๆ

เพราะไอเดนเป็นตัวแทนของธาตุไฟ เขาจึงมีอุณหภูมิในร่างกายสูงกว่าปกติ แต่ฉันคิดว่าวันนี้มันร้อนกว่าทุกที จึงบอกอาการของเขาให้ศศินทราบระหว่างที่พวกเขากินข้าวเช้า ศศินบอกฉันว่าอาการนี้อาจเป็นผลพวงจากการที่อาช่าหายตัวไป ทำให้ขาดสมดุลธาตุ ทางเดียวที่เด็ก ๆ จะหายจากอาการเจ็บป่วยทั้งหลายคือพาอาช่ากลับมาเท่านั้น

“ถ้าอย่างนั้นพอจะมียาอะไรไหมคะ” ฉันถาม มองเด็กชายเขี่ยข้าวต้มในชาม ไอเดนเงยหน้ามองฉันแล้วพูดเสียงเบา

“พิกานต์... อืม”

“ฉันมียาอยู่ แต่ไม่รู้ว่าจะช่วยได้มากน้อยแค่ไหนนะสิ” ศศินพูดเสียงเครียด เขาเดินไปหาเด็กชายไอเดนแล้วใช้มืออังหน้าผาก

“ฉันจะให้เจ้าไข่อายามาให้ เห็นที่วันนี้คงต้องสังเกตอาการใกล้ขีดเหนื่อยแล้วล่ะ”

เนื่องจากเด็กชายไอเดนไม่สบาย กิจกรรมเล่นอิสระกลางแจ้งจึงต้องงดไป ศศินเปลี่ยนแผนมาเป็นการเล่นนิทานและระบายสีในห้อง ทว่าระหว่างกำลังเล่นนิทาน ลู ๆ ไอเดนก็ไอและอาเจียนออกมา เขาร้องให้เสียงดัง ทำเอาเด็กที่เหลือใน

ห้องเริ่มเบะปาก ฝ่ายศศินกลัวว่าเด็กที่เหลือจะใจเสีย โดยเฉพาะน้องเล็กอย่าง อาโป เขาตัดสินใจเคลื่อนย้ายเด็กที่เหลือไปอีกห้องหนึ่ง

“เดี๋ยวฉันกลับมาช่วยนะกานต์”

“ไม่เป็นไรค่ะ กานต์ทำได้ คุณศศินไม่ต้องห่วงนะคะ”

พวกไข้ทั้งหมดเข้ามาช่วยทำความสะอาดพื้นที่ชั้นอุ้มไอเดนไป ห้องน้ำ รู้สึกได้ว่าอุณหภูมิในตัวเขาสูงมาก เด็กชายยังไม่หยุดร้อง เขากอดฉันแน่น แล้วไอโซลก ๆ ไม่รู้ว่าเหงื่อหรือน้ำตาของเขาที่เป็นเนื้อตัวเอง ฉันถอดเสื้อผ้าเขา รีบชุบน้ำอุ่นเช็ดเนื้อตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ใหม่

“ไม่เป็นไรนะคะไอเดน พี่กานต์ช่วยนะ เดียวก็หายค่ะ”

จังหวะที่ซับน้ำตาให้ไอเดน ฉันจึงเห็นว่าตัวเองมือสั่นแค่ไหน แต่พอเห็น ใบหน้าเศร้าสร้อยของเด็กชาย ฉันจำเป็นต้องเข้มแข็ง ฉันพาเขาไปนอนพัก ไม่นาน ไอเดนก็หลับไป ฉันวางผ้าชุบน้ำหมาด ๆ บนหน้าผากของเด็กชายและนั่งเฝ้า อาการตลอดทั้งวันนั้น กล่าวโทษตัวเองว่านี่คงเป็นความผิดที่ยังหาอาช่าไม่เจอ ไอเดนเลยมีสภาพแบบนี้ แล้วถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเด็กที่เหลือล่ะ ฉันไม่อยากให้เป็นแบบนี้เลย ฉันอยากให้พวกเขาแข็งแรง

ฉันกุมมือไอเดนไว้แล้วซับหน้าลง มือของเขาร้อนเกินไป แต่ฉันไม่อาจ ปล่อยมือเล็ก ๆ คู่นี้ได้

“ไอเดน หายไว ๆ นะคะ”

ฉันสะดุ้งตื่นอีกครั้งเมื่อไอเดนร้องไห้เสียงดัง เขาตัวร้อนมากกว่าช่วงบ่าย เป็นเวลาเดียวกับที่ศศินเข้ามาในห้องพร้อมกับยาขวดหนึ่ง

ธวัชหทัย

“ใช้ไม่ลดลงเลยคะ” ฉันทบอก ไอเดนซุกหน้าในอ้อมกอดฉัน เขากำเสื้อฉัน แล้วขดตัวเหมือนลูกแมว เด็กชายครางฮือในลำคอทันทีที่ศศินพยายามประคองตัว เขาเพื่อกินยา

“ไอเดน หนูกินยาหน่อยนะจ๊ะ จะได้หายนะ”

“ไม่เอา” เด็กชายสะอื้น เขาสายหน้าแล้วใช้มือปิดซ่อนออกจากตัว เมื่อเห็นว่าไม่ได้ผล ฉันทิ้งเป็นฝ่ายลงเจรจาดูบ้าง

“พี่กานต์กับศศินอยากให้ไอเดนหายไว ๆ จะได้กลับมาเล่นด้วยกัน เหมือนเดิมไงคะ... ได้ไหมคะ”

“อือ ไม่เอา” ไอเดนตอบ คราวนี้เขามีน้ำเสียงอ่อนลงกว่าที่แรก

“พอกินยาแล้วนอนพัก ตื่นมาจะได้ดีขึ้นไงคะ พอหายแล้ว เราไปเล่นบอล กันดีไหม”

“เล่น เล่นบอล กับพี่กานต์”

“ถ้าอยากเล่นบอลกับพี่กานต์ งั้นไอเดนกินยาได้ไหมคะ”

เด็กชายไอเดนเงยไปครู่หนึ่ง ในที่สุดจึงพยักหน้าตกลง หลังจากบ่นยา ฉันก็อาสาเฝ้าใช้เด็กน้อยแทนคุณผู้ดูแล แม้ศศินจะไม่เห็นด้วยเท่าไรนักเพราะไม่ อยากเพิ่มภาระให้ฉัน แต่เพราะว่าเขาต้องดูแลสมาชิกที่เหลือและจัดการงานต่าง ๆ ให้เรียบร้อย ศศินจึงบอกว่าหลังจากพาทุกคนเข้าอนหมดแล้วจะเข้ามาช่วยดูอาการไอเดนอีกแรง

ฉันทอดผ้าขนหนูผืนเล็กกับชบออ่างหลังจากเช็ดตัวให้เด็กชาย รู้สึกเบาใจ ว่าใช้ลดลงจากช่วงเช้าประมาณหนึ่ง พลงานึกถึงสมัยเด็กที่แม่เช็ดตัวให้ตอนไม่สบาย เพราะฉันเกิดมาไม่แข็งแรงจึงป่วยง่าย แม่จึงต้องหยุดงานบ่อย ๆ เพื่อดูแล-

ฉันเสมอ แต่เมื่อโตขึ้น แม่และพ่อต่างมีภาระงานที่เลี้ยงไม่ได้ อีกทั้งปัญหาในครอบครัวที่ทำให้ทั้งสองจำต้องแยกกันอยู่ เวลาที่ฉันล้มป่วยจึงต้องพึ่งพาตัวเองอย่างช่วยไม่ได้ แต่ไอดนยังมีศศิณดูแล และตอนนี้ฉันก็ยังอยู่กับเขา จะปล่อยให้เด็กตัวเล็ก ๆ ต่อสู้กับอาการป่วยลำพังได้อย่างไร ฉันทำไม่ลงหรอก แต่ฉันเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา ไม่มีพลังวิเศษอะไร และทำในสิ่งที่พอทำได้เท่านั้น

ฉันนึกถึงเพลงกล่อมเด็กที่แม่เคยร้องให้ฟัง แม้จะจำเนื้อร้องไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็พอนึกถ้อยคำและทำนองได้บ้าง

“ดาวดวงน้อย พรดาวพราว ลอยละล่อง

เจ้าพเนจร รอนแรม ถึงหนไหน...”

ท่อนต่อไปคืออะไรรนะ ฉันนึกไม่ออกเลย ทั้งที่เมื่อก่อนแม่ร้องให้ฟังออกจะบ่อยแต่ฉันกลับลืมเสียได้ ฉันร้องเพลงกล่อมไอดนเบา ๆ ไม่รู้ตัวว่าผล็อยหลับไป ตอนไหน ไม่รู้สึกตัวว่าใครคนหนึ่งห่มผ้าให้ฉัน เสียงเพลงกล่อมเด็กที่คุ้นเคยดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง ดึงเข้าไปในความฝันของฉัน ฉันเห็นตัวเองกับน้องสาวกำลังจะเข้านอนในฝันนั้น เธอมักขอให้ฉันลูบศีรษะเพราะฉันมีสัมผัสมือคล้ายแม่

‘เจ้า กล่อมหนูหน่อย’

‘เราจะขึ้นปอหกแล้วนะ ยังต้องให้เจ้ากล่อมนอนอีกเหรอ’

‘มือเจ้าเหมือนแม่นี่นา เวลาเจ้าลูบหัวเหมือนกับตอนที่แม่กล่อมหนูเลย’

เธอลุกจากที่นอนของตัวเองแล้วมานอนเตียงเดียวกับฉัน เธอคว่ำมือฉันไปจับขณะที่ฉันลูบฝ่ามือของเธอแผ่วเบา

ธวัชหทัย

'จิวก็เหมือนกัน เวลาจับดูฝ่ามือเธอ... เหมือนกับว่าแม่อยู่ตรงนี้ด้วยเลย' ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่าน้องสาวรู้เรื่องในบ้านมากแค่ไหน เธอคงเริ่มรู้สึกถึงบรรยากาศบางอย่าง เช่น สีหน้าเคร่งเครียดของแม่และพ่อ อารมณ์หงุดหงิดของผู้ใหญ่ซึ่งยากจะเข้าใจ หรือเวลาร่วมกันในครอบครัวที่ลดน้อยลง เหลือเพียงฉันกับน้องสองคน

'ไม่ว่าจะโดดเดี่ยวหรือเสียใจแค่ไหนก็ตาม ในวันที่ไม่เหลือใครแล้ว เมื่อถึงตอนนั้น มือของเราที่มีส่วนหนึ่งของพ่อและแม่ เราต้องใช้มือคู่นั้นปลอบตัวเอง ชูดึงตัวเองขึ้นมาให้ได้นะ...'

ฉันบอกน้องสาวเพียงคนเดียว ลูกศิษย์เธอและร้องเพลงกล่อมเหมือนที่แม่เคยทำ จนกระทั่งเธอเข้าสู่ห้วงนิทราในที่สุด

กว่าจะรู้ว่าตัวเองกำลังหลับฝัน ความฝันที่แสนเลือนรางและฉายเรื่องราวในอดีต ฉันได้กลิ่นใหม่ไกล ๆ เหมือนใครคนหนึ่งกำลังเผาอะไรสักอย่าง เสียงไฟซึ่งลุกกลามและกลืนกินวัตถุในกองเพลิง มันค่อย ๆ ทวีความร้อนขึ้น กลุ่มควันก่อตัวอย่างเชื่องช้าจนเกิดเขม่าควันโขมงใหญ่บดบังทัศนียภาพเดิมจนสิ้น จนความร้อนกลายเป็นความแห้งแล้ง แต่ไม่ว่าจะแห้งแล้งเพียงใด ไฟก็ยังปะทุลุกโชนอยู่ที่ใดสักแห่ง ขวນให้อึดอัดและร้อนรนจนอยู่ไม่สุขกราวกับปลาขาดน้ำและกำลังจะตาย

แสงสีขาวและกลิ่นยาคือสิ่งแรกที่ฉันรับรู้

ฉันยืนอยู่ที่เดิมในแผนกผู้ป่วยจิตเวชหญิง มองผู้ป่วยเดินไปมา บ้างนั่งดูโทรทัศน์ร่วมกัน บ้างนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ บ้างนั่งเงิบ ๆ และพูดพึมพำบางอย่าง ต่างคนต่างจมอยู่กับความคิดของตัวเอง เช่นเดียวกับฉัน แม้จะอยากหนีเพียงใด

สุดท้ายก็ลงเอยอยู่ที่นี้

แม้จะรู้ว่าสิ่งที่เห็นเป็นเพียงภาพในอดีต แต่ภาพนี้ก็เหมือนจริง... เหมือนกับทุกครั้งที่ผมจมลงไปในความทรงจำเลวร้ายเหล่านั้น

‘พี่เป็นพยาบาลชื่อพราวมุก ได้รับหน้าที่มาดูแลน้องกานต์นะคะ’ เสียงหนึ่งดังทำลายความเงียบ ฉันรู้สึกถึงแรงยวบข้างตัว เมื่อหันไปมองก็เห็นพยาบาลหญิงคนหนึ่ง ใบหน้าของเธอชมพูเข้มและเลือดนราง เธอไม่มีตา ไม่มีหู และจมูกมีเพียงริมฝีปากที่เหยียดยืมหักกว้างผิดปกติ ขณะที่ตัวฉันขยับเขยื้อนลุกหนีไปไหนไม่ได้ ทำได้เพียงหลับตาและยกขาขึ้นกอดเข่าตัวเองก่อนจะซบหน้าลงไป

ฉันไม่รู้ว่ตัวเองต้องหนีไปไหน เพราะไม่มีสถานที่อื่น หรือใครสักคนจะต้อนรับฉัน ที่นี่คือคุกอย่างสมบูรณ์แบบ ไร้ทางหนี บานหน้าต่างกันด้วยตารางเหล็ก ประตูกระจกหน้าต่างนั้นผู้ป่วยชายหญิงและเขตพักผ่อนส่วนกลาง

ฉันเคยคิดว่าการรักษาจะช่วยให้ดีขึ้น โดยเฉพาะการใช้ยาที่จะช่วยประคับประคองให้อาการทรงตัว ทว่าผลข้างเคียงที่ได้มาก็สาหัสเหลือแสน จะมีใครเข้าใจฉันได้นอกจากตัวเอง ไม่มีใครเข้าใจดีว่าความทุกข์จากโรคเหล่านี้เป็นอย่างไร อาการหูแว่วเป็นอย่างไร ความทุกข์ทรมานจากฝันร้ายเป็นแบบไหน สิ่งใดกำลังรอรอเราอยู่ในความฝัน อสุรกาย ภูตผีปีศาจ หรือความทรงจำที่ไม่อาจสลัดทิ้งราวกับผ้าเปื้อนสีน้ำมัน ไม่ว่าจะซักเท่าใด ผ้าผืนนั้นก็ไม้อาจกลับคืนสภาพเดิมได้อีก เช่นเดียวกับตัวฉัน

เมื่อไหร่จะได้ออกไปจากที่นี่เสียที ไปจากกรงขังและพันธนาการทั้งหมด ไปจากเนื้อหนังที่เหนียวรั้งวิญญาณเราไว้

ธวัชหทัย

ความเจ็บปวด ความทรมาน การกล้ำกลืนฝืนทน คือความรู้สึกที่ฉันจำ
ขึ้นใจ ความรู้สึกเหล่านี้ครอบงำและกักกินฉันตลอดเวลา ทำให้ต้องลงเอยอยู่ใน
สถานที่แห่งนี้

ฉันได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักไม่หยุด ไม่ว่าจะอุตุหุเท่าใด ไม่ว่าจะก่นด่า
หรือกรีดร้องแข่งกับเสียงนั้นอย่างไร มันก็ยังดังอยู่เรื่อย ๆ จนน่ารำคาญ

‘ถ้ากินยาสม่าเสมอจะหายได้นะคะ พอน้องกานต์หายแล้วจะได้
กลับบ้าน’ ฉันกลืนความรู้สึกคลื่นไส้พะอืดพะอมลงคอ ปล่อยให้คำพูดของเธอผ่านไป
ไปราวสายลม

บ้าน... ฉันอยากกลับบ้าน แต่บ้านคือสถานที่แบบไหนกัน ฉันนึกไม่ออก
อีกแล้ว

‘ถ้าออกไปจากที่นี่แล้วจะไปทำอะไรดี หนูอยากทำอะไร หรืออยากเป็น
อะไร กานต์บอกหมอได้ไหมคะ’

ฉันไม่รู้เรื่องนั้นหรอก

ความเจ็บคือคำตอบสุดท้ายที่ฉันตอบคุณหมอกลับไป

“นี่ถุงยาระ เดี่ยวพ่อไปเรียกรถก่อน พอดีไม่ได้ขับมาด้วย” พ่อยื่นถุงยาห่อ
ใหญ่ให้ฉันถือ

“ไม่เป็นไรค่ะ ออกไปพร้อมกันเลยก็ได้” ฉันตอบพลางมองหน้าพ่อ สีหน้า
ของพ่อดูเคร่งขรึม ทว่าแฝงความเหนียวล้าบางอย่างไว้ พ่อสบตาฉันและไม่พูด
อะไรอีก เขาถอนหายใจแล้วเดินนำออกไป วินาทีนั้น ฉันได้แต่ยืนนิ่ง แววดตาของพ่อ
บอกทุกสิ่งอย่าง พ่อคงเหนื่อยกับปัญหาต่าง ๆ และเหนื่อยกับฉันมากเหลือเกิน

กานต์ขอโทษนะคะพ่อ ขอโทษที่สร้างปัญหาให้พ่อเสมอ

‘ไม่เป็นไรหรอก มันจะไม่เป็นไร’ ฉันยิ้มให้กำลังใจตัวเองพลางเกาะแขนแรง ๆ ให้รู้สึกตัวและเดินตามพ่อไป

ความรู้สึกร้อนรนอึดอัดในอกราวไฟสุ่มจนหายใจไม่ทั่วปอด ราวกับในไม่ช้า ไฟจะลุกลามและแผดเผาตัวฉันให้หมดไหม้ไปในที่สุด

ในสภาวะใกล้ตื่นจากฝัน ฉันได้ยินเสียงร้องไห้อีกครั้ง ไม่ว่าจะตะโกนเรียกหรือเดินไปตามเสียงปริศนา เสียงนั้นก็ยิ่งไกลออกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงวัตถุหนึ่งแตกร้าวที่ทำให้ฉันสะดุ้งตื่นเต็มตาอีกครั้ง

๙

เผชิญหน้าความจริง

'เหตุการณ์ในฝันคืออดีตที่ไร้การปรุงแต่ง แม้ว่าจะจำหน้าตาของผู้คนที่
นั้นไม่ได้แล้ว แต่ความรู้สึกหลากหลายซึ่งท่วมทับของผู้เคยอยู่ในเหตุการณ์ได้ส่ง
มาถึงฉันชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน'

โดยเฉพาะแววตาของพ่อ

วันเวลาที่ผ่านไปทำให้ฉันรับรู้ว่าครอบครัวของเราเปลี่ยนไปมากเหลือเกิน
และบางทีอาจไม่มีวันกลับเป็นเหมือนเดิมได้อีก ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ น้องสาว หรือ
ตัวฉันเอง ทั้งความสัมพันธ์ที่ไม่ราบรื่นของครอบครัวที่แยกทางกันไปโดยไม่มี การ
ปรับความเข้าใจหรือแก้ไขสิ่งที่เคยเป็น และเพราะผลของความสัมพันธ์ที่ไม่ได้รับ
การเยียวยาในอดีตก็ส่งผลถึงปัจจุบัน อาจเป็นผลให้เส้นทางความสัมพันธ์ครั้งใหม่
ของพ่อแม่ไม่ราบรื่นด้วยดี ทำให้สมาชิกในบ้านมีความไม่สบายใจและอึดอัด
หลงเหลืออยู่ ความเสียตาย เสียใจ และโหยหาอดีตอยู่เสมออยู่ในใจฉันเสมอ
ฉันเพียงต้องการชีวิตเรียบง่ายอย่างที่เคยเป็น แม้ความสัมพันธ์ในครอบครัว

จะเปลี่ยนไป แม้จะต้องอดทนกล้ำกลืนความรู้สึกผิดพลาดและความซอกซำ้ทั้งหลาย แต่อย่างน้อยครอบครัวก็ยังเป็นครอบครัว ความอ่อนล้าที่ฉาบบนใบหน้าของพ่อแม่เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะเมื่อน้องสาวชวนทั้งสองกินขนมปังไส้ไข่กับแยมง่าย ๆ ที่เธอทำ รอยยิ้มที่ทั้งสองมีในเวลานั้นเป็นเรื่องจริง น่าเสียดยายที่ไม่มียากเหล่านั้นอีกแล้ว อดีตที่ตัวฉันปรารถนาให้คงอยู่เช่นนั้นอาจเป็นสิ่งที่พอกับแม่อยากฝังลืม

‘เรื่องบังเอิญอาจไม่มีจริง’ หลังจากเหตุการณ์เฝ้าไข้เด็กชายไอเดอนวันนั้นฉันก็คิดทบทวนประโยชน์ข้างต้นของศินครั้งแล้วครั้งเล่า รวมถึงเสียงเพลงกล่อมเด็กที่คุ้นเคย การใช้ชีวิตในแดนฝันร่วมกับเด็กสี่คนและสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์อย่างศินทำให้เกิดความคุ้นเคยและผูกพันบางอย่าง รวบรวมว่าตัวเองเริ่มเห็นร่องรอยช่องว่างที่หายไป การรับรู้เหตุการณ์ในอดีตจากธาตุทั้งสามเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่อาการหูแว่ว ภาพหลอน หรือการคิดไปเอง

หากนี่คือสิ่งที่ตัวตนเหล่านี้ในแดนฝันต้องการสื่อ แสดงว่าความทรงจำของฉันอาจมีความเกี่ยวข้องกับประการกับเด็กที่ชื่อ อาชา ที่หายไปไม่ผิดแน่ แต่เกี่ยวข้องกับอะไรละ บาดแผลในอดีตของฉันเกี่ยวข้องกับเธอ

“ไม่เห็นจะเข้าใจเลย” ฉันถอนหายใจแล้วลูบหน้าตัวเองแรง ๆ

นี่คือการเติมพันธชีวิตตัวเองกับเรื่องที่ยากจะหยั่งรู้หรือเปล่า หากว่าเด็ก ๆ ทั้งสี่คนแสดงคำใบ้เหล่านี้ให้ฉัน หมายความว่า จะต้องเหลือเด็กคนสุดท้ายซึ่งคือเด็กชายอลัน ตัวแทนของธาตุดิน ฉันจดบันทึกข้อมูลทั้งหมดลงในกระดาษ ย้อนดูข้อมูลเก่า ๆ ที่เคยเขียนไว้ พยายามประมวลผลข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมดจนอาการ

ธวัชหทัย

คลื่นได้ตีขึ้นมา เพราะไม่คิดว่าข้อความที่ได้รับจากเด็กทั้งสามคนจะเป็นผลที่ยาก
จะลืม

ฉันหลับตาพลงมมือระหว่างอก ระวังความรู้สึกหวาดกลัวบางอย่างใน
ใจ หัวใจของฉันเต้นแรง มือของฉันสั่นเทา ฉันรู้ว่าร่างกายไม่เคยโกหก คำใบ้
สุดท้ายคืออะไร สิ่งใดกำลังรอฉันอยู่ข้างหน้าบ้าง เมื่อถึงเวลานั้นฉันจะยังบอก
ตัวเองว่า *ไม่เป็นไร ได้อีกไหม*

‘ได้โปรด’ ฉันภาวนากับตัวเอง

‘ขออย่าได้มีความทรงจำของเช้าวันนั้นเลย’

“พี่กานต์ เล่นกัน ๆ”

เอลิเซย์กระตุกขาทางเกงฉันให้นั่งข้างเธอ เด็กหญิงผมหยักศกพยายาม
วางบล็อกไม้หลากสีสูงขึ้นไปเป็นชั้นหลังจากที่เห็นฉันต่อบล็อกไม้เมื่อวันก่อน
จนกลายเป็นว่าเด็กทุกคนอยากทำให้ได้แบบนี้บ้าง แม้แต่ไอเดนผู้โปรดปรานการ
เล่นลูกบอลเป็นชีวิตจิตใจก็ยังละมือจากของเล่นชั้นโปรดมาเล่นบล็อกไม้ด้วย

“นี่!” หลังจากที่ได้เด็กชายไอเดนแก้มสูงวางบล็อกสีเหลี่ยมต่อจากเด็กชายอ
ลันเอียงจากองศาเดิม ทำให้บล็อกไม้สูงเท่าเด็กหญิงอาไปเอียงตกพื้น ทำเอา
ทุกคนสะดุ้ง อลัน เอลิเซย์ และอาไปทำหน้าที่เหวออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันไปมอง
ไอเดนเป็นสายตาเดียว

“ไอเดนคะ” ฉันเรียกชื่อเด็กชายผมสีน้ำตาลแดงแล้วเดินไปหาเขา ไอเดน
ก้มหยิบบล็อกไม้สีเหลืองสองชิ้นขึ้นมาดู “เวลาเราเล่นของเล่นกับทุกคน เราจะไม่
แก้มเพื่อน ๆ แบบนี้นะคะ” ฉันหยุดพูด มองปฏิกิริยาของเด็กชาย “หนูดูสิ...”

ฉันซืบล็อกไม้ที่หล่นกระจัดกระจายบนพื้น ก่อนกวาดสายตามองเด็กทั้งสามคนซึ่งรวบบล็อกไม้มาทำอรวมกันใหม่ “ทุกคนตั้งใจต่อบล็อกไม้ที่หนูทำหล่นหมดเลย อย่างนี้ไม่น่ารักนะคะ คราวหน้าไม่ทำแบบนี้อีกนะ” ฉันทำเสียงเข้มจนไอเดนก้มหน้า เขาเบะปากเล็กน้อย

“เวลาแบบนี้ไอเดนต้องทำยังไงคะ จำได้หรือเปล่า” เด็กชายผมบางสีน้ำตาลแดงพยักหน้าหงึก ๆ เขาเดินเข้าไปใกล้เด็กทั้งสามคนแล้วพูดเสียงดังฟังชัด

“ขอโทษค่ะ”

เมื่อแก้ไขสถานการณ์แล้ว ทุกคนก็กลับไปเล่นต่อคอนโดบล็อกไม้อีกครั้ง ฉันมองพวกเขาเล่นกันอย่างสนุกสนาน ก่อนที่ศินจะเรียกทุกคนไปเข้าแถวล้างมือเพื่อเตรียมกินมื้อเที่ยง เด็ก ๆ ช่วยกันเก็บของเล่นและเดินไปต่อแถว ฉันหันไปมองอลันหยิบบล็อกไม้สีน้ำเงินลงกล่อง เขาไม่สบตาฉัน แต่ริ้ววางของที่ถืออยู่แล้ววิ่งไปต่อแถวเป็นคนสุดท้าย

“คุณศินคะ กานต์คิดว่า... ตัวเองน่าจะเข้าไปใกล้เรื่องที่คุณศินขอให้กานต์ช่วยแล้วค่ะ” ฉันตัดสินใจเปิดประเด็นหลังจากเด็ก ๆ นอนกลางวัน ศินซึ่งกำลังพับผ้ากันเปื้อนอยู่ก็ชะงัก เขาวางมือจากงานแล้วตั้งใจฟังในสิ่งที่ฉันจะพูดต่อ

“จริงหรือ กานต์เล่าให้ฉันฟังได้หรือเปล่า”

“กานต์ไม่รู้ว่าคุณตัวเองเข้าใจถูกต้องหรือเปล่า แต่เหมือนกับว่าสิ่งที่กานต์เคยเจอมา... อาจเกี่ยวข้องกับอาซ่า หรือเสียงร้องไห้ที่เคยเล่าให้ฟังนะคะ” ศินหลบตาลง เขาแม้ริมฝีปากกราวกับคิดอะไรบางอย่างเมื่อฉันพูดจบ เขาขยับปากเหมือนจะพูดแต่ก็เงียบไปเพราะยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม

“แต่กานต์ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ที่นี่ กานต์เป็นคนธรรมดา ไม่มีพลังวิเศษอะไร ทำไมถึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับพลังงานยิ่งใหญ่แบบนั้น” ฉันทพูดขณะมองท่าทางของอีกฝ่าย เขาลุกจากเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามมานั่งข้างฉัน

“กานต์ เธอรู้จักทฤษฎีผีเสื้อขยับปีกหรือเปล่า” เขาถาม ทอดสายตาดอกไปนอกหน้าต่าง แสงแดดอ่อน ๆ ส่องลงพื้นหญ้าเป็นประกายแวววาว ผีเสื้อสีน้ำเงินตัวหนึ่งบินมาเกาะที่ขอบหน้าต่างราวกับใครสักคนงใจปล่อยมันออกมา มันขยับปีกเอื่อย ๆ แต่ไม่บินจากไป ปีกของผีเสื้อสีน้ำเงินตัวนั้นราววามสับสนผสมเป็นผีเสื้อที่หาไม่ได้ในโลกของเรา

“กานต์เคยได้ยินคะ” ฉันทตอบ

“ใครจะคิดว่า แค่ผีเสื้อขยับปีก จะมีสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นหลังจากนั้น ทั้งสิ่งที่เรารู้ และสิ่งที่ยากเกินความเข้าใจของเราละ กานต์คิดอย่างไร” เขาหันกลับมามองฉันแล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน

“กานต์ไม่คิดว่าตัวเองสำคัญขนาดนั้นคะ หมายถึงว่า... กานต์อาจจะเป็นแค่ฝุ่นเล็ก ๆ ในจักรวาลอะไรอย่างนั้น...” ฉันทหยุดหายใจครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ

“กานต์เคยคิด และคิดอยู่ตลอดเวลาว่า... ว่าบางทีถ้าตัวเองหายไป โลกก็ยังหมุนไปเหมือนเดิม เหมือนที่ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ยังอยู่บนฟ้า ผู้คนยังใช้ชีวิตตามปกติ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป ยิ่งต้องหาอาชีพให้เจาก็ยิ่งยากจะเข้าใจว่าทำไมต้องเป็นกานต์”

ฉันนึกถึงดวงตาของยูงัยซ์ตัวนั้นในวันลอยโคมกระดาษ ตอนนั้นฉันรู้สึก ว่าตัวเองตัวเล็กนัก เล็กเกินไป และโลกของเรา จักรวาลของเราก็กว้างใหญ่เหลือเกิน ใหญ่จนไม่อาจประเมินค่าได้ และเมื่อจักรวาลยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น

ตัวฉันจะมีคุณค่าเท่าใดกัน ฉันมีความสลักสำคัญเพียงใดต่อจักรวาลดวงนี้กัน แม้ว่าวันหนึ่งฉันจะหายไป จักรวาลก็คงไม่หยุดรอ ไม่เศร้าโศกเสียใจต่อการจากไปของฉัน

ฉันมองผีเสื้อตัวนั้น เมื่อมันขยับปีกอีกครั้ง แสงแดดก็หายไป ไฟเริ่มมีดครีမ် ลมพัดแรงจนร่างของผีเสื้อตัวนั้นสลายเป็นละอองสีฟ้า ไปไม่ที่ร่วงลงพื้นปลิวไปตามลม กิ่งไม้ไหวเอน

“กานต์ดูสิ แคผีเสื้อขยับปีกเอง แสงแดดก็หายไปแล้ว เหลือแต่ความมืดครีမ်...” ศศินลูบศีรษะฉันอย่างอ่อนโยน ครูหนึ่งฉันรู้สึกว่าคุณเคยกับสัมผัสของเขา เหมือนเวลาที่แม่ลูบหัวกล่อมนอน เหมือนเวลาที่พ่อจูงมือฉันข้ามถนนมือซึ่งผ่านเรื่องราวมากมายกำลังปลดปล่อยฉันว่าทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี

“มันยากที่จะเปลี่ยนความคิดความเชื่อในเวลาสั้น ๆ แต่ว่า... ฉันอยากให้คุณลองมองอีกมุมหนึ่งว่าบางทีการที่เรามีชีวิตคือสิ่งที่จักรวาลตั้งใจสร้างเธอขึ้นมาอย่างดี คุณค่าของเธอไม่ได้ขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานของสังคมมนุษย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำพูดของผู้คน หรือแม้แต่ตัวฉันเองที่พูดกับเธออยู่ แต่คุณค่านั้นทรงพลังด้วยตัวเองในจิตวิญญาณเธอ นับตั้งแต่ตอนที่เธออยู่ในท้องของคุณแม่จนกระทั่งคลอดออกมาและเติบโตถึงวันนี้” ศศินระบายยิ้มแล้วพูดต่อ

“ทุกสิ่งเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวและเป็นเหตุเป็นผลเสมอตราบที่กฎธรรมชาติยังไม่สิ้นสุด เธอมีคุณค่าและสำคัญมากพอกับจักรวาล เช่นเดียวกับที่จักรวาลมีคุณค่าและสำคัญมากพอกับเธอ”

“กานต์... เธอรู้ไหมว่าเราทุกคนมีชีวิตอยู่ในจักรวาล ในชีวิต และลมหายใจอันไร้ที่สิ้นสุด และจักรวาลนั้นก็อยู่ในตัวเธอเช่นกัน ดังนั้นฉันจึงไม่อยากจะ

ธวัชหทัย

เธอประเมินค่าตัวเองแบบนั้นเลย ว่าอย่างไรดี... ไม่คิดว่าตัวเองจะพูดเยาะแบบนี้เลย” ฉันได้ยินคนหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะพูดต่อ จะว่าไปก็น่าจะเป็นครั้งแรกที่ได้ฟังเขาพูดยาวอย่างนี้เหมือนกัน

“ถ้าเธอกลัวว่าตัวเองไม่มีคุณค่า กลัวว่าจะประเมินความสามารถตัวเองต่ำเกินไป เธอสังเกตเด็ก ๆ สิ ตอนที่อาไปพูดสองคำ ตอนที่ไอเดนตีมน้ำจากแก้วได้ ตอนที่เอลิเซย์เข้าห้องน้ำเองได้ เธอรู้สึกยังไง”

“อืม... กานต์ดีใจมากค่ะ ดีใจที่เห็นเด็ก ๆ ทำได้ มีพัฒนาการดี แล้วก็ภูมิใจในตัวทุกคนมาก ๆ” ฉันตอบ ภาพเมื่อครั้งฝึกงานลอยเข้ามาในหัว ฉันไม่เคยลืมรอยยิ้มและความสำเร็จของเด็กทุกคนที่โรงเรียนแห่งนั้น

“นั่นละ ถ้าเธอไม่มั่นใจละก็ ลองเริ่มจากความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อนก็ได้ จริงอยู่ว่าสิ่งเหล่านี้อาจเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่สิ่งละพันอันน้อยเหล่านี้ก็สำคัญเหมือนกัน และฉันภูมิใจในตัวเธอนะ”

คำพูดของเขาเปรียบเสมือนอุ้มกอดอบอุ่น ฉันอยากรู้ว่าเขาผ่านอะไรมาบ้าง ทำไมถึงมองโลกได้ลุ่มลึกเช่นนั้น ฉันสบตาเขาแล้วพูดขอบคุณจากใจ นี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกับสิ่งมีชีวิตอื่นในความจริง ๆ ดูเหมือนว่าศินจะอ่านความคิดฉันออก เขายิ้ม ทว่าดวงตาสีน้ำทะเลคู่นั้นฉายแววความเจ็บปวดที่บีบคั้นหัวใจฉันตามไปด้วย

“ฉันเคยมีชีวิตในโลกของเธอเมื่อนานมาแล้ว นานมาก ๆ ... แต่ฉันก็ยังจำได้ชัดเจนถึงขณะนี้ ฉันไม่ใช่มนุษย์เหมือนที่เธอเห็น แต่เป็นเสือด่า... เสือด่าที่เกิดจากความผิดปกติของเม็ดสีซึ่งเป็นสัตว์ที่ไม่ได้พบโดยปกติเหมือนเสือด่าทั่วไป เรามีอัตราการรอดชีวิตต่ำกว่าสัตว์นักล่าเพราะไม่อาจเข้าร่วมฝูงได้” เขาเล่าเรื่องราวของ

ตัวเองราวกับเปล่านิทาน บรรยากาศครอบครัวกลายเป็นฝันป่า ท้องฟ้ามืดมิดอย่างคืนเดือนดับ เสียงนกแสกร้องแว่วมาตามสายลม ฉันได้ยินเสียงร้องของเสื้อตัวหนึ่ง ลูกเสื้อดำตัวเล็กร้องหาน้ำนมแม่ มันนอนขดตัวอย่างเดียวตาย ฉันหันไปมองคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เพราะรู้ว่ามันเป็นเขา

“การเติบโตและเอาชีวิตรอดเป็นเรื่องยาก แต่ฉันก็ไม่ยอมแพ้ ขอแค่มีอะไรพออ้อมท้อง มีที่ซุกหัวนอนที่ปลอดภัย ฉันก็ไม่ต้องการอะไรอีก” ศศิรินทร์พูด

“ฉันเคยคิดแบบนั้น... คิดว่าเสื้อดำอย่างเรามีชะตาชีวิตโดดเดี่ยว แต่วันหนึ่งฉันก็ได้พบคู่ของฉัน” เขายิ้มขณะเล่าความหลัง ภาพเสื้อดำตัวน้อยค่อย ๆ เติบโตใหญ่ มันผจญภัยไปทั่วฝันป่า ฉันได้เห็นโลกในแบบที่ศศิรินทร์เห็น สัมผัสวิถีชีวิตของเสื้อดำ และการเปลี่ยนแปลงของเขา

“ฉันอ้อมท้องลูกของเขา... และไม่เคยลืมความรู้สึกที่มีสิ่งมีชีวิตกำลังเติบโตอยู่ในท้องของตัวเอง ทั้งที่ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นแม่ เพราะฉันจำไม่ได้ว่าแม่ของฉันเป็นยังไง มีหน้าตาแบบไหน สิ่งเดียวที่จำได้คือเสียงแม่เรียกชื่อ ศศิรินทร์ ทั้งที่เป็นคืนเดือนดับแท้ ๆ มันมีมิติเหมือนสีผิวของฉัน แต่แม่กลับตั้งชื่อฉันว่า พระจันทร์”

“แม่เคยบอกว่าจะกลับมา และฉันก็รอ แต่แม่ไม่เคยกลับมาอีก... จริงอยู่ว่าสิ่งมีชีวิตเพศเมียมีสัญชาตญาณความเป็นแม่ แต่ฉันกลับไม่มั่นใจว่าตัวเองจะทำหน้าที่นั้นได้ดีหรือเปล่า พอฉันคลอดพวกเขาออกมา ฉันก็รู้เพียงว่าจะทำทุกอย่างให้ลูกของตัวเองอ้อมท้องและปลอดภัย”

ฉันมองแม่เสื้อดำเสียใจให้ลูกเสื้อทั้งสามตัว ดวงตาของเสื้อดำตัวนั้นเปี่ยมด้วยความรัก แต่ไม่นานภาพก็เริ่มพร่ามัว บรรยากาศเย็นเยือกอย่างรวดเร็ว

“ความสุขคือช่วงเวลาแสนสั้น เสือดำตัวหนึ่งที่อยู่ลำพังมานานจนมีครอบครัว ได้รู้ว่าความสุขที่สุดของตัวเองคือการมีครอบครัว มีลูกเสือบสลายพันธุ์ให้ป่าของเราต่อไป แต่ฉันกลับไม่อาจเห็นพวกเขาเติบโตและแยกจากไปมีชีวิตของตัวเอง” เสียงคำรามของเสือด้าร้องลั่นแข่งกับสายฝนและเสียงฟ้าร้อง เสียงที่เจือความเจ็บปวดสุดซึ่งเกินจะพรรณนา ที่โพรงนอนไร่ร้างของลูกเสือกทั้งสาม แต่ปรากฏคราบเลือดซึ่งไหลไปกับหยดฝน

“ตรวจดูที่มนุษย์ยังไผ่หาพลังอำนาจในทางที่ไม่ถูกต้อง จะต้องมียังมีชีวิตสังเวจร่างให้พวกเขาเสมอ เสือเป็นหนึ่งในสัตว์ที่มนุษย์อยากได้ เขาจะตีค่าราคาทุกส่วนในร่างกาย ไม่ว่าจะจับเป็นหรือตาย”

ฉันมองภาพชายร่างใหญ่หลายคนล้อมเสือดำนั่น พวกเขามีอาวุธครบมือ แต่เสือดำนั่นก็ไม่ได้หวาดกลัวแต่อย่างใด ดวงตาของมันแข็งกร้าว หัวใจของมันร้องถึงลูกน้อยอยู่ทุกขณะด้วยความทรमान หัวใจซึ่งกันด่าสาปแช่งโชคชะตา หัวใจซึ่งชิงชังและเคียดแค้นมนุษย์จนมีตบอด

“ฉันไม่เคยเห็นลูกอีก... พวกมนุษย์จับฉัน ชังฉัน ทรमानฉัน ทำให้ฉันเชื่องแต่ฉันไม่มีวันเชื่อง” เงาซึ่งพาดบนผืนผ้ากระโจมปรากฏร่างมนุษย์ใช้แซ่พาดไปที่เสือดำน้อยอย่างแรง เสือดำนั่นร้อง ฉันรู้ดีว่ามันไม่ได้ร้องด้วยความเจ็บปวดจากแผลที่มนุษย์คนนั้นทำ แต่เจ็บปวดที่สูญเสียทุกสิ่งที่มีมันเคยมี

ก่อนที่เสือดำนั่นจะสิ้นลม หัวใจดวงนั้นรำพึงรำพันถึงลูกเสือกทั้งสาม มันจะไม่ยอมแพ้เพียงเท่านั้น แม้มันจะหมดลมหายใจ แต่มนุษย์ต้องได้รับในสิ่งที่พวกเขากระทำกับลูกของมัน แล้วจิตวิญญาณของเสือด่าก็จมสู่ความมืดมิด

“พลังอำนาจ อาถรรพ์ คำสาป ฉันทกลายเป็นหนึ่งในสิ่งที่มีมนุษย์บางประเภทปรารถนาจะครอบครอง เพื่อเสริมบารมี แต่ฉันไม่มีวันก้มหัวให้พวกเขา ฉันตัดสินใจทำในสิ่งที่คิดว่าควรทำ หากพวกเขาพรากความสุขของฉันไป ฉันก็จะทำเช่นนั้น” ฉันสูดกลิ่นควันไหม้จนแสบคอ ได้ยินเสียงร้องของกลุ่มคน กลุ่มนกแตกรังเมื่อได้ยินเสียงดินปืน เกิดความอลหม่านซลมนุ่ไม่หยุดหย่อน ก่อนที่มานหมอกจะปกคลุมทุกสิ่ง

“มนุษย์หวาดกลัวฉัน สิ่งที่เรียกว่า คำสาป/เสียดำ ซึ่งไม่มีอำนาจใดจะหยุดยั้งความโกรธเกลียดของฉันได้ ฉันดื่มกินความหวาดกลัวและเสียงกรี๊ดร้อง อ่อนวอนขอความเมตตาของพวกเขา ฉันมีชีวิตด้วยการนั้น เมื่อถลาลึกลงไปเรื่อย ๆ ฉันก็ยังโกรธ ฉันเกลียด ฉันชิงชังโชคชะตาเหลือเกิน”

ภาพซากปรักหักพังและร่างไร้ชีวิตของมนุษย์คือสิ่งที่ฉันเห็นเมื่อหมอกควันเลือนหาย วิญญาณเสียดำตัวนั้นยื่นมองสิ่งที่เกิดขึ้น มองฝันป่าที่มันรักและหวงแหน สถานที่ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นบ้านของมันช่างเขียวชอุ่มและอุดมสมบูรณ์ บัดนี้เสียหายและมอดไหม้เป็นถ้ำรูลึ ไม่ว่าเสียดำตัวนี้จะเยื้องย่างไปที่ใด ดอกไม้ที่ผลิบานก็ร่วงโรยและแห้งเหี่ยว ต้นไม้ตายยืนต้น ไร่ไฉ้วของสิ่งมีชีวิต แม้กระทั่งจิตวิญญาณแห่งป่าเขาก็จากไปเพราะไม่อาจรักษาเหยี่ยวคำสาปร้ายที่เกิดขึ้นได้

ท่ามกลางความพิเนาศ วิญญาณเสียดำได้ยินเสียงร้องของกา เมื่อหันไปก็พบนกสีด้าทะมึนตัวเื่องเกาะอยู่ที่กิ่งต้นไม้ นกกาตัวนี้มีสามขาไม่เหมือนนกกาทั่วไปที่มันเคยเห็น ดวงตาสีขาวขุ่นจับจ้องเสียดำไม่วางสายตาอย่างไร้ความเกร็งเกรง ก่อนที่ตัวตั้งต้นไม้จะปรากฏเงาของนกกาจับไม้ถั่ว พวกมันไม่ขยับแต่อย่างใด ดวงตาสีแดงเรืองรองในความมืดราวกับรอคำสั่งจากกาที่ตัวใหญ่ที่สุด

“ข้าจะพาเสือดาวน์นี้กลับไปเอง พวกเจ้าอยู่เฉย ๆ เกิด” ขณะที่นางพยัคฆ์ตัวนั้นแสดงอาการไม่พอใจ กาดัวใหญ่ก็สั่งบริวารที่เหลือแล้วจึงร่อนลงจากกิ่งไม้เปลี่ยนร่างเป็นหญิงชรา ความชรานั้นไม่อาจจกขวยพละกำลังและท่วงท่าสง่างามอ่อนช้อยไปได้ นางเดินมาหยุดอยู่หน้าเสือดาวน์นั้น แล้วยื่นมือไปข้างหน้าซ้ำ ๆ

“เสือดาวน์ เวลามาของเจ้าสิ้นสุดลงแล้ว เจ้าเดินทางมานานและสมควรแก่เวลาหยุดพัก กลับไปกับข้าเถิด” หญิงชราลูบหัวเสือดาวน์นั้นราวกับมันเป็นแมวยักษ์เชื้อ ๆ ตัวหนึ่ง มันรีบตัวดุ้งง่าใส่เธอเต็มแรง หญิงชราใช้มือรับอุ้งเท้าข้างนั้นรับคำสาปจนมือของเธอกลายเป็นรอยไหม้ เธอกระซกอุ้งเท้าของเสือดาวน์ขึ้นจนร่างขนาดใหญ่ลอยหวิว ก่อนจะใช้มือที่มีรอยไหม้ปิดผ่านร่างของเสือดาวน์นั้นให้มีขนาดเล็กลงเท่าแมวทั่วไป หญิงชราลูบศีรษะของเสือดาวน์ซึ่งสิ้นฤทธิ์ในอ้อมแขนแล้วพูดกับมัน ดวงตาสีขาวนูนมองลึกลงไปถึงอดีตและอนาคตของสัตว์หน้าขนตัวนี้

“เจ็บปวดมากเลยใช่หรือไม่ เช่นนั้นข้าจะดูแลรักษาเจ้าเอง ที่เหลือต่อจากนี้ก็ขึ้นอยู่กับเจ้าแล้ว *ศศิณี*”

หญิงชราเงยหน้ามองฝูงนกที่เกาะอยู่บนกิ่งแล้วส่งสัญญาณบางอย่างแล้วหันหลังกลับไป นางเดินหายเข้าไปในหมอกสีเทา ก่อนหมอกนั้นจะพัดเอาทัศนียภาพของอดีตไปจนสิ้นกลับสู่สภาพเดิม

ฉันหันไปมองศศิณี เขามองฉัน ความห่วงใยท่วมท้นในดวงตามนุษย์คู่นั้น “ฉันอยู่กับท่านยายสามตั้งแต่นั้น ทำงานให้เบื้องบนเพื่อขอใช้ในสิ่งที่เคยทำไว้ก่อนจะย้ายมาเป็นผู้ดูแล ไม่ว่าจะต้องการหรือไม่ ฉันก็รู้ว่าตัวเองไม่มีโอกาสกลับไปมีชีวิตเหมือนเธอได้อีก” เขาพูด ประกายแววตาคู่นั้นหม่นแสงลง

“เพราะฉะนั้นฉันจึงอยากเป็นกำลังใจให้เธอ ช่วยให้เธอกลับบ้านปลอดภัย และมีชีวิตที่ดี ได้สัมผัสทั้งความสุขและความทุกข์ของตัวเอง รับรู้ถึงลมหายใจของสิ่งที่หลับไหลอยู่ในธรรมชาติ รับรู้ถึงเนื้อดินที่จักรวาลสรรค์สร้างขึ้นเป็นตัวเธอ รินมรดกน้ำให้ไหลเวียนและหล่อเลี้ยงในตัวเธอ มอบลมหายใจให้เธอ จุดดวงไฟอันอบอุ่นในหัวใจและดวงตาของเธอ มอบจิตวิญญาณบริสุทธิ์ให้เธอนี้คือสิ่งที่จักรวาลมอบให้เรา และจะเป็นเช่นนั้นตราบจนถึงกาลสิ้นสุด” น้ำเสียงนุ่มนวลของเขาอ่อนโยน ศีรษะกอดฉันและลูบศีรษะเหมือนที่พ่อกับแม่เคยทำเมื่อนานมาแล้ว

“ฉันจะไม่ละทิ้งเธอ เพราะอย่างนั้น... อย่าเพิ่งยอมแพ้ะกานต์”

ทว่าความทรงจำสุดท้ายก็ไม่ปรากฏให้เห็นเสียที ศีรษะยังคงยกถามไถ่ฉันอยู่เสมอ ฉันไม่รู้ว่เพราะเหตุใด เหมือนเหตุการณ์จะดำเนินต่อไปจนฉันรู้สึกว่านี้คือความผิดปกติ

ฉันไม่รู้ว่อดีตที่รอให้ฉันก้าวเข้าไปคืออะไร และไม่กล้าแม้แต่จะจินตนาการถึงความน่ากลัวไปล่วงหน้า แต่สิ่งที่ฉันรู้นับตั้งแต่วันที่ช่วยศีลินดูแลเด็กทุกคนคือเด็กชายอลันเป็นคนเดียวที่ไม่กล้าเล่นกับฉันเหมือนเด็กคนอื่นที่ค่อย ๆ เปิดใจให้ฉัน ซึ่งเรื่องแบบนี้จำเป็นต้องใช้เวลา แต่เวลาของฉันมีจำกัด ไม่ว่าจะสร้างปฏิสัมพันธ์กับอลันอย่างไร เด็กชายก็จะค้นหาแต่ผู้ดูแลเพียงคนเดียวของเขาเท่านั้น

บ่ายวันหนึ่งที่ฟ้ามีดครึ้มผิดปกติ ศีรษะแกหุนมือที่ทำจากผ้าโดยเย็บเป็นสัตว์แต่ละชนิดแกให้เด็กทุกคนเล่น อาไปเลือกแมว ไอเดนเลือกสิงโต เอลิเซย์

ธวัชหทัย

เลือกกระต่าย และอลันเลือกไก่ ส่วนฉันและศินหนีบแพะกับม้าไปคนละตัว
วิธีการเล่นหุ่นมือสำหรับเด็กก็ไม่ได้ยากอย่างที่คิด เพียงแค่มือข้างที่สวมหุ่นสัตว์ตัว
นั้นอยู่ไปมา สามารถเดินไปทักทายเพื่อน ๆ ได้ตามจังหวะเพลงประกอบที่เปิด

เด็กหญิงเอลิเซย์หัวเราะเมื่อเห็นเด็กชายไอเดนเดินไถนโยง ๆ เขาสะบัดมือ
แรงจนหุ่นผ้าปลิวไปตกอีกฟากของห้อง ฝ่ายอาไปจับมือศินเดินโอบหุ่นแมวน้อย
ในมืออย่างไม่รีบร้อน มีจังหวะที่ย่ำเท้าไปมากับที่เพราะชอบใจบ้าง ส่วนอลันเดิน
ตามหลังศินเหมือนลูกเบ็ด เขามองไปรอบห้อง ไม่สนใจสิ่งที่อยู่ในมือ

เมื่อเพลงเร่งจังหวะเร็วขึ้นเรื่อย ๆ ไอเดนเดินไปหยิบหุ่นสิงโตที่ตกพื้น
มาสวม เด็กชายเดินเข้าไปหาอลันแล้วชวนอีกฝ่ายเล่น กลายเป็นว่าทั้งสองกึ่งเดิน
กึ่งวิ่งจนศินต้องกำชับว่าระวังล้ม ระวังที่อลันกำลังวิ่งหนีเด็กชายธาตุไฟ เขาวิ่ง
มาชนฉันจนเซถลาไปข้างหลัง

“น้องอลัน เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ฉันถามทันทีที่ตั้งหลักได้ อลันยืนนิ่ง
ขณะมองหน้าฉันก่อนจะเ้ม้มปาก ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบเมื่อเสียงเพลงหยุดลง
จู่ ๆ อลันก็แผดเสียงร้องไห้จนทุกคนตกใจ ศินรีบอุ้มอาไปแล้วรีบเข้ามาหา เขาลูบ
หลังปลอบเด็กน้อยที่กำลังเสียขวัญ

“ไม่เป็นไรนะจะอลัน เจ็บตรงไหนหรือเปล่า ขอศินดูหน่อยนะ”

ตอนที่กำลังจะก้าวเข้าไปช่วยดูอาการ ฉันก็รู้สึกเหมือนว่าแผ่นดินกำลัง
ขยับเขยื้อนจนทรงตัวไม่อยู่ แต่กลับไม่มีใครรับรู้ถึงแรงสั่นสะเทือนนั้น มันทวีความ
รุนแรงจนต้องยกมือปิดปากกระบังอาการคลื่นไส้ เวียนศีรษะ ก่อนทุกอย่างจะดับลง
ราวกับมีมือปริศนามาบังคับดวงตาของฉัน

กลิ่นไอดิน ละอองฝนที่โปรยเข้ามาโดนใบหน้า และความชื้นของอากาศเรียกสติฉันให้กลับคืนซ้า ๆ ฉันกะพริบตาตั้งสติ หันซ้ายแลขวา ได้ยินเสียงออกรถโดยสารและผู้คนที่ทยอยลงจากรถ ก่อนจะถูกตามพวกเขาไปด้วย เมื่อจ่ายเงินและก้าวขึ้นฟุตบาท บรรยากาศโดยรอบก็เปลี่ยนไป เป็นเวลาเช้าตรู่ที่ดวงจันทร์ยังอยู่บนฟากฟ้า ถนนหนทางมีหมอกหนาและเจียบสังัดหลังจากที่รถโดยสารคันนั้นหายไ้ ไม่มีเสียงพูดคุย ไม่มีเค้าของสิ่งมีชีวิตแต่อย่างใด

ฉันมองไปรอบ ๆ ก่อนจะก้มมองตัวเอง ชุदनักเรียนกัลดบายี่ชื่อถูกต้องตามกฎโรงเรียนแสดงให้เห็นว่าขณะนี้คืออดีต นี่ไม่ใช่ความจริง ฉันกลับเข้ามาในอดีตตัวเองอีกครั้ง หัวใจของฉันเต้นซ้าลง แผลวลง เมื่อรู้ว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร

“ไม่จริง... ไม่... ไม่ใช่”

ไม่จริง... ต้องไม่ใช่แบบนี้สิ

ฉันกำมือแน่น พึมพำซ้า ๆ เหมือนคนสิ้นสติ ฉันรู้เพียงว่าต้องหนี ต้องซ่อน ต้องไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ฉันทิ้งกระเป๋านักเรียนแล้วออกแรงวิ่งไปซ้า่งหน้าสุดชีวิต ลมหายใจของฉันถี่กระชั้น ลำคอตีบตันแห้งผาก ทั้งที่ฝนเม็ดเล็กกำลังโปรยปราย แต่ตัวฉันกลับมีเหงื่อไหลตามกรอบหน้า และไม่ว่าจะวิ่งไปไกลเพียงใดก็คล้ายจะวนกลับมาที่เดิม ฉันไม่รู้ว่าใบหน้าของตัวเองเป็นเนื้อหรือน้ำตา สิ่งที่ภาวนามาตลอดเป็นจริงแล้ว ฉันกำลังจะเผชิญหน้ากับมันในอีกไม่ซ้า และไม่มีหนทางใดที่ฉันจะหลุดรอดจากเงื้อมมือมันได้ ฉันรู้แก่ใจดี ฉันรู้ว่าไม่มีใครช่วยฉันได้แม้สักคนเดียว ไม่แม้แต่ฉัน ครอบครัว หรือศติน

เช้าวันนั้นคือวันที่เยือกเย็นและโหดร้ายที่สุดสำหรับมนุษย์คนหนึ่ง แต่สิ่งที่ฉันทำได้ในตอนนั้นคือการหนี และหวังเพียงน้อยนิดว่าทวยเทพแห่งอดีตกาล จะเมตตาฉันบ้าง

หัวใจของฉันร่วงลงไปที่ตาตุ่ม ดวงตาของฉันเบิกโพลง เมื่อได้ยินเสียงกระพรวนแว่วมาตามสายลม เสียงกระพรวนซึ่งสะกดการเคลื่อนไหวของฉัน

มันมาแล้ว มันอยู่ที่นี้แล้ว

ในจักรวาลไพศาลนี้ พระเจ้า... พระเจ้าอาจไม่ได้ยินเสียงอ่อนหวานของฉัน เสียงของฉันอาจเป็นเพียงฝุ่นผงเล็ก ๆ ที่เล็กเสียดจมนลมสุริยะพัดไปไกลลิบตานั้นอาจเป็นตัวตนแท้จริงของฉันก็เป็นได้'

ฉันรู้ว่าดวงตานับร้อยพันของมันจ้องมองฉันอยู่ที่ไหนสักแห่ง มันกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ ตามเสียงกระพรวนที่สั่นแรงขึ้น เร็วขึ้น และดังขึ้น

ฉันรู้ว่าตัวเองควรตั้งสติ ฉันควรระวัง ระวังต่อไป แม้จะรู้ว่าเปล่าประโยชน์ ในที่สุดฉันก็รู้ว่าไม่อาจวิ่งหนีอดีตของตัวเองได้อีก สิ่งที่เคยเกิดขึ้นแล้วตามหลอกหลอนฉัน กัดกินจิตวิญญาณของฉันจนว่างแหง

ฉันยืนนิ่งอยู่กับที่ ฉันไม่ได้ยอมจำนนในความอัปโชคของตัวเอง ฉันไม่ได้ยอมแพ้ มือและขาของฉันสั่นเทา เท้าของฉันด้านขวา เช่นเดียวกับหัวใจของฉันที่กำลังเติบโตและดวงตาที่กำลังจะถูกพรากความมีชีวิตชีวาไปจนหมดสิ้น ช่วงขณะหนึ่งที่ได้แต่ก่นด่าในใจว่า 'เหตุใดโลกจึงโหดร้ายกับฉันแบบนี้ ฉันทำอะไรผิดหรือ มีหนทางอะไรที่ฉันจะชดใช้ความผิดนี้ได้บ้าง และทำไม... ทำไมไม่ต้องเป็นฉัน'

ลมหายใจเบาบางพ่นอยู่แถวท้ายทอยของฉัน ร่างกายของฉันแข็งทื่อ ไม่อาจขยับได้ตั้งใจขณะที่มันหายใจแรงขึ้นเรื่อย ๆ ลมหายใจของมันแย่งอากาศ

บริสุทธิ์ของฉัน ทำให้อากาศโดยรอบเป็นพิษ สัมผัสเหนียวเหนอะหนะค่อย ๆ คืบคลานจากปลายเท้าขึ้นมา มันวัดรีงและพันธนาการร่างกายของฉัน ลูกล้าร่างกายทุกส่วนของฉันอย่างยามใจ

ฉันอยากจะพูด อยากร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ แต่ฉันพูดไม่ออก หัวใจของฉันอ่อนล้าเหลือเกิน ฉันหวาดกลัวเกินไป อ่อนแอเกินไป ประหมาดเกินไป ฉันได้แต่โทษตัวเอง กลืนความขยะแขยงคลื่นไส้ลงไป ไม่มีอะไรที่ฉันทำได้ อีกราวกับว่าเวลาเดินช้าลง มันทนนานับชั่ววันจันทร์ แต่เป็นวันจันทร์ที่ฉันอยากให้สิ้นสุดลงโดยเร็วที่สุด

'กานต์... กานต์!'

ฉันสะดุ้ง เพื่อนคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูห้องเรียน เธอลุกจากที่นั่งแล้วเดินมาหาฉัน 'เป็นอะไรไป หน้าซีดเขียว ไหวหรือเปล่า วันนี้มีสอบฝรั่งเศสนะ' เธอรัวคำถามเป็นชุด ฉันมองหน้าเธอ ใบหน้าขมุกขมัวในความทรงจำเหมือนกับฝุ่นควัน ขณะที่ฉันจำไม่ได้เลยว่าเธอชื่ออะไร หรือมีหน้าตาอย่างไร

'ฉัน...'

ฉันก้มมองมือตัวเอง มือที่เปื้อนน้ำมูกเหนียวเหนืด เพื่อนนักเรียนสี่ขาและกระป๋องซึ่งเปรอะคราบสีดำทั้งตัว ฉันพยายามบิดและขยี้มัน แต่ไม่ว่าจะขยี้แรงเท่าไร คราบสีดำบนเสื้อผ้าและเนื้อตัวก็กระจายเป็นวงกว้างขึ้นเท่านั้น

'เลอะ... เลอะไปหมดเลย' ฉันพึมพำ ออกแรงขยี้บริเวณที่เลอะคราบสกปรกแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนอีกฝ่ายเรียกชื่อฉันเสียงดัง เธอดึงมือฉันไปกุมไว้แล้วพูดต่อ

'พอแล้วกานต์ มันไม่ได้เลอะอะไรสักหน่อย'

'เธอเป็นอะไรหรือเปล่า ฉันว่าไปห้องพยาบาลดีกว่า'

ฉันมองหน้าเธอแล้วเสียบไปครู่หนึ่ง

'ฉัน... ฉันไม่เป็นไร'

'ตัวประหลาดเธอ' ตำรวจคนหนึ่งขมวดคิ้ว เขาหันไปถามเพื่อนร่วมงาน
ตัวเองสองสามประโยคแล้วหยิบปากกาบันทึกข้อมูลลงไปบนกระดาษ

'เล่าให้ฟังหน่อยสิว่ามันทำอะไรเธอบ้าง'

'มันพูดอะไร'

'มันจับตรงไหน'

'หน้าตาเป็นยังไง'

'พาพวกเราไปตรงที่เธอเจอมันได้ไหม'

พวกเขาโยนชุดคำถามมากมายใส่ฉัน ฉันหันไปมองพ่อ เขาถอนหายใจ
แล้วบอกให้ฉันตอบพวกตำรวจให้ละเอียดเพื่อการสืบสวน ขณะที่ฉันอำปากเตรียม
จะพูด ดวงตาของฉันก็เบิกกว้าง เมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งอยู่ข้างหู รู้สึกถึงลมหายใจ
ของมันที่จรดต้นคอของตัวเอง แต่เมื่อพูดไม่ออก ฉันจึงเขียนเล่าสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ว่า
จะพูด เขียน แสดงลักษณะท่าทางที่เกิดขึ้น ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองถูกกระทำซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า และคราบสีค่านั้นก็ไม่จางหายไปแม้แต่แต่น้อย

ฉันเหมือนคนเสียสติ ฝ้าชัดผิวเนื้อตัวเองรุนแรงทุกวันนับแต่นั้น กล่อม
ตัวเองด้วยยาหลายขนาดซึ่งไม่ช่วยบรรเทาแม้แต่แต่น้อย ฉันหลับตา อุดหูไม่ให้เสียง
กระพรวนดังเข้ามาในหัว มันเหมือนคำสาป เหมือนกับว่าฉันถูกสาป และสิ่งเดียวที่

พอจะช่วยให้คือการลืมนี่ว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น เพราะเมื่อใดก็ตามที่ฉันจดจำเรื่องราวในวันนั้น ฉันรู้ตัวดีว่านี่คือฟางเส้นสุดท้าย ฉันจะก้าวต่อไปไม่ได้อีก ฉัน...

'กานต์ ลูกรู้หรือเปล่าว่่าในโลกดวงนี้นะ... ถ้าเราอ่อนแอ เราจะถูกโลกกลืนกิน โลกจะเดินหน้าต่อไปโดยไม่สนใจเรา และทิ้งเราไว้ข้างหลังนะ พ่อหวังว่าลูกจะเข้าใจที่พ่อพูด'

กานต์ทราบคะพอ กานต์ทราบดี เหมือนที่ทุกคนหันหลังให้กานต์ เหมือนที่จักรวาลดำเนินต่อไปตามวิถีอย่างไร้ร่องรอยใด เหมือนที่กานต์ถูกทิ้งไว้ข้างหลังในอดีตแบบนี้ ขณะที่ทุกคนเดินหน้าไปสู่เส้นทางใหม่ในอนาคตแล้ว แต่กานต์ยังอยู่ที่เดิม ในอดีตที่แสนเหน็บหนาวและเดี่ยวดาย อดีตที่ไม่มีใครอยากจดจำ อยากหัวเราะ และระลึกถึงความสนุกสนานเหล่านั้นอีก หรือบางทีอาจเป็นกานต์เองที่ไม่อาจก้าวไปพร้อมกับทุกคนได้

ฉันกรีดร้องอยู่ในใจ อยากหัวเราะกับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความสมเพชตัวเอง ฉันอยากร้องให้เต็มแก้ม ทว่าไม่มีน้ำตาสักหยด ร่างกายของฉันสกปรกเหลือเกิน หัวใจของฉันบอบช้ำ ความชั่วช้าสามานย์ในโลกพรากดวงตาอันบริสุทธิ์ของฉันไปจนหมดสิ้น

'ไม่เป็นไร มันจะจบแล้ว' ฉันพูดซ้ำ ๆ

'ไม่เป็นไรจริงหรือ' ฉันเฝ้าถามตัวเอง ถึงตอนนี้ฉันยังกล้าพูดคำว่าไม่เป็นไรอยู่อีกหรือ

'ฉันจะไม่ละทิ้งเธอ เพราะอย่างนั้น...อย่าเพิ่งยอมแพ้ะกานต์'

เสียงของศินดังย้ำเตือนความทรงจำ เขาเคยพูดว่าจะไม่ทิ้งฉัน ราวกับตัวเองกำลังจับเอาวัลย์เส้นสุดท้ายที่จะช่วยยึดไม่ให้ตกลงไปสู่ห้วงแห่งความมลาย

ธวัชหทัย

ข้างบนของหุบเขานั้นปรากฏร่างของศคินที่พยายามจะช่วยดึงฉันขึ้นไป ข้างบนซึ่งมีแผ่นดิน แสงสว่าง และอากาศบริสุทธิ์

ช่วงเวลาระหว่างความหวังและความสิ้นหวังอยู่ใกล้กันแค่เอื้อม เสียงหนึ่งของฉันบอกว่าให้อดทนอีกสักนิด อีกประเดี๋ยวก็รอดแล้ว แต่ประเดี๋ยวหนึ่งสำหรับผู้กำลังจะละทิ้งทุกสิ่งก็นานเกินไป

‘ฉันไม่อยากมีชีวิตอีกต่อไปแล้ว’

ไม่ว่าจะเป็นความหวังหรืออะไรก็ตามที่รอให้ฉันพบ ‘ฉันขอโทษ’ เสียงนั้นดังมาจากส่วนหนึ่งในหัวใจพร้อมกับไม้เลื้อยในกำมือที่ขาดผึง เป็นผลให้ฉันร่วงลงไปข้างล่าง ร่วงลงสู่หุบเขาแห่งความมืด ไม่ช้าก็ถูกดินโคลนทับถมจนหมดหนทางดิ้นรน

ทันทีที่จมลงสู่ความสิ้นหวังซึ่งอำแขนโอบรับจิตวิญญาณของฉัน วินาทีที่ใกล้สิ้นสติสัมปชัญญะ ฉันได้ยินเสียงร้องไห้ปริศนา เสียงนั้นไม่ได้ดังมาจากที่ไกลแสนไกลเหมือนเคย แต่ดังอยู่ใกล้ ๆ รวากับว่าแท้จริงแล้วเสียงร้องไห้ที่นั่นคือเสียงร้องไห้ของตัวเอง และเสียงร่ำไห้ที่ได้ยินคือเสียงตราสัญลักษณ์ของเธอ

ฉันพบอาช่าแล้ว

๑๐

สู่แสงสว่าง

ฉันไม่เคยลืมคำกล่าวที่ว่า ‘ก่อนที่จะเราจะเติบโตและมองทุกสิ่งอย่างลึกซึ้ง เราจำเป็นต้องผ่านอะไรสักอย่างในชีวิตเสียก่อน สิ่งนั้นอาจเป็นการสูญเสีย ความผิดหวัง หรือปัญหาบางอย่างที่ยังไม่สามารถข้ามผ่านไป แต่เมื่อถึงวันที่เราก้าวผ่านสิ่งที่ขวางกั้นได้แล้ว เราจะพบว่าฟ้าหลังฝนนั้นงดงามเพียงใด แสงรุ่งอรุณหลังรัตติกาลอันมืดมิดนั้นมอบความหวังให้สรรพสิ่งมากแค่ไหน’

เหตุการณ์เลวร้ายทั้งหลายในอดีตทำให้ฉันอยากละทิ้งทุกสิ่ง ทั้งความฝัน ความหวัง และอนาคต คือประตูบานสุดท้ายที่รอให้ฉันเปิดเข้าไป มีแค่ฉันเพียงคนเดียวที่จะยุติปัญหาเรื่องจริงนี้ได้ เหมือนที่ศศิณเคยบอกว่า ‘เมื่อเวลานั้นมาถึง เธอจำเป็นต้องก้าวไปคนเดียว’

อาชาก็คือฉัน และฉันก็คืออาช่า เรามีชีวิตอยู่ในกันและกัน เพื่อจะมีชีวิต เราจะขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไปไม่ได้ แต่เสียงที่ก้องดังอยู่ในหัวใจของตัวฉัน เสียงที่พูดแต่ความจริง เสียงที่ไม่มีวันโกหก มันบอกฉันว่า ‘หากวันพรุ่งนี้ไม่มาถึงก็ช่างปะไร มันไม่อยากจะรอฟ้าหลังฝนที่ว่ามันอีกแล้ว’

กว่าจะรู้ว่าเสียงร้องไห้ที่ได้ยินในความฝันคือเสียงของตัวเอง เมื่อถึงตอนนั้นก็สายเสียแล้วหรือเปล่า เป็นเพราะความคิดและความตั้งใจอันแรงกล้าของฉัน ใช่หรือไม่ ที่ทำให้ฉันเข้ามาอยู่ในดินแดนแห่งความฝันและทำให้ธาตุต้นกำเนิดหายไป เพราะไม่ว่าตัวเราจะต้องอดทนกับอนาคตที่ไม่อาจคาดเดาอะไรได้ไปอีกนานแค่ไหน

เพราะฝันพบกับทุกสิ่งด้วยความเชื่อว่ามันจะไม่เป็นไร และเพราะเลือกที่จะละทิ้งตัวเอง ทิ้งชีวิตในโลกความเป็นจริง อาช่าจึงจากไปและกลายเป็นฉันที่อยู่ในบ้านหลังนั้นแทนตัวตนของเธอ แท้จริงฉันกำลังหลอกตัวเอง ฉันโกหกและปิดบังความรู้สึกนั้นมาตลอด เธอคือกระจกสะท้อนความรู้สึกทั้งหมดที่ฉันเก็บไว้

ฉันทำร้ายอาช่า ทำร้ายตัวเอง ทำลายตัวตนของเราทั้งคู่

ชั่ววินาทีที่เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดราวกับวงจิ๊กซอว์ตัวทำยลงบนกระดาน คือตอนที่ความสิ้นหวังกลืนกินฉันจนหมดสิ้น ภายในความสิ้นหวังคือดินแดนเว้งว่างที่ถูกทอดทิ้ง ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดเติบโตในสถานที่แห่งนี้ กระทั่งพื้นดินที่ฉันยืนอยู่ก็แห้งแล้งเสียจนหน้าดินแตกกระแหง ไม่มีแหล่งน้ำ แผ่นดินสีเขียว หรืออากาศบริสุทธิ์ สิ่งที่สุดเข้าไปคือฝุ่นควันละเอียดซึ่งเป็นพิษ ฉันโอบอ้อมตัวเอง ล้มลงไปคุ้ยที่พื้นของเหลวที่ออกจากจมูกและปากคือเลือดของตัวเอง น้ำสีแดงข้นไหลลงไปตาม

ร่องที่แตกร้าวบนฝ่ามือของเหลวที่ออกจากจมูกและปากคือเลือดของตัวเอง น้ำสี
แดงชั้นไหลลงไปตามร่องที่แตกร้าวบนฝ่ามือ

ชีวิตมนุษย์นั้นแสนสั้น พวกเราเปราะบางด้วยกายเนื้อและสิ่งเร้าต่าง ๆ
แต่สิ่งที่เป็นเครื่องยืนยันว่ามนุษย์มีทั้งความเข้มแข็งและความอ่อนแอคือ
แรงขับเคลื่อนในหัวใจ คือความปรารถนาจะกระทำบางอย่างโดยปราศจากความ
กลัว ทว่าสิ่งที่เป็นนามธรรมเหล่านี้ไม่อาจเห็นหรือประเมินค่าด้วยตาเปล่า แต่เมื่อ
อยู่ในภาพสะท้อนอีกมิติหนึ่ง ฉันจึงเห็นชัดเจนว่าความเปราะบางในจิตวิญญาณ
ของมนุษย์นั้นเป็นอย่างไร ความรู้สึกใกล้ตายเป็นแบบไหน ฉันตระหนักอย่างถ่อง
แท้ในวันนี้ ทั้งความเจ็บปวดทิวสรรพางค์กายที่เป็นความรู้สึกด้านลบทั้งหมดที่วิ่ง
พล่านไปทั่วร่าง เนื้อตัวที่เป็นคราบสีดาซึ่งไม่อาจชะล้างได้ รอยร้าวบนร่างกายซึ่ง
แตกเป็นเส้นสายเกิดขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อขยับตัว มันเจ็บเสียจนไม่อาจพรรณนาเป็น
ถ้อยคำ

ณ ดินแดนรกร้างแห่งนั้น ฉันรับรู้การมีอยู่ของเธอ ฉันได้ยินเสียงร้องไห้
ของอาช่าแจ่มแจ้ง ขณะปวดเลือดที่เป็อนไบหน้าแล้วผืนลูกขึ้น ก่อนจะเดินไปยัง
ที่มาของเสียงนั้น จินตนาการไม่ออกว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ ดวงตาของฉันไม่ได้
มีตบอดเหมือนในความฝันครั้งเก่า ฉันเห็นทุกสิ่งด้วยดวงตา ฉันรับฟังด้วยหัวใจ
ฉันสัมผัสกับความเจ็บปวดของเราด้วยจิตวิญญาณ

ฉันจะต้องช่วยเธอ ขอแค่ได้พบอาช่า ขอแค่ให้เธอกลับไปพบศตินและ
พี่น้องของเธอ คนที่รอเธออยู่ที่บ้านหลังนั้นในดินแดนแห่งความฝันก็พอ นี่คือคำขอ
โทษที่ฉันจะทำให้เธอได้ในเวลานี้

ฉันเดินต่อไปจนกระทั่งเห็นต้นไม้ต้นสูงใหญ่ในสภาพไร้ชีวิต ไม่มีใบไม้บนกิ่งก้านสักใบ ได้ต้นไม้ปรากฏร่างของใครคนหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลสิบขวบกำลังนั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่เพียงลำพัง ชุดกระโปรงสีขาวของเธอเประอะเปื้อน น้ำตาของเธอไม่ช่วยให้พื้นดินชุ่มชื้น ทว่าทำให้หน้าดินแห้งแตกขึ้นเรื่อย ๆ เสียงร้องไห้ของเธอบีบคั้นและกัดกินหัวใจของฉัน ขณะที่เด็กหญิงร้องไห้ กิ่งก้านบนต้นไม้ก็หักงอและร่วงจากต้น มันสลายกลายเป็นฝุ่นผงก่อนจะตกลงพื้นราวกับเสียงของเธอทำลายทุกสิ่ง

ภาพที่เห็นทำให้ฉันใจหาย ฉันเสียใจ แต่ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรราวกับน้ำตาเหือดแห้งไปจากตอมัน้ำตาแล้ว แต่อาซา เธอเสียใจและร้องไห้ให้ฉันอย่างที่ทำให้ฉันทำอะไรไม่ได้ ร่างกายของเธอแตกร้าวเหมือนตุ๊กตากระเบื้องที่หล่นกระทบพื้น แตกร้าวเช่นผิวหนังที่เป็นมลทินของฉัน

“อาซา”

ฉันเรียกเธอเสียงแผ่ว ทว่าไม่มีสัญญาณตอบรับ เธอยังร้องไห้เหมือนไม่รับรู้ถึงการมีอยู่ของใครอื่น ราวกับดินแดนกว้างใหญ่ที่แสนว่าเหวแห่งนี้มีเธอเพียงผู้เดียว

ฉันเรียกชื่อเธออีกครั้งจนเสียงแหบแห้ง มองเลือดของตัวเองหยดลงบนพื้นเป็นวง ฉันปวดของเหลวที่จมูกอย่างไม่ไยดี

“อาซา” ฉันพูด ก่อนจะชะงักเมื่อได้ยินเสียงรอยร้าวที่ดังขึ้นบนผิวน้ำ มันไล่จากลำคอพาดขึ้นไปถึงดวงตาข้างซ้ายอย่างรวดเร็วจนสายตาวร่ามัวทันที

ฉันยกมือสัมผัสบริเวณดวงตาด้วยความเจ็บปวด เสียงนั้นทำให้คนที่นั่งอยู่ชะงัก อาซาค่อย ๆ เงยหน้าจากเข่าตัวเอง ใบหน้าของเธอซีดเผือดและปรากฏ

รอยร้าวไม่ต่างจากฉัน ดวงตาข้างซ้ายของเธอเป็นสีดำ แสดงให้เห็นรูม่านตาสีขาว ขณะที่ดวงตาข้างขวาเป็นสีขาวยุติและเห็นรูม่านตาสีดำ ดวงตาของเธอคือความสมดุลของทุกสรรพสิ่งในจักรวาล ปรากฏให้เห็นการสรรค์สร้างและการทำลาย เป็นความขัดแย้งระหว่างขาวและดำที่ไม่อาจแยกจากกันได้ เธอมองฉันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูด

“กานต์... พี่... กานต์...” เธอเรียกฉันและร้องไห้อีกครั้ง เสียงของเธอทำให้ท้องฟ้าส่งเสียงคำราม แสงสว่างแลบผ่านม่านเมฆอึมครึม

“มา... พี่มาที่นี่ทำไม” เธอถามทั้งที่สะอื้น สองมือเล็กที่กอดร่างกายตัวเอง สั่นเทา พยายามถดถอยหนีขณะที่ฉันเดินเข้าไปหาช้า ๆ แล้วยอบตัวลงใกล้เธอ อาช่าหวาดกลัวทุกสิ่งทุกอย่าง มวลอารมณ์ด้านลบมหาศาลที่สะท้อนออกมาจากตัวเธอ ทำให้ทุกอย่างพังทลาย ทุกอย่างที่ว่านั้นรวมถึงฉันและเธอ เสียงนั้นพรากสติของฉันไปที่ละน้อย ความทรमानของเธอสูบเลือดเนื้อและหัวใจของฉันอย่างไม่รีบร้อน ค่อย ๆ แซ่แข็งตัวตนของฉันจนมั่นใจว่าไม่หลงเหลือสิ่งใด

“กลับไปเถอะ กลับไป” เธอบอก

“มันหายไปแล้ว สลายไปแล้ว สลายไปแล้ว...” อาช่าหลังน้ำตา เธอพึมพำประโยคเดิมซ้ำ ๆ รวากับคนใจสลาย

“สลายไปแล้ว มันจบแล้ว... เหมือนที่พี่พูดมาตลอด”

“ถึงจะหายไปแล้ว... แต่พี่ก็ตามหาอาช่าจนเจอ ขอให้พี่พูดอะไรกับเราได้ไหมคะ”

ฉันถามอาช่า เนิ่นนานกว่าจะเจอน้ำเสียงของตัวเอง เด็กหญิงไม่พูดอะไร เธอเงยหน้ามองฉัน ใบหน้าซึ่งละม้ายคล้ายตัวฉันในวัยเยาว์เปื้อนน้ำตา

ธวัชหทัย

“ไม่ว่าพี่จะพูดอะไร มันก็เปลี่ยนความจริงไปไม่ได้ พี่กับหนูจะต้องตาย เราจะหายไป... เหมือนที่พี่อยากให้เป็นแบบนี้” อาซาพูด

ฉันสบดวงตาที่ไร้ชีวิตของเธอ ผิวที่ร้าวส่วนหนึ่งได้ดวงตาข้างซ้ายของเด็กหญิงร่วงลงพื้นจนเห็นความมกลวงในเนื้อหนังซึ่งภายในเปี่ยมด้วยมวลพลังงานมหาศาล ทั้งพลังอำนาจที่เกิดจากตัวเธอและจักรวาลกำลังปะทะกันอย่างรุนแรง อาซาไม่สนว่าร่างกายของเธอจะฟูฟองเท่าใด เธอเอื้อมมือมาสัมผัสใบหน้าของฉัน ซ้ำ ๆ ทันทีที่ฝ่ามือเธอสัมผัสแก้มของฉัน บริเวณผิวที่แนบอยู่กับฝ่ามืออีกฝ่ายก็แตกเข้าไปด้านใน

“หนูคือภาพสะท้อนของพี่ คนที่ทำลายเราคือพี่... พี่ทำให้เราแตกสลาย พี่ปกปิดรอยร้าวนั้นจากทุกคน แต่ไม่ใช่กับหนู”

อาซาสบตาฉัน เธอพูดซ้ำ ๆ ย้ำถ้อยคำชัดเจน รวากับต้องการให้ข้อความนั้นฝังลึกลงไปในหัวใจของฉัน สะกดทุกคำพูดของฉัน

“หนูไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้... ไม่ได้ตั้งใจให้ทุกอย่างลงเอยแบบนี้เลย” เธอพูด น้ำเสียงกังวานทรงอำนาจก้องไปทั่วแผ่นดิน

“พรสุดท้ายของพี่เป็นจริงแล้ว อีกไม่ช้า... อีกไม่ช้าร่างกายของเราทั้งคู่จะแตกหักเป็นชิ้นส่วนและสลายเป็นเถ้าธุลี หัวใจของเราจะหยุดเต้น และวิญญาณของเราจะสิ้นสูญ”

อาซาเผยรอยยิ้มให้เห็นความบอบบางแต่ไม่อ่อนแอของเธอ รอยยิ้มนั้นทำให้ฉันเหมือนคนเขลา ฉันไม่ได้ทำร้ายตัวเองอย่างเดียว แต่ทำร้ายเธอให้บอบช้ำไปด้วย ฉันพรากทุกสิ่งไปจากตัวเองและเธอ

“ขอโทษนะอาซา พี่ขอโทษ”

ฉันกำมือตัวเองแน่นจนไม่รู้ถึงความเจ็บ อาช่าไม่ตอบ ครั้งนี้เธอลุกขึ้นยืน ความสูงของเธอเสมอต้วฉันที่นั่งอยู่ เส้นผมยาวสีดำสนิทปรกใบหน้าจนไม่เห็นดวงตา เด็กหญิงเอื้อมมือมากอดฉันแล้วพูดเสียงเรียบ เสียงฟ้าคำรามดังกว่าเก่า รวากับทุกอย่างจะถล่มทลายไปอีกไม่นาน และสถานที่แห่งความสิ้นหวัง จะเหลือเพียงซากปรักหักพังของอดีตเท่านั้น

“มันจะจบแล้ว หนูทำให้ความปรารถนาของพี่เป็นจริงแล้ว”

“จะจบได้ยังไง อาช่ายังไม่ได้ฟังที่พี่จะพูดเลย” ฉันกอดอาช่า รับร่างอีกฝ่ายเข้ามาในอ้อมแขน เธอฝ่ายผมมากกว่าที่ฉันคิด ขณะโอบกอดเธอ ฉันรู้สึกถึงความเย็นเหมือนผิวกระเบื้อง และสิ่งที่ไหลเวียนอยู่ในตัวเธอ มันสร้างเธอ และจะสุมกินเธอในอีกไม่ช้า ฉันลูบศีรษะเด็กหญิง สางเส้นผมสีดำซึ่งหยาบกระด้างให้เธอ เส้นผมกระจุกหนึ่งหลุดติดนิ้วของฉันมาด้วย

“ทุกคนที่บ้านหลังนั้นคิดถึงอาช่ามาก ๆ ... ทั้งคุณศศิน ไอเดิน อาโป อลัน เอลิเซย์ ทุกคนรอให้อาช่ากลับไปอยู่นะ” ฉันพูด พลังหยุดคุปฏิกิริยาของคนในอ้อมกอด อาช่าไม่ตอบอะไร เธอหลับตารวากับตั้งใจฟังในสิ่งที่ฉันจะเล่าต่อ

“พี่เองก็อยากให้อาช่ากลับไป อยากให้เธอแข็งแรง อยากเห็นเธอได้เห็นความหวังในแววตาของทุกคนที่บ้านหลังนั้น...”

ฉันสัมผัสสรอยร้าวบนแขนเธออย่างเบามือ เห็นคราบสีดำและร่องรอยแตกร้าวเป็นเส้นบนผิวหนังตัวเอง รอยแห่งความทุกข์ทรมานที่แบกรับเอาไว้เกือบสิบปีที่ผ่านมา

“ถึงรอยร้าวพวกนี้จะไม่หายไป... ก็ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรเลยจริง ๆ”

“พี่ขอโทษที่ทำให้เราต้องอดทนอยู่ลำพัง ขอโทษนะอาช่า... ขอโทษที่เห็นแก่ตัว” อาช่ากำเสื้อฉันแน่น เธอชุกหน้าแล้วสะอื้นเสียงดัง

“พี่อยากให้เรากลับไปชมดอกไม้ที่คุณศศินปลูกไว้ อยากให้เรากลับไปฟังนิทานที่พี่เล่า อยากให้เรากลับไปเจอน้อง ๆ ทั้งสี่คนที่รอเราอยู่” ฉันกระซิบร่างของคนในอ้อมกอด

“พี่ได้มองโลกในความฝันผ่านดวงตาของเธอแล้ว ครั้งนี้พี่อยากให้เรากลับไป— ไปดูด้วยตัวเองว่าโลกที่เธออยู่ และโลกของเราที่จะดำเนินต่อไปนั้นงดงามเพียงใด”

“แม้ว่าความงามนั้นจะไม่จริง แม้ว่าบาดแผลหรือรอยร้าวทั้งหมดนี้จะไม่มีวันหายไป ได้โปรด... ขอแค่ก็นิดเดียวเท่านั้น... อย่าเพิ่งถอดใจเลยนะอาช่า เหมือนที่พี่จะไม่ถอดใจในตัวเธออีก เหมือนที่ทุกคนในบ้านหลังนั้นไม่ทอดทิ้งเธอ”

“กลับไปหาทุกคนกันนะอาช่า”

ทันทีที่พูดจบ อาช่าก็ร้องไห้เสียงดัง เธอร้องไห้เหมือนวันพุ่มนี้คือวันสุดท้ายที่จะได้เห็นความมืดมิดและแสงสว่างก็ปรากฏอยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือ ผืนฟ้าและแผ่นดินสั่นสะเทือนราวกับทวยเทพแห่งบรรพกาลและความโกลาหลพิโรธพระองค์ปรารถนาจะทำลายล้างทุกสิ่งให้พินาศ เกิดรอยแยกบนพื้นขนาดใหญ่ บางส่วนร่วงลงไปใหนุบเหว ลมหอบใหญ่พัดรุนแรง ท้องฟ้าแตกเป็นเสี้ยวและร่วงลงเหมือนห่าฝน

ฉันกอดอาช่าเช่นเดียวกับที่เธอกอดฉัน นาที่นั่นฉันไม่หวาดกลัวอะไร ไม่แม้กระทั่งความตายและการดับสูญ ฉันรู้ว่าพระเจ้าผู้สร้างและจักรวาลวางแผนบางอย่างไว้ให้เราเสมอ

และบางครั้งเราจำเป็นต้องร่วงลงไปสู่ความสิ้นหวัง สู่ห้วงรัตติกาล
โกลาหลอันเป็นนิรันดร์ เพื่อจะรู้ว่าแสงสว่างนั้นอบอุ้มเพียงใด การถือกำเนิดและ
การสูญสิ้นเป็นอย่างไร

ฉันเข้าใจแล้ว

ในช่วงเวลาแห่งความพินาศอันยิ่งใหญ่ ฉันได้ยินเสียงการผันเปลี่ยนของ
จักรวาล ได้ยินเสียงหัวใจของมารดาแห่งผืนดิน นางบำรุงสรรพชีวิตในครรภ์
ของนาง มอบความรัก มอบลมหายใจ มอบชีวิตสู่อชีวิตอย่างไม่รู้จบสิ้น จิตวิญญาณ
ของเราเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียวกันในอำนาจเก่าแก่นี้

เสี้ยววินาทีสั้น ๆ ทำเอาน้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมา ฉันนึกถึงเพลงกล่อม
เด็กที่แม่เคยร้องให้ฟัง แม่ร้องเพลงนี้ตั้งแต่ฉันยังหลับไหลอยู่ในมดลูกของเธอ
เป็นเพลงบทเดียวกับที่ศศินเคยร้องให้ฉันฟังสมัยเป็นทารกซึ่งอ่อนแอและไร้กำลัง
แม่และศศินโอบกอดฉันอย่างอ่อนโยน บทเพลงนั้นก็แสนอบอุ่นราวกับต้องการ
มอบกำลังใจให้ฉัน ฉันอยากมอบความหวังนั้นให้อาซาต่อไป ก่อนที่ทุกอย่างจะ
สิ้นสุดลง เหลือเพียงความมืด ความโกลาหล และฝุ่นเล็ก ๆ ในจักรวาล ซึ่งรอเวลา
กำเนิดใหม่ในอาณาจักรแห่งพระเจ้าผู้สร้าง

“ดาวดวงน้อย พร่าวพร่าง ลอยละล่อง

เจ้าพเนจร รอนแรม ถึงหนไหน

แสงแผดเผา ลมพัดพา สะท้านใจ

แม้สิ้นแสง อ่อนแรง ยังสุกสกาว

คงมีวันสุขเศร้าเคล้าน้ำตา
อันชะตาชีวิตเกิดคิดฝัน
ใครกำหนดทิศทางดวงดาวกัน
แม้ภิกษุที่พึง ขอหยัดสู้ สุดดวงใจ”

ดินแดนอนธกาลนั้นอ้างว้างและเหินห่างสุดหัวใจ ไม่ว่าจะมองไป
ทางใดก็มีเพียงความมืดมิด ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองอยู่ที่ไหน

“อาช่า...”

ฉันพิมพ์กำกับตัวเอง แล้วเธอล่ะ...เธอกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยหรือยัง
บ้านในดินแดนแห่งความฝันที่แสนอบอุ่น บ้านที่ทุกคนรอคอยการกลับมาของอาช่า
มองรอยยิ้มสดใสของเธอ และร่วมหัวเราะไปกับเธอ

‘ฉันพาเธอกลับไปได้อย่างปลอดภัยหรือยังนะ’

ฉันสงสัยขณะย่ำเท้าไปข้างหน้า ร่างของฉันสั่นเทา ฉันเดินจนฝ่าเท้าไม่
รู้สึกอะไรอีก เมื่อถึงจุดหนึ่งที่ไม่อาจขยับขาทั้งสองได้ตั้งใจ จึงทรุดตัวลงด้วยความ
เหนื่อยล้า สยบให้พลังอำนาจซึ่งยากจะหยั่งรู้

หน้าที่ของมนุษย์คือการประคองเรือลำน้อยของตนให้มันท่ามกลาง
กระแสน้ำ บางครั้งเราจำเป็นต้องปล่อยให้สายลมพัดพาเราไปยังสถานที่ที่คาด-
ไม่ถึงบ้าง หากเฝ้าดูเพียงเรือของตัวเอง เราอาจพลาดสัญญาณพายุจากเหล่านก
ทั้งหลายซึ่งโบยบินบนฟ้า พลาดจะได้ชมความงดงามของท้องนภา เกลียวดคลื่นซึ่ง
กลืนสายน้ำและโชดหิน เป็นความงามที่มีวันสิ้นอายุและไม่อาจนำกลับคืนมาได้อีก

ฉันกำมือตัวเอง เหยงหน้ามองความเว้งว้างสีดำที่ปกคลุมทุกสิ่ง รวากับว่า สีดำนั้นก็รอเวลาตีบุคคลานเข้ามาในหัวใจของฉัน ทว่าจู่ ๆ ฉันก็ได้กลิ่นหอมเจือจาง ของดอกมะลิ ในความมืดปรากฏร่างเด็กผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งผ่านหน้าฉันไป ชุดกระโปรงของเธอเป็นสีขาวสะอาด เท้าของเธอเปลือยเปล่าและปรากฏรอยร้าว ชัดเจน เส้นผมยาวของเธอเป็นสีเดียวกันกับความมืด

“อาซา” ฉันตะโกนเรียกเธอ ทว่าไม่มีเสียงเล็ดรอดออกไป แม้จะไม่มีเสียง แต่เด็กหญิงก็หยุดชะงักทันที เธอหันกลับมามองฉัน เส้นผมปลิวไสวปิดดวงตา สีดำข้างซ้าย เหลือเพียงดวงตาสีขาวซึ่งส่องเรือง ๆ ในความมืด ดูคล้ายสัญลักษณ์ บางอย่าง เธอยิ้มให้ฉันเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะผลักบานประตูซึ่งกั้นไปกับดินแดน แห่งนี้เข้าไป ไม่นานได้ยินเสียงร้องยินดีของเด็ก ๆ ทุกคน ได้ยินเสียงศดินเรียกชื่อ อาซาก่อนที่ประตูบานนั้นจะปิดลง เสียงนั้นก้องดังอยู่ในโสตประสาท รวากับดังอยู่ รอบตัวฉัน พวกเขาไม่ได้จากไปไหนไกล แต่จะอยู่กับฉันเสมอ

เมื่อภาพตรงหน้าจะกลับสู่ความมืด เหลือเพียงความเหน็บหนาวและ อ่างว้าง ฉันเห็นแสงสว่างจากดวงตาของสัตว์ชนิดหนึ่งฉายอยู่ในมานหมอกสีดำ ไม่มีเสียงกระทบยามที่สัตว์ตัวนั้นวางเท้าบนแผ่นดิน มันย่างเท้าเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ ในที่สุดก็รู้ว่าดวงตาปริศนาสีน้ำทะเลคู่นั้นคือดวงตาของเสือดำ ร่างนั้นมีขนาดใหญ่ กว่าเสือทั่วไป เส้นขนของมันเป็นหนึ่งในเดียวกับรัตติกาล เสือตัวนั้นสบตาฉัน ก่อนจะ หมอบลงข้างกาย

“คุณศดิน” ฉันเรียกชื่อเขา เสือดำพองหัว มันกระพริบตาช้า ๆ ไบฮูมน ขยับตามทิศทางของเสียง

“กานต์กำลังจะตายใช่ไหมคะ คุณจะเป็นคนนำทางกานต์ใช่ไหมหรือเปล่า” ศศินเงิบ เขาไม่พูดอะไรนอกจากมองฉันนิ่ง ๆ

“ความตายเป็นแบบนี้เอง...” ฉันพูดต่อไป รวากับความมืดกำลังแซ่แซ่ หัวใจอย่างช้า ๆ จากความหนาวเปลี่ยนเป็นความซา จนกระทั่งไม่รู้รู้สึกอะไร

“ถ้ากานต์ต้องไป... คุณจะเสียใจไหมคะ... ในโลกนี้จะมีใครหลังน้ำตาให้กานต์บ้างหรือเปล่า” ฉันเอื้อมมือไปลูบข้างลำคอของเสื้อดำ มันหลับตา เอียงตัวรับสัมผัสจากฉัน

“กานต์ถามอะไรก็ไม่รู้ใช่ไหมคะ พอตายไปแล้ว... เรื่องบนโลกก็ไม่มี ความหมายอีกต่อไปใช่ไหม” ฉันสูดหายใจเข้า ปล່อยให้น้ำตาไหลออกมา

“กานต์ดีใจที่คุณศศินมารับกานต์นะคะ อย่างน้อยก็ได้เห็นคุณเป็นครั้งสุดท้ายค่ะ”

เสื้อตัวนั้นลุกขึ้นก่อนจะกลายเป็นมนุษย์ เส้นผมสีดำสองประกายระยิบเหมือนใครบางคนโปรยละอองดาวบนศีรษะของเขา

“ขอบคุณนะคะคุณศศิน”

ฉันยิ้มให้เขา จำได้แล้วว่าครั้งหนึ่งที่กำลังหลับฝัน ศศินคือคนที่ลูบศีรษะตัวเอง เขาบอกว่าภูมิใจในตัวฉันมากเพียงใด เขาร้องเพลงกล่อมเด็กให้ฉันฟัง เขาทำให้ฉันนึกถึงพ่อกับแม่ เขาไม่เคยทอดทิ้งฉัน เขาอยู่กับฉันเสมอ ฉันต่างหากที่ *ลืมหืมตาของเขาไป* เขาคือฝันอันเนิ่นนานที่ฉันรอคอยจนลืมหืมตา

ศศินเอื้อมมือมาลูบศีรษะฉัน เขาดึงฉันเข้าไปกอดแผ่วเบา “ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณกานต์ ขอบคุณที่ทำให้ฉันได้เรียนรู้หลาย ๆ สิ่ง ขอบคุณที่ทำให้ฉันเห็นความเป็นมนุษย์ในตัวเธอ ขอบคุณที่เธอแลกเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ร่วมกัน”

“กานต์... เธอไม่เคยอยู่เพียงลำพังในจักรวาลนี้เลย ทั้งฉันและเธอ เราไม่เคยโดดเดี่ยวแม้สักวินาทีเดียว ต่อให้วันหนึ่งโลกจะทอดทิ้งเรา ฉันก็จะยังอยู่ตรงนี้ คอยเฝ้ามองและปกป้องดูแลเธอเสมอ” เขาสะอื้นเล็กน้อย คำพูดและน้ำเสียนั้นมันคงและอ่อนโยน ปราศจากความโลเลใด ๆ

ฉันเงยหน้ามองศศิน ปาดน้ำตาบนแก้มให้อีกฝ่าย ก่อนร่างจำแลงของเสือด่าจะยื่นมือมาตรงหน้า เขารอให้ฉันเอื้อมมือไปจับไว้

“กานต์เชื่อแล้วว่าตัวเองจะไม่อยู่คนเดียวค่ะ ถึงวันหนึ่งจะเปลี่ยนไป กานต์จะเป็นคนสุดท้ายในโลกที่ทอดทิ้งตัวเอง” ฉันรับคำมั่น ความว่างโหวงในหัวใจกลับกลายเป็นความอบอุ่นที่ละนิด

“ฉันจะไปกับเธอ... ไปทุกที่ที่เธอต้องการ”

“กานต์... กลับบ้านกันเถอะ”

ศศินพูดแล้วก้าวไปสู่ความมืด เขากระชับฝ่ามือซึ่งหยาบกร้านและแสดงให้เห็นรอยแผลที่ไม่หายไป ตัวตนของเขาไม่ได้ทำให้ฉันสงสัยหรือหวาดกลัวอีกแล้ว มีเพียงความรู้สึกที่อบอุ่น ปลอดภัย และขอบคุณท่วมท้นในหัวใจ

ในฝันร้ายที่ยากจะลืมตาตื่น บนเส้นทางซึ่งม่านหมอกความมืดเข้าครอบครองพื้นที่ทุกหนแห่ง ดวงจันทร์ดวงหนึ่งส่องแสงนำทางฉัน รวากับจะปกป้องและให้คำมั่นสัญญาว่า ดวงจันทร์จะทอดแสงอยู่บนฟ้าเสมอ เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกับโลก และจะไม่เด็ดขาดตายในจักรวาลดวงนี้

และจะเป็นเช่นนั้น จนกว่าจะถึงกาลดับสูญของสรรพสิ่ง

ธวัชหทัย

ฉันกะพริบตาซ้ำ ๆ ปรับสายตาตัวเอง ก่อนจะรู้ว่านี่คือเครื่องช่วยหายใจ
ครอบจมูกอยู่ ฉันพยายามหันศีรษะซ้ายขวามองนาฬิกาที่บอกเวลาตีสามกับอีก
สามสิบสามนาที อาการปวดเมื่อยและเหนื่อยล้าเริ่มส่ำแดงฤทธิ์หลังจากรู้สึกตัว
ฉันมองสายน้ำเกลือแล้วไล่สายตายังหน้าต่าง แมวดำขนาดใหญ่ตัวหนึ่งนั่งอยู่
ข้างนอก ดวงตาสีเขียวน้ำทะเลคู่นั้นเรืองรองในความมืด มันจ้องมองฉัน ก่อนจะ
เลือนหายไปพร้อมความมืดราวกับฝุ่นฝัน

เพียงฝุ่นฝัน

“กานต์... กานต์” เสียงทุ้มและแรงสะกิดที่หัวไหล่เบา ๆ ปลูกฉันจากนิทรา ฉันขยี้ตาตัวเองแล้วยันตัวจากโซฟา เป็นเวลาเดียวกันที่นาฬิกาโทรศัพท์แจ่งเตือน ฉันปิดหน้าจออย่างไม่ใส่ใจ มองพ่อวางถาดอาหารบนโต๊ะพร้อมซองพัสดุนาฬิกาเล็กข้างกัน

“เมื่อกี้พ่อลงไปซื้อของแล้วเจอพัสดุพอดีเลยหยิบขึ้นมาด้วย” ฉันพูดขอบคุณพ่อเบา ๆ พอลงรับพัสดุมาดูเจ้าหน้าที่ของซึ่งแจ้งให้ทราบว่าผู้ส่งมาคือใคร

“แล้วนี่คือ...” ฉันเปิดฝาด้วย กลิ่นหอมของน้ำซุปรุ่งทั่วห้องรับแขก

“พ่อทำซุปรุ่นใหม่ใส่มันฝรั่งไว้ตอนที่คุณหลับนะ... จำได้ว่ากานต์ชอบ” พ่อเงยไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ

“เดี๋ยวพ่อต้องไปดูงานที่เชียงใหม่สามสี่วันนะ แล้วก็... อาจจะได้แวะกลับมาที่บ้านสักพักหนึ่ง พ่อวางเงินไว้ให้กานต์แล้ว เก็บดี ๆ ละ” ฉันพยักหน้า ไม่รู้ว่าตัวเองควรรู้สึกหรือปฏิบัติตัวอย่างไรที่เห็นพ่อกลับบ้านบ่อยครั้งหลังจากที่ฉันเข้า

ธวัลหทัย

โรงพยาบาล เลี้ยวหนึ่งก็ดีใจ อีกเลี้ยวหนึ่งก็ทำตัวไม่ถูก อาจเป็นเพราะก่อนหน้านี้ไม่ค่อยได้เจอหรือพูดคุยกับพ่อตรง ๆ

ฉันฉีกห่อพัสดุแล้วหยิบซองยาออกมาอ่านฉลากยาแล้วแกะออกมาตามจำนวนที่ต้องกิน โชคดีที่ปัจจุบันคลินิกมีบริการส่งยาทางไปรษณีย์ นับว่าช่วยประหยัดค่าเดินทางได้มาก

“เข้าใจแล้วค่ะ” ฉันตอบ ก่อนจะหยิบซองยาดักซูปเข้าปาก พอมองฉันเงิบ ๆ ไม่พูดอะไร แล้วเดินไปเก็บสัมภาระในห้อง ปล่อยให้ฉันใช้เวลากับตัวเอง

ฉันดักซูปเข้าปากคำที่สอง ลิ้มรสอาหารที่พ่อทำ ฉันจำได้ว่าตัวเองกินข้าวฝีมือของพ่อเป็นครั้งสุดท้ายตอนขึ้นชั้นมัธยมต้น พ่อโปรดปรานการทำอาหารให้ครอบครัวกิน สิ่งที่เขาทำบ่อยครั้งคือชาหมู ไชพะไล และซูปไก่ใส่มันฝรั่ง แม้จะดูไม่เข้ากันสักงาน แต่เพราะความชอบในการกินอาหารของพ่อและลูกต่างกัน พ่อจึงหาวิธีให้ทุกคนกินอาหารอย่างอร่อยและอิ่มท้อง

‘หนูไม่ชอบชาหมู ส่วนพะไลนี่กินแต่ไข่ได้ไหมคะ’ น้องสาวบ่นออดแอด เธอเบะปากขณะดักไข่พะไลใส่จาน แล้วตักน้ำซูปใส่ถ้วยในปริมาณมากกว่าปกติ

‘ซูปนี้อร่อยกว่าน้ำพะไลอีก พี่กานต์ก็ชอบ’ เธอวางจานข้าวบนโต๊ะแล้วก้มหน้าก้มตากิน คนเป็นพ่อได้ยินดังนั้นจึงรีบหันมาทางพี่คนโตแล้วถามด้วยอาการดีใจ

‘กานต์ ลูกชอบซูปมันฝรั่งเหรอ’

ฉันเคี้ยวข้าวพาลงพยกหน้าตอบ เพราะน้ำพะไลของพ่อมีรสชาติค่อนข้างเข้มข้น ฉันจึงดักไข่และน้ำพะไลแต่เพียงนิดแล้วเลือกกินซูปด้รสนชาติที่นั่นแทน

แม้จะแปลกใจอยู่บ้างที่อาหารส่วนใหญ่มีรสจัดจ้าน แต่ซูปมันฝรั่งกลับมีรสชาติกลมกล่อมพอดีโดยไม่ต้องเติมเครื่องปรุงอะไรลงไปเพิ่ม

‘อร่อยค่ะ กานต์ชอบ’

‘จิวก็ชอบ!’ เด็กหญิงผมสั้นพูด ก่อนชดน้ำซูปในถ้วยให้พ่อครัวไปหนึ่งที

‘ไว้พ่อจะทำให้กินบ่อย ๆ เลยอดหรือเปล่า’

แต่สุดท้ายคำสัญญาที่ผ่านไปราวกับไม่เคยเกิดขึ้น ฉันหลับตา รับรสชาติอาหารอย่างไม่เร่งรีบ พยายามนึกว่ารสชาติน้ำซูปเปลี่ยนไปจากความทรงจำของตัวเองหรือเปล่า เพราะครั้งนี้น้ำซูปมีรสชาติค่อนข้างอ่อน อาจเป็นเพราะพ่อยังต้มทิ้งไว้ไม่นาน หากอุ่นเรื่อย ๆ รสชาติอาจหวานและกลมกล่อมจากโครงไก่มากขึ้น

แม้รสชาติจะไม่เหมือนในความทรงจำ แต่พ่อยังคงพิถีพิถันและใส่ใจการทำอาหารเสมอ ทำให้ฉันนึกถึงใครคนหนึ่งเคยพูดว่า การทำอาหารเปรียบเหมือนการศึกษาเวทมนตร์ เพราะทุกสิ่งมีผลต่อหน้าตาและรสชาติอาหาร พ่อครัวหรือแม่ครัวจึงต้องเข้าใจวัตถุดิบที่เลือกใช้ ไม่เพียงแต่การเลือกและกำหนดส่วนผสมเท่านั้น เขาเชื่อว่าการทำอาหารคือการใช้ศาสตร์และศิลป์ คือความเข้าใจในธรรมชาติของวัตถุดิบและสิ่งต่าง ๆ อย่างการควบคุมความร้อนของไฟ อุณหภูมิของน้ำ ลักษณะจำเพาะของผักหรือเนื้อสัตว์ที่ใช้ประกอบอาหาร

และถึงแม้รสชาติอาหารจะเปลี่ยนไป แต่ฉันก็เชื่อว่าพ่อยังเป็นพ่อครัวที่เก่งที่สุดคนหนึ่ง

ฉันวางช้อนในภาคน้ำแล้วเอนหลังพิงเบาะนั่งก่อนจะหลับตา ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลก็ผ่านมาร่วมสองเดือนแล้ว ช่วงเวลาที่พักรักษาตัวที่โรงพยาบาลและ

ธวัชหทัย

ได้รับการรักษาเพิ่มเติมจากคุณหมอฝ่ายจิตเวช ฉันไม่ได้เล่าความฝันในตอนนั้นให้ใครฟังสักคน

ฉันรู้ว่าพวกเขาคงไม่เชื่อ มันยากที่จะเข้าใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในความฝันมีความจริงอยู่ในนั้น แน่นอนว่าฉันยังจำสีหน้าห่วงใยของพ่อแม่และน้องสาวได้ไม่ลืม พ่อเล่าว่าตัวเองล้มเอกสารสำคัญจึงขับรถกลับมา เขาเห็นฉันนอนสลั๊กอยู่ที่พื้นห้อง พ่อปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น เมื่อเห็นว่าท่าที่ไม่ดีจึงโทรเรียกรถพยาบาล

หลังจากที่ฉันฟื้น คุณหมอฟังประวัติมาให้ฉันเข้ารับการตรวจสุขภาพการนอน เพราะเห็นว่าฉันมีโรคประจำตัว ทั้งยังมีการใช้ยารักษาอาการซึมเศร้าและการนอนหลับมาแล้วหลายประเภท เขาจึงกังวลความเสี่ยงของภาวะหยุดหายใจขณะนอนหลับในอนาคต โดยภาพรวมทั้งหมดนั้นทำให้ฉันได้รับยานานใหม่มากขึ้นอีกสามสี่ชนิด และต้องเข้าพบจิตแพทย์บ่อยครั้งกว่าที่ผ่านมา

การเข้าโรงพยาบาลรอบนี้ไม่ได้ทำให้ครอบครัวของเรากลับมาเป็นเหมือนเดิม ความจริงที่ว่าพ่อแม่แยกทางกันแล้วไม่ได้เปลี่ยนแปลง แต่เราพูดคุยเปิดใจกัน ที่สุดทั้งสองคนก็พูดกับฉันและน้องสาวตรง ๆ ว่าสิ่งที่เคยเกิดขึ้นคืออะไร เขาเสียใจที่ไม่อาจคืนสิ่งที่เคยมีให้กับครอบครัว นั่นทำให้ฉันเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเรา เช่นเดียวกับฉัน เช่นเดียวกับพ่อแม่ พวกเขาเป็นมนุษย์ มนุษย์ทำผิดพลาด และความผิดพลาดมอบบทเรียนให้เราเสมอ

ความรักที่ทั้งคู่เคยคิดว่าจะคงอยู่จบลงอย่างไม่สวยงาม ทั้งยังส่งผลกระทบมาถึงสายเลือดตัวเองอย่างเลี่ยงไม่ได้ รวมทั้งอาจเป็นเพราะมุมมองความคิดและช่วงวัยของทั้งสองคน พ่อแม่จึงไม่ได้กล่าวขอโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น

ในทางกลับกัน เขาบอกว่าจะพยายามรับฟังและทำความเข้าใจในตัวเราให้มากกว่าที่เคยเป็น สำหรับฉัน เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

ชีวิต เวลา และความฝัน ทั้งสามสิ่งนี้อาจมีเส้นกันบาง ๆ สิ่งใดที่เกิดขึ้นแล้ว ไม่ว่าจะดีหรือร้าย วันหนึ่งมันจะผ่านไปราวกับความฝันในโมเมนต์ที่เราเข้าสู่ห้วงนิทรา

ครั้งหนึ่งฉันเคยคิดว่าการเติบโตเป็นผู้ใหญ่คือการสูญเสียความซื่อ ความซุกซน เราสูญเสียหัวใจแห่งความบริสุทธิ์และความเยาว์วัย สิ่งเหล่านั้นไม่อาจเรียกกลับคืนมาได้ และฉันคงไม่มีวันมองทุกสิ่งในโลกด้วยความไร้เดียงสาอีกแล้ว ทว่าวันนี้ฉันคิดว่า ช่วงเวลาที่มีชีวิต เราจำเป็นต้องพรากจากสิ่งที่มีค่าที่สุด

เพราะเมื่อสูญเสีย เราจึงเข้าใจความสำคัญของสิ่งที่ตัวเองเคยมี เมื่อสูญเสีย เราเรียนรู้ที่จะทะนุถนอมและไม่ปล่อยให้ตัวเองไหลไปกับกระแสของสิ่งเร้าต่าง ๆ และเมื่อสูญเสีย เรารู้ว่าสิ่งนั้นจะกลับมาอีกครั้ง อาจเป็นรูปแบบของการทดแทนสิ่งที่เคยมี เป็นมุมมองโลกทัศน์ที่เปิดกว้างและเข้าใจ หรือกระทั่งสิ่งที่คิดว่าเสียไป แท้จริงแล้วสิ่งนั้นยังอยู่ที่เดิม เพียงแต่หลับไหลอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจเราเท่านั้น

อีกประการหนึ่งคือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในความฝันไม่ได้ทำให้โรคเรื้อรังที่กัดกินร่างกายและจิตใจมาตลอดสิบปีหายไปในพริบตา ไม่ได้ทำให้อาการนอนหลับดีกว่าที่เป็น ฉันยังเผชิญปัญหาการาคาซึ่งนี้้อยู่ ยังมีช่วงเวลาหวาดผวากับฝันร้าย และวิตกกังวลกับชีวิต

'ความฝันใดแล้วจะนำกลัวเท่าการเผชิญหน้ากับบาดแผลของตัวเองซึ่งกัดกินหัวใจเราจนวินาทีแห่ง' ทว่าฝันร้ายเหล่านั้น เสียขวหนึ่งในใจกลับสั่งให้ฉันปะทะ

ธวัชหทัย

ความน่ากลัวซึ่ง ๆ หน้า อาจเพราะฉันยึดถือความหวังและความเชื่อตั้งแต่วันที่ตัวเองร่วงลงสู่ความมืดมิดที่สุดในหัวใจ ฉันเชื่อว่าตัวเองจะตื่นมาเห็นแสงอบอุ่นยามเช้า สายลมจะช่วยพัดพาความมืดกลับไป ฉันจะสูดกลิ่นหอมของดอกไม้และลิ้มรสอาหารที่อยากกินในเช้าวันใหม่ จะได้เห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของเพื่อนร่วมชั้นเรียนและคุณครูทุกคน ฉันจะดำรงอยู่ในเวลาปัจจุบันของตัวเอง เพื่อสดับฟังเสียงกระซิบใต้ผืนโลกซึ่งเล่าเรื่องราวของสรรพสิ่งที่จักรวาลสรรค์สร้างด้วยความปิติยินดี

เพราะมีความมืด จึงมีแสงสว่าง และเพราะมีแสงสว่าง จึงมีความมืด
พระเจ้าทรงสร้างให้อำนาจทั้งสองร่วมทางเคียงคู่กัน ไม่มีทางใดเลยที่มนุษย์จะแยกอำนาจทั้งสองออกจากกันได้

“กานต์ พ่อไปก่อนนะลูก” เสียงของพ่อเรียกฉันจากภวังค์ความคิด พ่อยืนอยู่หน้าประตูห้อง เขาพูดเสียงดังชัดเจน

“มีอะไรก็โทรมานะ... ถ้าพ่อเสร็จธุระแล้วจะรีบโทรกลับ” พ่อกระซิบสายกระเป่าสะพายใบใหญ่ เขามองฉันนิ่ง ๆ รวากับรอยคำตบ

“...เข้าใจแล้วค่ะ” ฉันตอบ สูดหายใจครั้งหนึ่งก่อนจะพูดต่อ

“พ่อเดินทางดี ๆ นะคะ”

พ่อยิ้ม ก่อนจะเปิดประตูออกจากห้องไป ฉันยกมือสัมผัสดวงตาข้างซ้ายของตัวเองทันทีที่ความเงียบเข้าปกคลุมห้องอีกครั้ง

วันที่ลืมตาตื่นจากความเป็นและความตาย ดวงตาข้างซ้ายของฉันก็มองทุกอย่างเปลี่ยนไปจากเดิม ฉันเห็นรอยร้าวและความผูกอ่อนของทุกสิ่งชัดเจน

มันเจ็บร้าวกับมีบางอย่างแตกละเอียดในดวงตาข้างนั้น คอยย้ำเตือนสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

ย้ำเตือนว่าบาดแผลใด ๆ ที่เกิดขึ้นแล้วในชีวิตเราจะไม่หายไป หรือแม้จะหายไป แต่ร่องรอยร้าวเหล่านั้นจะคงอยู่ แต่คงอยู่เพื่อช่วยผลักดันให้เราเลือกใช้ชีวิตอย่างดีที่สุด เพื่อให้ได้เห็นความมีชีวิตบรรจงและความดับสูญของทุกสิ่ง

เสียงร้องของสิ่งมีชีวิตดังอยู่ข้างนอกทำให้ฉันหันไปมองทันที แมวดำตัวใหญ่นอนเอกเขนกอยู่บนกิ่งไม้ใกล้หน้าต่างซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่สิ่งมีชีวิตดังกล่าวจะนอนอยู่บนต้นไม้ที่มีความสูงเท่าตึกสิบชั้นแบบนี้ มันเลียอุ้งเท้าของตัวเอง ใบหูสามเหลี่ยมขยับเป็นพัก ๆ ทันทีที่รู้ว่าฉันจ้อง สัตว์หน้าขนตัวนั้นก็เงยหน้าจากอุ้งเท้าหน้าของตัวเองแล้วมองฉันกลับ รูม่านตาดำหรือลงเป็นรอยกกริด มันลุกขึ้นยืนสะบัดหางยาวสีดำ ทันทีที่ลมพัด แมวตัวนั้นก็สลายไปพร้อมสายลมร้าวกับละอองฝุ่น เหลือเพียงภาพดวงตาสีน้ำทะเลที่ส่องประกายระยิบระยับในความทรงจำเท่านั้น

“ฉันเชื่อว่าวิญญาณมีอิสระ วิญญาณมีเสรี
ดั่งนกป่าที่โฉบบินและโฉบเล่นสู่โลกกว้าง
ข้ามผ่านพากฟ้าและมหาสมุทรลึกล้ำ
ผ่านดวงตะวันซึ่งทอแสงอำพันและรัตติกาลอันเยียบเย็น”

“เพื่อให้วิญญาณผ่านความสุขและความทุกข์
จึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะปลดปล่อยวิญญาณให้เป็นไทจากพันธนาการทั้งหลาย
ซึ่งเหนี่ยวรั้งและขวางกั้นเราให้ห่างไกลจากอิสรภาพ”

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ปรากฏในเรื่อง เพียงฝุ่นฝัน

1. Prima Materia

ในศาสตร์การเล่นแร่แปรธาตุและปรัชญาเชื่อว่า Prima Materia หรือ “ปฐมวัตถุ” ไม่มีรูปร่างชัดเจน ไม่อาจประเมินค่าได้ เป็นแก่นหรือส่วนประกอบของสรรพสิ่งทั้งเล็กที่สุดและใหญ่ที่สุด เป็นต้นกำเนิดของพลังงานสองขั้ว คือ พลังงานชีวิต (Niter) และ พลังงานสสาร (Salt) สามารถเปรียบได้กับพลังงานขั้วตรงข้ามที่อยู่ร่วมกัน ไม่อาจแยกจากกันได้ เช่น ขาว - ดำ

2. Salt

เกลือ เป็นตัวแทนของโลกกายภาพที่มองเห็นและจับต้องได้ เช่น คน สัตว์ สิ่งของ โดยประกอบรูปร่างจากโลกพลังงาน (สิ่งที่ไร้รูปลักษณะ เป็นนามธรรม) และโลกสมมติ

3. Sulphur

กำมะถัน เป็นตัวแทนของโลกสมมติหรือมิตินึกคิด สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในมิตินี้ต้องอาศัยข้อมูลของโลกกายภาพและโลกพลังงานเพื่อก่อรูปขึ้น สามารถเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะบางประการของโลกสมมติได้ เช่น แมวที่มีขนสีประหลาดซึ่งไม่สามารถพบเห็นในโลกกายภาพ

4. Mercury

ปรอท เป็นตัวแทนของโลกพลังงาน ไม่มีรูปลักษณ์ รับรู้ด้วยความรู้สึก เป็นมิตินี้ที่มีความละเอียดที่สุด ศาสตร์การเล่นแร่แปรธาตุเชื่อว่าปรอทแสดงถึงการเปลี่ยนแปลง การรักษาความสมดุลของจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก ทั้งยังเชื่อมโยงกับการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิญญาณ

5. Silver

เงิน เกี่ยวข้องกับดวงจันทร์และพลังงานเพศหญิง แสดงถึงอารมณ์
ความบริสุทธิ์ สัญชาตญาณ การเปลี่ยนแปลงของจิตใต้สำนึก และการสำรวจจิตใจ
เพื่อค้นพบสิ่งที่ซ่อนอยู่ในตัวเอง

6. Iron

เหล็ก เป็นสัญลักษณ์ของพลังกำลังและความกล้าหาญ เป็นเครื่องพิสูจน์
ว่า เหล็กจะต้องผ่านไฟหรือความร้อนเพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์และความแข็งแรง
เป็นแรงบันดาลใจให้เรารู้จักโอบรับปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตเพื่อการเติบโต

7. Air

ลม คือหนึ่งในธาตุทั้งสี่ซึ่งประกอบด้วย ดิน น้ำ ลม และไฟ สัญลักษณ์ของลมในศาสตร์การเล่นแร่แปรธาตุจะปรากฏในรูปสามเหลี่ยมทรงปกติ มีเส้นแนวนอนแบ่งครึ่งตรงกลาง เป็นสัญลักษณ์แทนอิสรภาพ ลมหายใจ สติปัญญา พัฒนาการ และการเปลี่ยนแปลง

8. Water

น้ำ ปรากฏในรูปสามเหลี่ยมชี้ลง เป็นสัญลักษณ์แทนเพศหญิง แสดงถึงความสิ้นไหล อารมณ์ และสัญชาตญาณ

9. Fire

ไฟ ปรากฏในรูปสามเหลี่ยม เป็นสัญลักษณ์แทนเพศชาย แสดงถึงพลังงาน ความเปลี่ยนแปลง และความตั้งใจอันแรงกล้า

10. Earth

ดิน ปรากฏในรูปสามเหลี่ยมคว่ำ มีเส้นแนวนอนแบ่งครึ่ง เป็นสัญลักษณ์แทนเพศหญิง แสดงถึงความมั่นคง ความมีเหตุผล ความแข็งแกร่ง การบำรุงรักษา และการให้กำเนิด

11. Yin – Yang

หยิน – หยาง เป็นแนวคิดปรัชญาของชาวจีน โดยเชื่อว่าธรรมชาติมีพลังงานสองขั้วที่ตรงข้ามกัน แต่ต้องอยู่ร่วมกัน ไม่อาจแยกจากกันได้ ซึ่งพลังงานสีดำหรือหยินเป็นสัญลักษณ์แทนกลางคืน เพศหญิง และฝั่งสีขาวหรือหยางเป็นสัญลักษณ์แทนกลางวัน เพศชาย

12. The Philosopher's stone

ศิลานักปราชญ์ คือตำนานที่กล่าวถึงการเปลี่ยนสสารทั่วไปให้กลายเป็นวัตถุที่มีค่า เช่น การเปลี่ยนปรอทให้กลายเป็นทองคำ ในสมัยก่อน นักเล่นแร่

ธวัลหทัย

แปรธาตุเชื่อว่าศิลานักปราชญ์สามารถมอบชีวิตอมตะ ศิลานักปราชญ์จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์แบบ ความศักดิ์สิทธิ์ และพรจากสวรรค์ นอกจากนี้ศาสตร์ดังกล่าวยังมีความเชื่อในความสมบูรณ์แบบของจิตวิญญาณ ฉะนั้นศิลานักปราชญ์จึงเป็นสัญลักษณ์แทนการรักษาความเจ็บป่วย การมีชีวิตยืนยาว และการมอบชีวิตใหม่แก่จิตวิญญาณ

หมายเหตุ : ขอขอบคุณข้อมูลความหมายสัญลักษณ์ในศาสตร์เล่นแร่แปรธาตุ จากเว็บไซต์ The Esoteric Witch

หยิน – หยาง จากมหาวิทยาลัยมหิดล คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก และ Oxford Reference

The Philosopher's stone (ศิลานักปราชญ์) จาก Britannica

สีและสัญลักษณ์ของธาตุทั้งสี่ จาก Love to Know โดย Sally Painter และ *Hermetic Herbalism* จาก Choice of Magnus มา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

